Stephenie Meyer

Noua și scurta viață a lui Bree Tanner

O poveste din *Eclipsa*

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ și MIHAELA FRUNZĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Noua şi scurta viaţă a lui Bree Tanner / Stephenie Meyer ; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Frunză. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2010

ISBN 978-973-54-0279-2

I. Frunză, Laura Amalia (trad.)
II. Frunză, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117– 119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
The Short Second Life of Bree Tanner
An Eclipse Novella

Publicată prin înţelegere cu Little, Brown and Company,
New York, SUA

Design copertă de Gail Doobinin
Foto copertă ©Roger Hagadone

2010

ISBN 978-973-54-0279-2

Pentru Asya Muchnick și Meghan Hibbett

INTRODUCERE

Nu există doi scriitori care să abordeze lucrurile în același fel. Toți suntem inspirați și motivați în moduri diferite; avem propriile motive pentru care unele personaje rămân în prim-plan, în timp ce altele dispar într-un teanc de manuscrise neglijate. Eu personal nu am reușit niciodată să îmi dau seama de ce unele dintre personajele mele își iau viața în mâini, dar sunt întotdeauna fericită când o fac. Acele personaje sunt cel mai ușor de pus pe hârtie, astfel că poveștile lor sunt de obicei cele duse la bun sfârșit.

Bree e unul dintre acele personaje și ea este motivul principal pentru care această poveste e acum în mâinile voastre, și nu pierdută în labirintul de fișiere uitate din calculatorul meu. (Celelalte două motive se numesc Diego și Fred.) Am început să mă gândesc la Bree în timp ce corectam *Eclipsa*. În timp ce corectam, nu în timp ce o scriam — atunci când scriam prima variantă a *Eclipsei*,

eram complet absorbită să scriu la persoana întâi; orice Bella nu putea vedea, auzi, simți, gusta sau atinge era irelevant. Povestea aceea era doar din experiența ei.

Următorul pas în procesul de corectare a fost să mă desprind de Bella și să văd cum decurge povestea. Editoarea mea, Rebecca Davis, a fost un factor important al acestui proces, și ea a avut multe întrebări pentru mine despre lucrurile pe care Bella nu le știa și despre cum am putea să facem acea parte a poveștii mai clară. Pentru că Bree este singurul vampir nou-născut pe care Bella îl vede, m-am gândit la perspectiva lui Bree atunci când am luat în calcul că aș putea scrie despre ce se petrece în spatele scenei. Am început să mă gândesc la viața ascunsă a nou-născuților și la vânatul în stilul tradițional al vampirilor. Mi-am imaginat lumea așa cum o înțelege Bree. Și a fost ușor să fac asta. De la început, Bree a fost foarte clară ca personaj și unii dintre prietenii ei au prins și ei viață fără efort. De obicei, așa fac eu: încerc să scriu un rezumat cu ce se întâmplă în altă parte a poveștii și sfârșesc prin a nota dialoguri. În acest caz, în loc de un rezumat, m-am trezit că scriu o zi din viața lui Bree.

În timp ce o construiam pe Bree, am privit pentru prima oară prin prisma unui narator care este un vampir „adevărat" — un vânător, un monstru. Am avut ocazia să privesc prin ochii ei roșii la noi, oamenii; brusc, noi am devenit patetici și slabi, o pradă ușoară, fără importanță, doar o gustare delicioasă. Am simțit cum e să fii singură

înconjurată de duşmani, întotdeauna în gardă, niciodată sigură de altceva decât că viaţa ta e în pericol. Am avut ocazia să mă integrez într-o rasă total diferită de vampiri: nou-născuţii. Viaţa unui nou-născut n-a fost ceva ce am putut vreodată să explorez — nici chiar când Bella a devenit în cele din urmă vampir. Bella nu a fost niciodată un nou-născut aşa cum a fost Bree. A fost încântător şi sumbru, şi, în cele din urmă, tragic. Cu cât mă apropiam de finalul inevitabil, cu atât îmi doream să fi încheiat *Eclipsa* uşor diferit.

Sunt curioasă ce o să simţiţi cu privire la Bree. În *Eclipsa,* e un personaj atât de mic şi aparent insignifiant. Din perspectiva Bellei trăieşte doar cinci minute. Şi totuşi, povestea ei e atât de importantă ca să înţelegeţi romanul. Când aţi citit scena din *Eclipsa* în care Bella se uită la Bree, întrebându-se dacă aşa va ajunge şi ea, v-aţi gândit vreodată ce a adus-o pe Bree la acel moment din viaţa ei? Şi când Bree se uită urât la ei, v-aţi întrebat cum arată Bella şi familia Cullen pentru ea? Probabil că nu. Dar chiar dacă aţi fi făcut-o, pariez că nu i-aţi ghicit niciodată secretele.

Sper ca în final să ajungeţi să o îndrăgiţi pe Bree la fel de mult ca şi mine, deşi asta e o dorinţă răutăcioasă. Ştiţi asta: nu se termină bine pentru ea. Dar măcar veţi şti toată povestea. Şi veţi afla că nici o perspectivă nu e vreodată cu adevărat insignifiantă.

Lectură plăcută,
Stephenie

Titlul de pe prima pagină a ziarului mă privi urât din partea cealaltă a vitrinei unui automat de ziare: SEATTLE SUB ATAC — MOARTEA E IAR PRINTRE NOI. Nu-l văzusem pe ăsta încă. Probabil vreun vânzător de ziare tocmai realimentase automatul. Din fericire pentru el, nu era nicăieri la orizont.

Super. Riley urma să facă o criză. Trebuia să mă asigur că n-o să fiu prin preajma lui când o să vadă ziarul. Să smulgă brațele altcuiva.

Am rămas în umbră, la colțul unei clădiri dărăpănate cu trei etaje, încercând să rămân neobservată, în timp ce așteptam ca totuși cineva să ia o decizie. Nu voiam să mă uit în ochii cuiva, așa că mă holbam la zidul din spatele meu. Parterul clădirii adăpostea un magazin de discuri care se închisese de mult; ferestrele, sparte de furtuni sau de derbedeii de pe stradă, erau acoperite cu placaj. La etaj erau apartamente, am bănuit că nelocuite, din moment

ce lipseau sunetele normale ale oamenilor adormiți. N-am fost surprinsă — clădirea arăta ca și cum s-ar prăbuși la un vânt mai puternic. Clădirile de pe partea cealaltă a străzii întunecoase și înguste erau la fel de dărăpănate.

Peisajul normal pentru o seară în oraș.

Nu voiam să vorbesc și să atrag atenția, dar îmi doream ca cineva să se hotărască odată. Îmi era foarte sete și nu-mi păsa dacă o luam la dreapta, la stânga sau pe acoperiș. Voiam doar să găsesc niște ghinioniști care să n-aibă timp decât să creadă că sunt în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit.

Din nefericire, în seara asta Riley mă trimisese cu doi dintre cei mai inutili vampiri din lume. Lui Riley nu părea să îi pese pe cine trimite în expedițiile de vânătoare. Și nici nu părea deranjat dacă făcea o echipă din persoane nepotrivite și se întorceau mai puțini. În seara asta, îi aveam pe cap pe Kevin și pe un puști blond al cărui nume nu-l știam. Amândoi erau din banda lui Raoul, așa că era de la sine înțeles că erau tâmpiți. Și periculoși. Dar acum, mai degrabă tâmpiți.

În loc să aleagă o direcție în care să mergem la vânătoare, începură deodată să se certe cu privire la care super-erou ar fi un vânător mai bun. Blondul fără nume argumenta că Spider Man, urcând rapid pe zidul de cărămidă și fredonând coloana sonoră din desenul animat. Am oftat frustrată. Când o să mergem la vânătoare?

O scânteie de mişcare îmi captă atenția în partea stângă. Era celălalt vampir pe care Riley îl trimisese în grupul acesta de vânătoare, Diego. Nu ştiam prea multe despre el, decât că era mai în vârstă decât ceilalți. Era mâna dreaptă a lui Riley, cum ar veni. Asta nu mă făcea să îl plac mai mult decât pe ceilalți cretini.

Diego se uita la mine. Probabil, auzise oftatul. Am întors capul.

Ține-ți capul plecat şi gura închisă — ăsta era modul de supraviețuire în grupul lui Riley.

— Spider Man e aşa un fraier plângăcios, strigă Kevin la puştiul blond. Îți arăt eu cum vânează un super-erou.

Rânji cu toată gura. Dinții lui străluciră în lumina unui felinar stradal.

Kevin sări în mijlocul străzii fix când o maşină cu faruri dădu colțul şi învălui pavajul crăpat într-o scânteiere albă-albăstruie. Îşi flexă brațele în spate, apoi le apropie încet ca un luptător profesionist care se dă mare. Maşina înaintă, aşteptându-se probabil ca el să se dea naibii din stradă aşa cum ar face o persoană normală. Aşa cum *ar trebui* să facă.

— Hulk e furios! răcni Kevin. Hulk face ZDRANG!

Sări în față să întâmpine maşina înainte ca aceasta să frâneze, o apucă de bara din față şi o răsturnă peste cap, astfel că maşina izbi pavajul cu susul în jos într-un scrâşnet de metal contorsionat şi geam spart. În interior, o femeie începu să țipe.

— Of, fir-ar, spuse Diego, scuturând din cap. Era drăguț, cu părul negru des și cârlionțat, cu ochii mari și buze pline, dar cine nu erau drăguț? Până și Kevin și restul cretinilor lui Raoul era *drăguți*. Kevin, trebuie să fim mai discreți. Riley a spus...

— *Riley a spus!* îl imită Kevin pe un ton ascuțit. Fii bărbat, Diego! Riley nu e aici.

Kevin sări peste Honda aflată cu susul în jos și izbi cu pumnul geamul din dreptul șoferului, care cumva rămăsese intact până în acest moment. Prin sticla spartă și airbag-ul care se dezumfla îl pescui pe șofer.

Am întors capul și mi-am ținut răsuflarea, încercând din răsputeri să-mi adun gândurile.

Nu-l puteam privi pe Kevin hrănindu-se. Eram prea însetată pentru asta și nu voiam să mă cert cu el pentru pradă. Chiar nu aveam nevoie să fiu pe lista neagră a lui Raoul.

Puștiul blond nu avea aceleași probleme. Se aruncă de pe cărămizile de deasupra mea și ateriză fără zgomot în spatele meu. I-am auzit pe el și pe Kevin mârâind unul la altul și apoi un fâsâit, în timp ce țipetele femeii încetară. Probabil, o sfâșiaseră în jumătate.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Dar simțeam căldura și auzeam cum picura sângele în spatele meu, și asta îmi făcea gâtul să ardă atât tare, chiar dacă nu respiram.

— Eu am întins-o de aici, l-am auzit pe Diego murmurând.

Se apleacă şi intră într-o spărtură dintre cele două clădiri întunecate şi l-am urmat imediat. Dacă nu plecam imediat de acolo, urma să mă cert cu haimanalele lui Raoul pentru un corp care oricum nu mai avea prea mult sânge în el. Şi atunci poate că eu aş fi fost cea care nu se mai întorcea acasă.

Au, dar ce mă *ardea* gâtul! Mi-am încleştat dinţii ca să nu ţip de durere.

Diego ţâşni printr-o alee lăturalnică plină de gunoaie şi apoi — când ajunse la capătul ei unde era o fundătură — în sus pe zid. Mi-am îngropat degetele în fisurile dintre cărămizi şi m-am ridicat după el.

Ajuns deasupra clădirii, Diego o luă la goană, sărind cu uşurinţă peste acoperişuri către luminiţele care sclipeau în zare. Am rămas aproape de el. Eram mai tânără decât el şi, prin urmare, mai puternică — era un lucru bun că noi, cei mai tineri, eram mai puternici, altfel n-am fi trecut de prima săptămână în casa lui Riley. L-aş fi putut întrece cu uşurinţă, dar voiam să văd unde se duce şi, mai ales, nu voiam să îl am în spatele meu.

Diego nu se opri kilometri întregi; ajunseserăm aproape de docurile industriale. Îl puteam auzi murmurând pe sub mustaţă:

— Idioții! De parcă Riley nu ne-ar da instrucțiunile cu un scop. Conservarea de sine, de exemplu. Oare cer prea mult dacă vreau să aibă o fărâmă de bun-simț?

— Hei! l-am strigat. Vânăm și noi în seara asta? Mi-a luat foc gâtul.

Diego ateriză pe marginea acoperișului larg al unei fabrici și se întoarse. Am sărit înapoi câțiva metri, în gardă, dar el nu a făcut nici o mișcare agresivă spre mine.

— Da, spuse el. Doar că voiam să las ceva distanță între mine și nebunii ăia.

Îmi zâmbi prietenos, iar eu i-am întors zâmbetul.

Diego ăsta nu era ca toți ceilalți. Era oarecum... calm, cred că ăsta e cuvântul. Normal. Nu normal acum, dar normal înainte. Ochii lui aveau o nuanță de roșu mai închisă decât a mea. Probabil era prin preajmă de ceva vreme, așa cum auzisem.

Din străzile de sub noi răzbătea sunetul vieții de noapte în mahalalele din Seattle. Câteva mașini, muzica cu bașii grei, câțiva oameni mergând cu pași rapizi și nervoși, un vagabond beat cântând fals în depărtare.

— Tu ești Bree, nu? întrebă Diego. Unul dintre bebeluși.

Nu-mi plăcea cuvântul ăsta. *Bebeluș*. Mă rog.

— Da, sunt Bree. Dar n-am venit cu ultimul grup. Am aproape trei luni.

— Eşti destul de versată pentru trei luni, spuse el. Nu mulţi ar fi fost în stare să părăsească scena accidentului cum ai făcut-o tu.

O spuse ca pe un compliment, ca şi cum chiar era impresionat.

— N-am vrut să mă amestec cu ciudaţii lui Raoul.

El încuviinţă din cap.

— Amin, soro. Ăia nu aduc decât belele.

Ciudat. Diego era ciudat. Vorbea de parcă aveam şi noi o conversaţie obişnuită. Fără ostilitate, fără suspiciuni. Ca şi cum nu se gândea cât de greu sau de uşor era să mă omoare *chiar acum*. Pur şi simplu vorbea cu mine.

— De cât timp eşti cu Riley? l-am întrebat curioasă.

— Fac un'şpe luni de-acum.

— Uau! Mai mult decât Raoul.

Diego îşi dădu ochii peste cap şi scuipă venin peste marginea clădirii.

— Mda, îmi amintesc când Riley l-a adus pe gunoiul ăla. Lucrurile s-au stricat de tot după aia.

Am tăcut un moment, întrebându-mă dacă pentru el toţi cei tineri erau gunoaie. Nu că îmi păsa. Deja nu-mi mai păsa ce credeau cei din jurul meu. Nu avea de ce să îmi pese. Aşa cum spunea Riley, eram o zeiţă acum. Mai puternică, mai rapidă, *mai bună*. Nimeni altcineva nu conta.

Apoi Diego fluieră încet pe sub mustaţă.

Uite-așa. Doar un pic de creier și de răbdare.

Arătă în jos, peste stradă.

Pe jumătate ascuns de umbra unui zid negru-violet, un om înjura și pălmuia o femeie, în timp ce alta îi privea fără să spună nimic. După haine, am bănuit că bărbatul era peștele și ele erau două prostituate.

Asta ne spusese Riley să facem. Să vânăm scursurile. Să doborâm oamenii cărora n-o să le ducă nimeni dorul, cei care nu se îndreptau spre casă, la familia care îi aștepta, cei pe care n-o să îi raporteze nimeni ca persoane dispărute.

În același mod ne alegea și pe noi. Hrană și zei, ambele din scursurile societății.

Spre deosebire de ceilalți, eu încă mai făceam ce îmi spunea Riley. Nu pentru că îmi plăcea. Dispăruse *de mult* acel sentiment. Ci pentru că mi se părea corect așa. Ce rost avea să atragi atenția asupra faptului că o bandă de vampiri nou-născuți au pus stăpânire pe Seattle și l-au făcut terenul lor de vânătoare? La ce ne-ar fi servit?

Înainte să fiu vampir, nici măcar nu credeam în așa ceva. Deci, dacă restul lumii nu crede în vampiri înseamnă că toți ceilalți vampiri vânează cu cap, așa cum ne-a spus Riley s-o facem. Și, probabil, au un motiv bun pentru asta.

Și cum spusese și Diego, n-ai nevoie decât de puțin creier și de puțină răbdare ca să vânezi inteligent.

Desigur, cu toții mai călcam strâmb, și Riley citea ziarele și mârâia și țipa la noi și spărgea lucruri — cum a fost sistemul de jocuri video preferat de Raoul. Atunci Raoul se înfuria și rupea pe careva în bucăți și îi dădea foc. Apoi Riley se înfuria și el și făcea o altă percheziție ca să confiște toate brichetele și toate chibriturile. După câteva runde din astea, Riley aducea acasă o mână de puști vagabonzi vampirizați ca să îi înlocuiască pe cei pe care îi pierduse. Era un ciclu nesfârșit.

Diego adulmecă pe nas — o inspirație lungă, profundă — și i-am privit trupul schimbându-i-se. Se ghemui pe acoperiș, cu o mână încleștată pe margine. Toată atitudinea aia prietenoasă ciudată dispăru, devenind doar un vânător.

Asta era ceva ce recunoșteam, așa că mă simțeam în largul meu pentru că noua atitudine era pe înțelesul meu.

Mi-am deconectat rațiunea. Era timpul să vânez. Am inspirat adânc, inhalând mirosul de sânge din oamenii de dedesubt. Nu erau singurii oameni din preajmă, dar erau cel mai aproape. Trebuia să decizi *pe cine* vânezi înainte să îți adulmeci prada. După aceea era prea târziu să mai alegi ceva.

Diego se aruncă de pe marginea acoperișului, dispărând din vedere. Sunetul aterizării lui era prea scăzut ca să fie perceput de prostituata care plângea, de aia care se uita sau de peștele mânios.

Un mârâit silențios îmi ieși printre dinți. Al meu. Sângele era *al meu.* Focul din gât mi se înteți și nu m-am mai putut gândi la nimic altceva.

M-am aruncat și eu de pe acoperiș, învârtindu-mă deasupra străzii ca să aterizez fix lângă blonda care plângea. Îl simțeam pe Diego aproape, în spatele meu, așa că am mârâit un avertisment la el în timp ce o prindeam de păr pe fata surprinsă. Am târât-o spre zidul aleii și m-am lipit cu spatele de el. În mod defensiv, în caz că era nevoie.

Apoi am uitat de Diego, pentru că am simțit fierbințeala de sub pielea ei, am auzit sunetul pulsului bubuind aproape de suprafața pielii.

Deschise gura să țipe, dar dinții mei i-au zdrobit traheea înainte să scoată vreun sunet. Se auziră doar bolboroseala aerului și sângelui din plămânii ei și gemetele scăzute pe care nu le puteam controla.

Sângele era cald și dulce. Îmi potoli arșița din gât, îmi calmă golul sâcâitor și deranjant din stomac. Am supt și am înghițit, doar vag conștientă de altceva.

Am auzit același zgomot dinspre Diego — pusese mâna pe bărbat. Cealaltă femeie era inconștientă la pământ. Nici unul nu scosese nici un sunet. Diego era priceput.

Singura problemă cu oamenii era că pur și simplu nu aveau suficient sânge în ei. Mi s-a părut că fata s-a golit

după doar câteva secunde. I-am scuturat frustrată trupul inert. Deja începea să mă ardă iar gâtul.

Am aruncat corpul folosit pe jos şi m-am ghemuit la perete, întrebându-mă dacă aş putea să înşfac femeia inconştientă şi să dispar cu ea înainte să mă prindă Diego.

Diego deja terminase cu bărbatul. Se uită la mine cu o expresie care putea fi descrisă doar ca... înţelegătoare. Dar aş fi putut să mă înşel amarnic. Nu-mi aminteam să se fi arătat vreodată cineva înţelegător faţă de mine, aşa că nu eram sigură dacă i-am citit corect expresia.

— Hai, ia-o, îmi spuse el, arătând spre fata leşinată de pe jos.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, eu sunt în regulă acum. Mai avem timp să vânăm în seara asta.

Urmărindu-l cu atenţie să detectez vreun semn de înşelătorie, am ţâşnit înainte şi am înhăţat fata. Diego nu făcu nici o mişcare să mă oprească. Se întoarse uşor într-o parte şi privi la cerul negru al nopţii.

Mi-am înfipt dinţii în gâtul ei, cu ochii fixaţi asupra lui. Asta era şi mai bună decât cealaltă. Sângele ei era complet curat. Sângele blondei avusese gustul amărui dat de droguri — eram atât de obişnuită cu asta, că abia mai observam. Rareori beam sânge curat pentru că urmam regula cu scursurile. Şi Diego părea să urmeze regulile. Sigur mirosise prada la care renunţa.

De ce o făcuse?

Când și al doilea trup s-a golit, gâtul îmi era mai bine. Aveam o mulțime de sânge în organism. Probabil, mă voi simți bine câteva zile, până să mă ardă din nou.

Diego încă aștepta, fluierând încet printre dinți. Când am lăsat trupul să cadă la pământ cu o bufnitură, s-a întors spre mine și a zâmbit.

— Ăăă, mersi, am spus.

El încuviință din cap.

— Mi s-a părut că ai nevoie de el mai mult decât mine. Îmi amintesc cât de greu e la început.

— Devine mai ușor pe parcurs?

El ridică din umeri.

— Într-un fel, da.

Ne-am privit timp de o secundă.

— Hai să aruncăm trupurile în ocean, propuse el.

M-am aplecat, am apucat-o pe blonda moartă și i-am aruncat cadavrul peste umăr. Eram pe punctul de a o lua și pe cealaltă, dar Diego mi-o luă înainte, cu proxenetul deja în spate.

— O iau eu, spuse el.

L-am urmat de-a lungul zidului aleii, și apoi ne-am balansat peste pilonii care susțineau autostrada. Farurile mașinilor de sub noi nu ne atingeau. M-am gândit cât de proști sunt oamenii, cât de neatenți și m-am bucurat că nu sunt unul dintre ei.

Ascunși în întuneric, ne-am croit drum spre un doc gol, închis pe timpul nopții. Diego nu ezită la capătul porțiunii de beton, ci sări direct peste margine cu povara voluminoasă în spate și dispăru sub apă. Am alunecat după el.

Înota la fel de grațios și de repede ca un rechin, îndreptându-se tot mai departe și mai adânc în apa neagră a oceanului. Se opri brusc când găsi ce căuta — un bolovan uriaș, acoperit de alge, pe fundul oceanului, cu stele-de-mare și gunoi lipite de marginile lui. Cred că eram la mai mult de treizeci de metri adâncime — unui om i s-ar fi părut întuneric ca în iad aici. Diego dădu drumul trupurilor. Plutiră încet purtate de curent lângă Diego, în timp ce el își îndesă mâna în nisipul mizerabil de la baza bolovanului. După o secundă, găsi o spărtură și smulse bolovanul din loc. Greutatea acestuia îl îngropă în fundul oceanului până la mijloc.

Ridică privirea și îmi făcu semn.

Am înotat în jos spre el, agățând trupurile cu o mână. Am îndesat blonda în gaura neagră de sub piatră, apoi am împins a doua fată și proxenetul după ea. I-am lovit ușor cu piciorul ca să mă asigur că au intrat bine și apoi m-am dat din drum. Diego lăsă bolovanul să cadă. Acesta se clătină un pic, adaptându-se la noua fundație neregulată. Diego se săltă din nisip, înotă până în vârful bolovanului, apoi îl împinse în jos, tasând trupurile de dedesubt.

Înotă câțiva metri înapoi ca să își admire munca.

Perfect, am mimat. Cele trei cadavre nu vor ieși niciodată la suprafață. Riley nu va auzi niciodată o poveste despre ele la știri.

Diego rânji și își ridică mâna.

Mi-a luat câteva clipe să înțeleg că voia să batem palma. Ezitând, am înotat spre el, mi-am lipit palma de a lui, apoi m-am îndepărtat, punând ceva distanță între noi.

Diego căpătă o expresie ciudată pe față, apoi țâșni la suprafață ca un glonț.

Am pornit după el nedumerită. Când am ieșit din valuri, Diego aproape se îneca de râs.

— Ce e?

Nu putu să răspundă preț de un minut. În cele din urmă îi scăpă:

— Cel mai prost „batem palma" *din istorie.*

Am pufnit iritată.

— Nu puteam fi sigură dacă n-o să-mi smulgi brațul sau ceva de genul.

Diego pufni.

— Eu n-aș face așa ceva.

— Oricine altcineva ar face-o, am contracarat.

— Asta așa e, recunoscu el, devenind brusc serios. Te ține să mai vânăm puțin?

— Chiar trebuie să întrebi?

Am ieșit din apă sub un pod și am dat fix peste doi vagabonzi care se odihneau în niște saci de dormit vechi și împuțiți, pe o saltea făcută din ziare vechi. Nici unul nu s-a trezit. Sângele lor era înăcrit de la alcool, dar tot era mai bine decât nimic. I-am îngropat și pe ei în ocean, sub o altă stâncă.

— Ei bine, eu sunt sătul pentru câteva săptămâni, spuse Diego când am ieșit iar din apă la capătul unui alt doc gol, cu apa picurând de pe noi.

Am oftat.

— Bănuiesc că asta e partea cea mai ușoară, nu? Mie o să-mi ardă gâtul iar în câteva zile. Și apoi Riley o să mă trimită iar cu câțiva din mutanții lui Raoul.

— Pot să vin cu tine dacă vrei. Riley mă cam lasă să fac orice vreau.

M-am gândit la oferta lui, suspicioasă pentru o secundă. Dar Diego chiar nu părea ca toți ceilalți. Mă simțeam altfel cu el. De parcă nu era nevoie să mă uit în spate atât de mult.

— Mi-ar plăcea asta, am recunoscut.

M-am simțit aiurea să spun asta. Prea vulnerabilă sau în genul ăsta.

Dar Diego spuse doar „super" și îmi zâmbi.

— Deci, cum de Riley îți lasă lesa atât de largă? l-am chestionat, întrebându-mă cu privire la relația lor. Cu cât mai mult timp petreceam cu Diego, cu atât mai puțin mi-l puteam imagina prieten la cataramă cu Riley. Diego

era atât de... prietenos! Nici pe departe ca Riley! Dar poate că se aplica regula aia cu contrastele care se atrag.

— Riley știe că poate avea încredere să fac curat după mine. Și, vorbind de asta, te superi dacă ne ocupăm repede de ceva?

Începea să îmi placă acest băiat ciudat. Deveneam curioasă cu privire la el. Voiam să văd ce va face.

— Sigur, am spus.

Sări peste doc către drumul care șerpuia pe marginea oceanului. L-am urmat. Am prins mirosul câtorva oameni, dar știam că e prea întuneric și noi suntem prea rapizi ca să ne vadă.

Diego alese din nou să călătorească pe acoperișuri. După câteva sărituri, am recunoscut mirosurile noastre. Ne întorceam pe drumul nostru de mai devreme.

Și apoi am ajuns pe aleea aceea unde Kevin și celălalt tip se prostiseră cu mașina.

— *Incredibil*, mârâi Diego.

Kevin și celălalt abia plecaseră, așa se părea. Încă două mașini erau stivuite deasupra primei și câțiva trecători îngroșaseră numărul victimelor. Polițiștii încă nu ajunseseră — și asta pentru că oricine ar fi putut să raporteze dezastrul era mort deja.

— Mă ajuți să aranjăm astea? întrebă Diego.

— Sigur.

Am sărit jos și Diego aranjă rapid mașinile în altă ordine, astfel că arătau oarecum ca și cum se loviseră una

de alta, şi nu ca şi cum fuseseră puse una peste alta de un bebeluş uriaş într-o criză de nervi. Am apucat cele două cadavre golite de sânge de pe pavaj şi le-am îndesat la locul aparent al impactului.

— Un accident grav, am comentat eu.

Diego rânji. Scoase din buzunar o punguţă cu fermoar în care avea o brichetă şi începu să aprindă hainele victimelor. Mi-am scos propria brichetă — Riley ne dădea voie cu ele când mergeam la vânătoare; Kevin *ar fi trebuit* să şi-o folosească pe a lui — şi m-am apucat să dau foc la tapiserie. Corpurile, golite de sânge şi îmbibate de venin inflamabil, au luat foc cu repeziciune.

— Dă-te în spate, mă avertiză Diego şi am văzut că desfăcuse capacul la rezervorul primei maşini.

Am sărit pe cel mai apropiat zid, urcându-mă la etaj să privesc. Diego făcu câţiva paşi în spate şi aprinse un chibrit. Ţinti cu precizie către gura rezervorului. În aceeaşi secundă, sări alături de mine.

Bubuitul exploziei zgudui toată strada. După colţ începură să se aprindă lumini.

— Bună treabă, am spus.

— Mersi pentru ajutor. Ne întoarcem acasă la Riley?

M-am încruntat. Casa lui Riley era ultimul loc unde aş fi vrut să îmi petrec tot restul nopţii. Nu doream să văd faţa de cretin a lui Raoul şi nici să ascult ţipetele şi certurile constante. Nu voiam să trebuiască să strâng din

dinți și să mă ascund în spatele Ciudatului Fred pentru ca lumea să mă lase în pace. Și nici nu mai aveam cărți.

— Mai avem un pic de timp, spuse Diego, citindu-mi expresia. Nu trebuie să mergem imediat.

— Mi-ar prinde bine ceva de citit.

— Și eu aș vrea niște muzică nouă. Rânji. Hai să mergem la cumpărături.

Ne-am mișcat repede prin oraș — peste acoperișuri din nou și apoi țâșnind pe străzile întunecoase acolo unde clădirile erau prea departe una de alta — către un cartier mai prietenos. Nu a durat mult până să găsim un mall care să aibă și o librărie din aia imensă cu de toate. Am spart lacătul de la trapa de acces din acoperiș și am intrat pe acolo. Magazinul era gol, singurele alarme fiind cele de la ferestre și de la uși. M-am dus direct la litera H, în timp ce Diego s-a dus spre secțiunea de muzică, aflată mai în spate. Tocmai terminasem cu Hale. Am luat următoarele douăsprezece cărți de pe raft; asta urma să îmi ajungă vreo câteva zile.

M-am uitat împrejur după Diego și l-am găsit așezat la una dintre mesele cafenelei, studiind copertele din spatele noilor sale CD-uri. M-am oprit, apoi m-am dus lângă el.

Mi se părea ciudat pentru că era o atmosferă familiară într-un mod inconfortabil. Mai stătusem așa și înainte — la o masă cu cineva. Conversasem relaxată cu o persoană, gândindu-mă la lucruri care nu erau despre viață și

moarte sau despre sete și sânge. Dar asta fusese într-o altă viață, diferită și încețoșată.

Ultima dată când stătusem la o masă cu cineva, acel cineva fusese Riley. Îmi era greu să îmi amintesc de noaptea aceea din mai multe motive.

— Așadar, cum de nu te-am observat niciodată prin casă? întrebă Diego fără preambul. Unde te ascunzi?

Am râs și m-am strâmbat în același timp.

— De obicei, stau în spatele oricărui loc unde pierde vremea Ciudatul Fred.

Diego strâmbă din nas.

— Serios? Cum suporți asta?

— Te obișnuiești. Nu e așa de rău în spatele lui așa cum e în față. Și, oricum, e cea mai bună ascunzătoare pe care am găsit-o. Nimeni nu se apropie de Fred.

Diego încuviință din cap, cu aceeași expresie îngrețoșată pe chip.

— Asta așa e. E un mod de a rămâne în viață.

Am ridicat din umeri.

— Știai că Fred e unul din preferații lui Riley? mă întrebă Diego.

— Serios? *Cum* așa?

Nimeni nu-l suporta pe Ciudatul Fred. Eu eram singura care încercam și asta era doar din instinctul de autoconservare.

Diego se aplecă spre mine conspirativ. Deja eram obișnuită cu modul lui ciudat că nici măcar n-am tresărit.

— L-am auzit vorbind la telefon cu *ea*.

M-am cutremurat.

— Știu, spuse el, părând din nou înțelegător. Desigur, nu era ciudat că puteam fi empatici unul față de celălalt când era vorba de *ea*. S-a întâmplat acum câteva luni. În fine, Riley vorbea de Fred super încântat. Din ce spunea el, am înțeles că unii vampiri pot face chestii. Adică, mai multe decât pot face vampirii normali. Și asta e bine, e ceva ce *ea* caută. Vampiri cu *talenteee*.

Rosti e-ul prelungit, ca să își sublinieze ideea.

— Ce fel de talente?

— Tot felul de chestii, așa am înțeles. Cititul gândurilor, găsitul altora și chiar ghicirea viitorului.

— Fugi de-aici!

— Nu glumesc. Cred că Fred poate cumva să respingă oamenii intenționat. Dar e totul în mintea noastră. Ne facem să ne fie greață la gândul de a fi prin preajma lui.

M-am încruntat.

— Și asta de ce ar fi un lucru bun?

— Îl ține în viață, nu? Presupun că te ține și pe tine în viață.

Am încuviințat din cap.

— Așa o fi. Despre alții a mai zis ceva? Am încercat să mă gândesc la orice chestie ciudată pe care am văzut-o sau simțit-o, dar Fred era unic. Clovnii de pe alee din seara asta care se prefăceau că sunt super-eroi nu făceau nimic din ce nu puteam face și noi, ceilalți.

— A zis ceva de Raoul, spuse Diego, cu colţurile buzelor lăsate în jos.

— Ce talent are Raoul? Super-prostia?

Diego râse pe nas.

— Asta cu siguranţă. Dar Riley crede că are un soi de atracţie magnetică — oamenii sunt atraşi spre el, îl urmează.

— Numai cei handicapaţi mintal.

— Mda, Riley a menţionat asta. Că nu pare să aibă efect asupra — imită destul de bine vocea lui Riley — puştilor mai *domesticiţi.*

— Domesticiţi?

— Bănuiesc că s-a referit la cei ca noi, care mai şi gândesc ocazional.

Nu-mi plăcea să mi se spună că sunt domesticită. Nu părea un lucru bun când o spuneai aşa. Dar din gura lui Diego suna mai bine.

— Mi-a dat impresia că există un motiv pentru care Riley are nevoie de Raoul în calitate de conducător — urmează să se întâmple ceva, cred.

O furnicătură ciudată mi-a trecut de-a lungului şirei spinării când a spus asta, şi mi-am îndreptat spatele.

— Cum ar fi?

— Nu te întrebi niciodată de ce Riley insistă să ne menţinem în umbră?

Am ezitat jumătate de secundă înainte să răspund. Nu mă aşteptam la genul acesta de întrebări de la mâna

dreaptă a lui Riley. Era aproape ca și cum punea sub semnul întrebării ceea ce ne spusese Riley. Asta dacă nu cumva Diego punea întrebări *pentru* Riley, ca un spion. Să afle ce cred „copiii" despre el. Dar nu părea așa. Ochii vișinii ai lui Diego erau sinceri și încrezători. Și de ce i-ar păsa lui Riley? Poate că modul în care vorbeau ceilalți de el nu avea un temei solid. Era doar bârfă.

I-am răspuns cu sinceritate:

— Da, *chiar* la asta mă gândeam.

— Nu suntem singurii vampiri din lume, spuse Diego cu solemnitate.

— Știu. Riley spune chestii uneori. Dar nu pot să fie *prea* mulți. Adică, am fi observat asta până acum, nu?

Diego încuviință din cap.

— Și eu cred asta. E ciudat că *ea* face tot mai mulți ca noi, nu crezi?

M-am încruntat.

— Mda. Pentru că nu e ca și cum Riley ne *place* sau ceva...

Am tăcut din nou, așteptând să văd dacă mă contrazice. Nu o făcu. Așteptă pur și simplu, încuviințând ușor din cap, așa că am continuat.

— Și *ea* nici măcar nu s-a prezentat. Ai dreptate. Nu mă gândisem din punctul ăsta de vedere. Ei bine, nu mă gândisem deloc la asta. Dar, la urma urmei, *pentru ce* au nevoie de noi?

Diego ridică din sprânceană.

— Vrei să auzi ce cred eu?

Am încuviinţat din cap precaută. Dar de data asta nu eram neliniştită cu privire la el.

— După cum am spus, urmează să se întâmple ceva. Cred că ea are nevoie de protecţie şi l-a pus pe Riley să se ocupe de crearea unui front principal.

M-am gândit bine la asta, cu şira spinării furnicându-mi din nou.

— Dar de ce nu ne-ar spune? Adică, n-ar trebui să fim vigilenţi?

— Aşa ar trebui, spuse el.

Ne-am privit unul pe altul preţ de câteva clipe îndelungate. Nu mai aveam nimic de spus şi nici el nu părea să aibă.

În cele din urmă m-am strâmbat şi am spus:

— Nu ştiu dacă înghit chestia asta — partea cu Raoul bun la *ceva,* adică.

Diego râse.

— Nu te pot contrazice în privinţa asta. Apoi privi pe fereastră; mijea de ziuă. Nu mai avem timp. Mai bine ne întoarcem până nu ne transformăm în chipsuri.

— Din ţărână am venit, în ţărână ne întoarcem, am intonat cu glas scăzut în timp ce m-am ridicat în picioare şi mi-am adunat grămada de cărţi.

Diego chicoti.

Am mai făcut doar un popas scurt la magazinul Target de alături pentru pungi mari cu fermoar şi două

rucsacuri. Am pus cărțile în câte două pungi. Mă enerva să am pagini distruse de apă.

Apoi am mers înapoi spre ocean, aproape numai pe acoperișuri. Spre răsărit, cerul începea să devină vag cenușiu. Am alunecat în ocean chiar pe sub nasul unor paznici de noapte neatenți lângă feribotul mare — ce bine că eram sătulă că altfel ar fi fost prea aproape ca să mă pot controla — și apoi am gonit prin apa murdară înapoi spre casa lui Riley.

La început, nu mi-am dat seama că era o întrecere. Înotam repede pentru că se lumina tot mai mult. De obicei, nu riscam atât de mult. Dacă eram sinceră cu mine însămi, mă transformasem într-un vampir tocilar. Urmam regulile, nu provocam necazuri, pierdeam vremea cu cel mai nepopular puști din grup și întotdeauna ajungeam acasă devreme.

Dar apoi Diego a mărit ritmul. Era cu câteva lungimi înaintea mea când s-a întors spre mine cu un zâmbet care spunea: „*Ce, nu poți să ții pasul?*" și apoi a început din nou să înoate cu viteză.

Ei bine, doar nu aveam de gând să înghit asta. Nu-mi puteam aminti dacă fusesem tipul competitiv înainte — totul părea atât de îndepărtat și de neimportant —, dar poate că fusesem, pentru că am răspuns imediat la provocare. Diego era un înotător bun, dar eu eram mult mai puternică, mai ales după ce mă hrăneam.

Ne mai vedem, i-am mimat când am trecut de el, dar nu sunt sigură că m-a văzut.

L-am lăsat în urmă în apa întunecoasă și n-am pierdut timp să văd dacă sunt în fața lui cu mult. Pur și simplu am alunecat prin ocean până am ajuns la marginea insulei unde se afla casa noastră cea mai recentă. Ultima fusese o cabană imensă pe unde a înțărcat dracu' iapa în zăpadă, pe versantul unui munte din Cascades. La fel ca ultima, și casa asta era izolată, avea un subsol mare și proprietari recent decedați.

M-am grăbit spre țărmul pietros și apoi mi-am îngropat degetele în malul abrupt din nisip și piatră și m-am aruncat în sus. L-am auzit pe Diego ieșind din apă tocmai când m-am apucat de trunchiul unui pin lăsat peste mal și m-am azvârlit peste marginea stâncii.

Două lucruri mi-au atras atenția când am aterizat delicat pe vârfurile degetelor. Unu: se luminase de-a binelea afară. Doi: casa dispăruse.

Bine, nu dispăruse de tot. O parte din ea încă mai era vizibilă, dar spațiul care fusese odată ocupat de casă era gol. Acoperișul se prăbușise într-o grămadă de lemne zgrunțuroase, negre, carbonizate, încovoiate mai jos decât locul unde fusese ușa de la intrare.

Soarele se ridica repede. Pinii negri se decolorau cu repeziciune. În curând, vârfurile verzi vor ieși din întuneric și cam în același moment eu voi fi moartă.

Sau *cu adevărat* moartă, mă rog. Această a doua viață a mea de super-erou însetat se va sfârși într-o izbucnire bruscă de flăcări. Și nu-mi puteam imagina decât că experiența va fi foarte, foarte dureroasă.

Asta nu era prima dată când vedeam casa noastră distrusă — cu toate luptele și incendiile din subsol, majoritatea rezistau doar câteva săptămâni —, dar era prima dată când vedeam locul distrus atât de aproape de răsăritul soarelui.

Am gemut șocată când Diego a aterizat lângă mine.

— Poate ne putem adăposti sub acoperiș? am șoptit. Am fi suficient de în siguranță sau...

— Nu te agita, Bree, spuse Diego, părând prea calm. Știu un loc. Haide.

Sări foarte grațios în spate de pe marginea malului abrupt.

Nu credeam că apa va fi utilă ca să blocheze soarele. Dar poate că nu puteam arde dacă eram scufundați? Mie mi se părea un plan prost.

Și totuși, în loc să mă ascund sub acoperișul carbonizat al casei distruse, am sărit de pe stâncă în spatele lui. Nu eram sigură de hotărârea luată, ceea ce era un sentiment ciudat. De obicei, nu ieșeam din tiparul obișnuit — urmam rutina, făceam ce avea sens.

L-am prins pe Diego din urmă în apă. Gonea din nou, dar de data asta fără să se prostească. Se lua la întrecere cu soarele.

Se roti în jurul unui punct de pe insuliță și apoi se dădu la fund. Am fost surprinsă când n-a atins fundul stâncos al oceanului și și mai surprinsă când am simțit suflul de curent mai cald venind din ceea ce crezusem eu inițial că e doar un afloriment al stâncii.

Deștept băiat Diego să aibă un loc ca ăsta! Sigur, nu avea să fie plăcut să stau toată ziua într-o peșteră subacvatică — începea să mă deranjeze să nu respir după câteva ore —, dar era mai bine decât să explodez și să mă fac cenușă. Ar fi trebuit să gândesc ca Diego. Adică, să mă mai gândesc și la altceva în afară de sânge. Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru situații neașteptate.

Diego continuă să înoate prin crăpătura îngustă dintre stânci. Era negru ca smoala în interior. Sigur. Nu mai puteam înota — spațiul era prea îngust —, așa că m-am târât prin spărtură ca Diego, urcând în spațiul strâmt. Am tot așteptat ca el să se oprească, dar nu o făcu. Brusc, am realizat că noi *chiar* urcam. Și apoi l-am auzit pe Diego ieșind la suprafață.

Am ieșit la jumătate de secundă după el.

Peștera nu era mai mare decât o gaură, o scobitură de dimensiunea unui Volkswagen Beetle, deși nu la fel de înaltă. Un alt tunel se deschidea de partea cealaltă și am simțit aerul proaspăt venind din direcția aceea. În pereții de calcar am văzut urmele degetelor lui Diego, repetate iar și iar.

— Drăguț loc, am spus.

Diego zâmbi.

— E mai bine decât în spatele Ciudatului Fred.

— Nu te pot contrazice. Ăă! Mersi!

— Cu plăcere.

Ne-am privit unul pe celălalt în întuneric timp de un minut. Fața îi era blândă și calmă. Cu oricine altcineva, cu Kevin sau cu Kristie, sau oricare altul, asta ar fi fost înspăimântător — spațiul restrâns, apropierea forțată. Felul în care îi simțeam mirosul pe fiecare bucățică din mine. Asta ar fi putut însemna o moarte rapidă și dureroasă în orice secundă. Dar Diego era atât de liniștit! Nu semăna cu nimeni altcineva.

— Câți ani ai? mă întrebă el brusc.

— Trei luni. Ți-am spus asta.

— Nu la asta mă refer. Ăă, câți ani *aveai?* Cred că așa ar trebui să pun întrebarea.

M-am lăsat pe spate stânjenită când mi-am dat seama că vorbea de chestii *omenești.* Nimeni nu vorbea despre asta. Nimeni nu voia să se gândească la asta. Dar nici nu doream să pun capăt conversației. Doar faptul că purtam o conversație era ceva nou și diferit. Am ezitat și el așteptă cu o expresie curioasă pe chip.

— Aveam, ăă, cred cincisprezece ani. Aproape șaisprezece. Nu-mi amintesc ziua... oare trecuse ziua mea? Am încercat să mă gândesc la asta, dar acele ultime săptămâni înfometate erau o mare ceață și mă durea

capul într-un mod ciudat dacă încercam să le clarific. Am clătinat din cap şi am lăsat-o baltă. Dar tu?

— Tocmai trecusem de optsprezece ani, spuse Diego. Eram atât de aproape!

— Aproape de ce?

— Să fiu liber, spuse el, dar nu continuă.

Preţ de câteva clipe se lăsă o tăcere stânjenitoare, şi apoi Diego schimbă subiectul.

— Te-ai descurcat bine de când ai ajuns aici, spuse el, cuprinzându-mi cu privirea braţele încrucişate şi picioarele strânse. Ai supravieţuit — ai evitat atenţia nepotrivită, ai rămas intactă.

Am ridicat din umeri şi apoi mi-am tras în sus mâneca stângă a tricoului, până la umăr, ca să vadă linia subţire şi aspră care îmi înconjura braţul.

— Mi-a fost smuls o dată, am recunoscut. L-am recuperat înainte ca Jen să-i dea foc. Riley mi-a arătat cum să îl pun la loc.

Diego zâmbi strâmb şi îşi atinse genunchiul drept cu un deget. Blugii lui negri îi acopereau cicatricea care sigur se afla acolo.

— I se întâmplă oricui.

— Au, am spus.

El încuviinţă din cap.

— Serios! Dar după cum am spus mai înainte, eşti destul de decentă pentru un vampir.

— Ar trebui să zic mersi?

— Doar gândesc cu voce tare, încercând să dau un sens lucrurilor.

— Care lucruri?

Se încruntă puțin.

— Ce se întâmplă cu adevărat. Ce pune Riley la cale. De ce îi aduce *ei* pe cei mai ciudați puști. De ce lui Riley nu pare să îi pese dacă e vorba de cineva ca tine sau de un idiot cum e Kevin.

Mi se părea că nu-l cunoaște mult mai bine decât mine pe Riley.

— La ce te referi când spui cineva ca mine? l-am întrebat.

— Tu ești tipul pe care Riley ar trebui să îl caute — isteț —, nu derbedeii ăia cretini pe care îi tot aduce Raoul. Pariez că atunci când erai om nu erai vreo târfă drogată.

M-am fâțâit tulburată la auzul cuvântului „om". Diego continuă să aștepte răspunsul meu, de parcă nu spusese nimic ciudat. Am inspirat adânc și m-am gândit și eu.

— Eram pe aproape, am recunoscut eu după câteva secunde de așteptare răbdătoare din partea lui. Încă nu ajunsesem acolo, dar în câteva săptămâni... Am ridicat din umeri. Știi, nu-mi amintesc multe, dar mă gândeam cu siguranță că nu există nimic mai puternic pe planeta asta decât foamea obișnuită. Rezultă până la urmă că setea e mai rea.

El râse.

— De acord cu tine, soro.

— Dar tu? Nu erai un adolescent cu probleme fugit de acasă ca noi, ceilalți?

— O, aveam probleme, te asigur.

Se opri și nu mai spuse nimic.

Dar și eu puteam să stau și să aștept răspunsurile la întrebări nepotrivite. Pur și simplu l-am privit fix.

El oftă. Izul răsuflării lui era plăcut. Toate trupurile miroseau bine, dar Diego avea ceva în plus — o aromă de condimente precum scorțișoara sau cuișoarele.

— Am încercat să stau departe de droguri. Am învățat din greu. Știi, urma să ies din ghetou. Să merg la facultate. Să devin cineva. Dar era acolo un tip — cam ca Raoul. Te alături sau mori, ăsta era mottoul lui. Eu nu voiam să mă alătur, așa că m-am ținut departe de banda lui. Am fost atent. Am rămas în viață.

Se opri și închise ochii.

Încă nu terminasem cu întrebările:

— Și?

— Frățiorul meu n-a fost la fel de atent.

Eram pe punctul de a întreba dacă fratele lui se alăturase bandei sau murise, dar expresia de pe fața lui spunea totul. Am întors capul, nesigură cum să răspund. Nu puteam să îi înțeleg cu adevărat pierderea, durerea pe care i-o provoca amintirea. Oare asta era diferența? Oare

de asta își păstra amintirile pe care noi, ceilalți, le izgoneam?

Tot nu înțelegeam cum de Riley ajunsese în povestea asta. Riley și tot chinul. Voiam să aflu partea aceea a poveștii, dar acum mă simțeam prost că îl forțasem să îmi răspundă.

Din fericire pentru curiozitatea mea, Diego a continuat după câteva clipe:

— Mi-am cam pierdut capul. Am furat o armă de la un prieten și am plecat la vânătoare. Chicoti sumbru. Nu eram la fel de bun atunci ca acum. Dar l-am lichidat pe tipul care îl omorâse pe fratele meu înainte ca ei să pună mâna pe mine. Restul bandei mă încolțise pe o alee. Apoi brusc a apărut Riley, între mine și ei. Îmi amintesc că mă gândeam că e cel mai alb tip pe care l-am văzut vreodată. Nici măcar nu s-a uitat la ceilalți când l-au împușcat. De parcă gloanțele erau muște. Știi ce mi-a spus? M-a întrebat: „Vrei o viață nouă, puștiule?"

— Ha, am râs. E mult mai bine decât la mine. Eu n-am primit decât un: „Vrei un burger, puștoaico?"

Încă îmi mai aminteam cum arătase Riley în seara aceea, deși imaginea era încețoșată pentru că vederea mea nu era așa de bună pe atunci. Era cel mai arătos băiat pe care îl văzusem vreodată, înalt, blond și perfect. Știam că ochii lui trebuiau să fie la fel de frumoși în spatele ochelarilor de soare pe care nu și-i dădea jos niciodată. Și vocea îi era atât de blândă, de amabilă! Mi-am imaginat

că știam ce voia în schimbul mâncării și i-aș fi oferit acel lucru. Nu pentru că era atât de frumos din punct de vedere fizic, ci pentru că nu mâncasem nimic decât gunoi de două săptămâni. Până la urmă s-a dovedit că voia altceva.

Diego râse de faza cu burgerul.

— Cred că îți era foarte foame.

— Poți să pariezi.

— De ce îți era foame?

— Pentru că am fost proastă și am fugit de-acasă înainte să-mi iau permisul de conducere. Nu-mi puteam lua o slujbă adevărată și eram o hoață ineficientă.

— De ce fugeai?

Am ezitat. Amintirile erau mai clare dacă mă concentram asupra lor, și nu eram sigură că voiam asta.

— O, haide, insistă el. Eu ți-am spus povestea mea.

— Da, așa e. Bine. Fugeam de tatăl meu. Mă bătea foarte mult. Probabil, făcuse același lucru și cu mama înainte să o șteargă și ea. Cred că eram destul de mică pe atunci — nu mi-am dat seama. Lucrurile s-au înrăutățit. M-am gândit că, dacă mai stau pe acolo, o să sfârșesc la cimitir. El mi-a spus că, dacă o să fug vreodată, o să mor de foame. A avut dreptate cu privire la asta — singurul lucru cu privire la care a avut vreodată dreptate din punctul meu de vedere. Nu mă gândesc des la asta.

Diego încuviință din cap, dându-mi dreptate.

— E dificil să îți amintești lucrurile astea, nu? Totul e atât de încețoșat și de întunecat!

— E ca și cum ai încerca să vezi având noroi în ochi.

— Foarte bine spus, mă complimentă el. Își miji pleoapele ca și cum se forța să vadă și se frecă la ochi.

Am râs din nou împreună. Ciudat!

— Nu cred că am mai râs împreună cu cineva de când l-am cunoscut pe Riley, spuse el, ghicindu-mi gândurile. E drăguț. Tu ești drăguță. Nu ca toți ceilalți. Ai încercat vreodată să porți o conversație cu vreunul din ei?

— Nu, n-am încercat.

— N-ai pierdut nimic. Și tocmai la asta mă refer. Dacă Riley s-ar înconjura de vampiri cumsecade, n-ar trăi mai bine? Dacă scopul e s-o protejăm pe *ea*, n-ar trebui ca el să caute vampiri isteți?

— Deci Riley nu are nevoie de deșteptăciune, am raționat eu. Are nevoie de mulțime.

Diego își țuguie buzele, gândindu-se.

— Ca la șah. Nu face cai și nebuni.

— Suntem doar pioni, mi-am dat eu seama.

Ne-am din nou privit unul pe altul preț de câteva clipe.

— Nu vreau să cred asta, spuse Diego.

— Și atunci, ce facem? am întrebat, folosind pluralul din reflex, de parcă eram deja o echipă.

Se gândi la asta o secundă, părând stânjenit, și am regretat pluralul folosit. Dar apoi spuse:

— Ce putem să facem când nu știm ce se întâmplă?

Deci nu-l deranja că eram o echipă, ceea ce mă făcu să mă simt bine într-un mod în care nu-mi aminteam să mă mai fi simțit vreodată.

— Păi, cred că va trebui să ținem ochii deschiși, să fim atenți și să încercăm să ne dăm seama despre ce-i vorba.

El aprobă din cap.

— Trebuie să ne gândim la tot ce ne-a spus Riley, la tot ce-a făcut. Se opri gânditor. Știi, am încercat odată să lămuresc asta cu Riley, dar nu i-a păsat. Mi-a spus să îmi ocup mintea cu chestii mai importante, precum setea. Și, desigur, numai la asta mă puteam gândi atunci. M-am dus la vânătoare și nu mi-a mai păsat...

L-am privit gândindu-se la Riley, cu ochii pierduți în timp ce retrăia amintirea, și m-am întrebat. Diego era primul meu prieten din viața asta, dar eu nu eram prietena lui.

Brusc, mi s-a adresat din nou concentrat:

— Așadar, ce am învățat de la Riley?

M-am concentrat, rememorând în minte ultimele trei luni.

— Păi, nu ne spune prea multe. Doar chestiile de bază de-ale vampirilor.

— Va trebui să ascultăm mai cu atenție.

Am stat în tăcere, meditând la asta. Eu mai mult mă gândeam la ceea ce nu știam. Și de ce nu îmi făcusem griji cu privire la asta și mai înainte? Era ca și cum

discuția cu Diego îmi limpezise creierul. Pentru prima oară în trei luni nu mă gândeam numai la *sânge*.

Tăcerea dură o vreme. Tunelul întunecos prin care simțisem că vine aer proaspăt nu mai era negru. Era de un cenușiu-închis acum și cu fiecare secundă devenea tot mai luminos. Diego mă observă cum mă uit la el cu nervozitate.

— Nu-ți face griji, spuse el. Uneori, în zilele însorite, ajunge puțină lumină aici. Nu doare.

Ridică din umeri.

M-am înghesuit mai aproape de gaura din podea, unde apa dispărea pe măsură ce mareea se retrăgea.

— Pe bune, Bree! Am mai fost aici în timpul zilei. I-am spus lui Riley despre peștera asta — și cum de obicei e plină cu apă, și mi-a spus că e în regulă să vin aici când vreau să scap de nebunia de acasă. Și, oricum, arăt eu ca și cum aș fi fost prăjit?

Am ezitat, gândindu-mă la cât de diferită era relația lui cu Riley față de a mea. El ridică din sprâncene, așteptând un răspuns.

— Nu, am spus în cele din urmă. Dar...

— Uite, spuse el nerăbdător. Se târî iute spre tunel și își îndesă în el brațul până la umăr. Nimic.

Am încuviințat din cap o dată.

— Relaxează-te! Vrei să vezi cât de sus pot să ajung?

Și chiar în timp ce vorbea, își băgă capul în gaură și începu să se cațăre.

— Nu, Diego. Deja dispăruse din vedere. Sunt relaxată, jur.

Râdea — se auzea de parcă era deja la câțiva metri în susul tunelului. Voiam să mă duc după el, să îl apuc de picior și să-l trag înapoi, dar eram împietrită de îngrijorare. Ar fi fost o prostie să îmi risc viața ca să salvez un străin. Dar nu avusesem niciodată un prieten de vreun fel. Deja știam că îmi va fi greu să mă întorc și să nu am cu cine sta de vorbă.

— *No estoy quemando*[1], strigă el, pe un ton tachinant. Stai... asta e...? *Au!*

— Diego?

Am sărit de partea cealaltă a peșterii și mi-am băgat capul în tunel. Fața lui era acolo, la câțiva centimetri de a mea.

— Bau!

Am tresărit și m-am dat în spate pentru că era prea aproape — doar un reflex, un vechi obicei.

— Amuzant, am spus și m-am dat la o parte ca să intre la loc în peșteră.

— Trebuie să te calmezi, fato! Am verificat treaba, în regulă? Lumina indirectă a soarelui nu doare.

— Deci ce spui tu e că aș putea să stau pur și simplu la umbra unui copac și să n-am nimic?

Ezită câteva clipe, de parcă se hotăra dacă să îmi spună sau nu ceva, și apoi spuse încet:

[1] Nu ard. (în limba spaniolă în orig.)

— Eu am făcut asta odată.

M-am holbat la el pur și simplu, așteptând să râdă. Pentru că era o glumă.

N-a râs.

— Riley ne-a spus... am început și apoi am lăsat-o baltă.

— Mda, știu ce a spus Riley, adăugă el. Poate că Riley nu știe atât de multe pe cât pretinde că știe.

— Dar Shelly și Steve. Doug și Adam. Puștiul ăla cu părul de un roșcat aprins. Toți. Au dispărut pentru că nu s-au întors la timp. Riley le-a văzut cenușa.

Diego își încruntă sprâncenele.

— Toată lumea știe că vampirii din vechime trebuiau să stea în sicrie în timpul zilei, am continuat eu. Ca să blocheze soarele. E un lucru știut de toată lumea, Diego.

— Ai dreptate. Toate legendele spun asta.

— Și ce ar câștiga Riley ținându-ne într-un subsol fără lumină — un sicriu imens comun — toată ziua? Pur și simplu distrugem tot și mai e și gălăgia generală. Nu poți să îmi spui că îi place asta.

Ceva ce am spus îl surprinse. Rămase cu gura deschisă o secundă, apoi o închise.

— Ce?

— Lucru știut de toată lumea, repetă el. Ce fac vampirii în sicrie toată ziua?

— Ăăă, a, da, se presupune că dorm, nu? Dar bănuiesc că zac acolo plictisiţi pentru că noi nu... OK, deci partea asta e greşită.

— Mda. Legendele nu spun numai că dorm. Sunt total inconştienţi. *Nu se pot* trezi. Un om se poate duce direct la ei să-i înjunghie cu o ţepuşă, fără nici o problemă. Şi asta e altă chestie — ţepuşele. Chiar crezi că ar putea cineva să înfigă o ţepuşă în tine?

Am ridicat din umeri.

— Chiar nu m-am gândit la asta. Adică, evident, nu o bucată normală de lemn. Poate că lemnul ascuţit are vreun fel de... Nu ştiu. Proprietăţi magice sau ceva.

Diego pufni.

— Mă laşi?

— Mă rog, nu ştiu. Şi oricum eu n-aş sta cuminte să vină vreun om la mine cu un mâner de mătură ascuţit.

Diego — în continuare cu un soi de expresie dezgustată pe faţă, de parcă magia nu era mare scofală dacă eşti vampir — se ridică în genunchi şi începu să sape în calcarul de deasupra capului. Părul i se umplu de cioburi mici de piatră, dar el le ignoră.

— Ce faci?

— Experimentez.

Săpă cu ambele mâini până când reuşi să stea în picioare şi apoi continuă.

— Diego, dacă ajungi la suprafaţă explodezi. Încetează!

— Nu încerc să.... A, gata, am găsit.

Se auzi o trosnitură puternică, apoi alta, dar nu intră lumina. Diego coborî înapoi în peşteră cu o bucată de rădăcină în mână, albă, uscată şi plină de noroi. Marginea unde o rupsese avea un vârf ascuţit, neregulat. Mi-a aruncat bucata de lemn.

— Înjunghie-mă!

I-am aruncat-o înapoi.

— Mă rog!

— Vorbesc serios. Ştii că nu mă poţi răni.

Îmi aruncă lemnul din nou; în loc să-l prind, l-am plesnit trimiţându-l înapoi.

El îl prinse din aer şi gemu.

— Eşti atât de... *superstiţioasă!*

— Sunt un vampir. Dacă nici asta nu dovedeşte că oamenii superstiţioşi au dreptate, atunci nu mai ştiu ce argument să aduc.

— Bine, o fac eu.

Ţinu rădăcina departe de trup în mod dramatic, cu braţul întins, de parcă era o sabie şi el era gata să îşi facă harakiri.

— Haide, am spus neliniştită. E o prostie.

— Exact asta spun şi *eu*. Nu se întâmplă nimic.

Îşi împinse lemnul în piept, exact acolo unde îi fusese inima, cu suficientă forţă ca să spargă o placă de granit. Am împietrit total de panică până când a izbucnit în râs.

— Ar trebui să îţi vezi faţa, Bree.

Cernu așchiile de lemn spart printre degete; rădăcina fărâmițată căzu pe jos fărâmă cu fărâmă. Diego își scutură cămașa, deși era prea distrusă de atâta înotat și săpat ca să mai facă ceva cu ea. Amândoi trebuia să mai furăm niște haine cu următoarea ocazie.

— Poate că e diferit când o face un om.

— Pentru că te-ai simțit atât de magică atunci când erai om?

— Nu știu, Diego, am spus eu, exasperată. Nu am născocit eu legendele alea.

Încuviință din cap, brusc mai serios.

— Și dacă legendele sunt exact asta? Născocite.

Am oftat.

— Și ce importanță are?

— Nu sunt sigur. Dar dacă e să fim deștepți cu privire la motivul pentru care suntem aici — motivul pentru care Riley ne-a adus la *ea*, de ce face ea mai mulți ca noi — atunci trebuie să înțelegem cât de multe putem.

Se încruntă, fără urmă de zâmbet pe față.

M-am uitat pur și simplu la el. Nu aveam nici un răspuns.

Fața i se înmuie puțin.

— Asta mă ajută mult, să știi. Să vorbesc despre asta. Mă ajută să mă concentrez.

— Și pe mine, am spus eu. Nu știu de ce nu m-am gândit niciodată la asta. Mi se pare atât de evident! Dar

dacă lucrez împreună cu cineva la asta... nu știu. Mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

— Exact. Diego zâmbi. Mă bucur mult că ai ieșit la vânătoare în seara asta.

— Ei hai, lasă dulcegăriile cu mine!

— Ce? Nu vrei să fii — își căscă ochii și vocea îi urcă cu o octavă — prietena mea pe vecie?

Râse amuzat.

Mi-am dat ochii peste cap, neștiind dacă se amuza de expresie sau de mine.

— Haide, Bree! Fii camarada mea cea mai bună pe vecie! Te rog?

Încă mă mai tachina, dar zâmbetul lui larg era natural și... plin de speranță. Îmi întinse mâna.

De data asta mi-am luat avânt să bat palma cum trebuie, fără să îmi dau seama că intenționase altceva până când mi-a prins mâna.

A fost șocant de ciudat să ating altă persoană după o viață întreagă — pentru că ultimele trei luni erau viața mea întreagă — de evitat orice contact. Ca și cum aș fi atins un cablu electric căzut la pământ numai ca să descopăr că produce o senzație plăcută.

Zâmbetul de pe chip îmi era un pic strâmb.

— Contează pe mine.

— Excelent. Propriul nostru club privat.

— Foarte exclusivist, am căzut eu de acord.

Încă mă mai ţinea de mână. Nu o scutura, dar nici nu o ţinea pur şi simplu.

— Avem nevoie de o strângere de mână secretă.

— Poţi să te ocupi tu de asta.

— Deci se strigă prezenţa clubului de prieteni super-secreţi, toată lumea e aici, strângerea de mână secretă va fi stabilită la o dată ulterioară, spuse el. Pe ordinea de zi: Riley. Neştiutor? Prost informat? Sau mincinos?

În timp ce vorbea, mă privea cu ochii mari şi sinceri. Expresia nu i se schimbă când menţionă numele lui Riley. În secunda aceea, eram sigură că nimic din ce se spunea despre Diego şi despre Riley nu era adevărat. Pur şi simplu Diego fusese prin preajmă mai mult timp decât ceilalţi, şi atât. Puteam avea încredere în el.

— Mai adaugă şi asta la listă, i-am spus. Intenţii. Adică, ce urmăreşte?

— Bingo. Exact asta trebuie să aflăm. Dar mai întâi încă un experiment.

Cuvântul ăsta îmi dă fiori.

— Încrederea e o parte esenţială în toată povestea asta cu clubul secret.

Se ridică în spaţiul gol din tavan pe care tocmai îl săpase şi începu să sape din nou. Într-o secundă, picioarele îi atârnau în timp ce se ţinea cu o mână şi săpa cu cealaltă.

— Sper că sapi după usturoi, l-am avertizat eu şi m-am dat înapoi către tunelul care ducea în mare.

— Legendele nu sunt adevărate, Bree, strigă el la mine.

Se trase și mai sus în gaura pe care o făcea și țărâna continuă să curgă. În ritmul ăsta avea să umple văgăuna. Sau s-o inunde cu lumină, ceea ce ar fi făcut-o și mai inutilă.

Am alunecat și mai mult în tunelul de ieșire, doar cu vârfurile degetelor și cu ochii deasupra marginii. Apa îmi ajungea doar până la șolduri. Avea să-mi ia doar o fracțiune de secundă să dispar în întunericul de dedesubt. Puteam să petrec o zi fără să respir.

Nu-mi plăcuse niciodată focul. Poate din cauza vreunei amintiri îngropate din copilărie sau poate că era o antipatie recentă. Transformarea mea în vampir fusese suficient de înflăcărată ca să-mi ajungă o eternitate.

Probabil că Diego ajunsese la suprafață deja. Încă o dată m-am luptat cu ideea de a-l pierde pe noul și singurul meu prieten.

— Te rog, oprește-te, Diego, am șoptit, știind că probabil va râde, știind că nu va asculta.

— Încredere, Bree.

Am așteptat fără să mă mișc.

— Aproape... murmură el. Bine.

M-am încordat așteptând lumina sau scânteia, sau explozia, dar Diego sări înapoi jos cât era încă întuneric. În mână avea o rădăcină mai lungă, o chestie groasă, ca

un șarpe, care era aproape la fel de înaltă ca și mine. Îmi aruncă o privire de genul: „Ți-am spus eu".

— Nu sunt o persoană complet nesăbuită, spuse el. Gesticulă cu mâna liberă spre rădăcină. Vezi — precauții.

După ce spuse asta, înțepă cu rădăcina în sus în gaura nouă. Căzu o ultimă avalanșă de pietricele și nisip și Diego căzu în genunchi, dându-se din drum. Și apoi o rază strălucitoare de lumină — o rază de grosimea brațului lui Diego — străpunse întunericul peșterii. Lumina făcu un stâlp din tavan până la podea, strălucind, în timp ce praful din aer se cernea prin ea. Am rămas nemișcată ca o stană de piatră, apucând marginea stâncii, gata să sar.

Diego nu s-a smucit și nici n-a țipat de durere. N-am simțit miros de fum. Peștera era de o sută de ori mai luminoasă decât fusese, dar asta n-a părut să îl afecteze. Deci poate că povestea cu copacii umbroși era adevărată. L-am privit cu atenție în timp ce îngenunchea lângă stâlpul de lumină, nemișcat, privind. Părea în regulă, dar era o ușoară schimbare la pielea lui. Un fel de mișcare, poate de la praful care se așeza, care reflecta soarele. Arăta ca și cum ar fi strălucit puțin.

Poate că nu era praful, poate că erau arsurile. Poate că nu-l durea și-și va da seama prea târziu...

Trecură secundele în timp ce noi ne uitam la lumina zilei, nemișcați.

Apoi, într-o mişcare ce păru complet aşteptată, dar şi complet de neînchipuit, îşi ridică mâna, cu palma în sus, şi îşi întinse braţul către rază.

M-am mişcat mai repede decât credeam că pot, ceea ce era şi aşa al naibii de rapid. Mai rapid decât mă mişcasem vreodată.

L-am împins pe Diego în zidul din spate din peştera mică şi umplută cu pământ, înainte ca el să acopere acel centimetru care îi despărţea pielea de lumină.

Încăperea se umplu de o vâlvătaie puternică şi am simţit căldura pe picior în aceeaşi secundă în care mi-am dat seama că nu aveam suficient spaţiu să-l ţin pe Diego la perete fără ca vreo parte din mine să atingă lumina.

— Bree! gemu el.

M-am răsucit automat de pe el, rostogolindu-mă aproape de perete. A durat mai puţin de o secundă şi în tot acest timp aşteptam ca durerea să pună stăpânire pe mine. Ca flăcările să mă cuprindă şi apoi să se împrăştie ca în seara când o cunoscusem pe *ea,* numai că mai repede. Vâlvătaia luminoasă dispăruse. Acum era doar stâlpul de lumină.

M-am uitat la faţa lui Diego — ochii îi erau mari şi gura căscată. Stătea complet nemişcat, un semn clar că nu era ceva în regulă. Voiam să mă uit la piciorul meu, dar îmi era teamă să văd ce mai rămăsese. Acum nu era ca atunci când Jen îmi smulsese braţul, deşi atunci mă duruse mai mult. De data asta nu puteam repara nimic.

Încă nu simțeam durere.

— Bree, ai văzut asta?

Am clătinat repede din cap.

— Cât de rău e?

— Rău?

— Piciorul meu, am spus printre dinți. Spune-mi ce-a mai rămas din el.

— Piciorul tău arată foarte bine.

Am privit repede în jos și evident talpa piciorului și gamba erau acolo, la fel ca înainte. Am mișcat degetele de la picior. Erau în regulă.

— Te doare? m-a întrebat el.

M-am ridicat de pe jos, în genunchi.

— Încă nu.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? Lumina?

Am clătinat din cap.

— Fii atentă aici, spuse el, îngenunchind din nou în fața razei de soare. Și nu mă mai împinge din drum de data asta. Deja ai dovedit că am dreptate.

Își întinse mâna. Și de data asta a fost aproape la fel de greu de privit, deși piciorul meu părea normal.

În secunda în care degetele lui au intrat în rază, peștera s-a umplu de un milion de reflexii ca niște curcubeie strălucitoare. Se lumină ca într-o cameră de sticlă după-amiaza — era lumină peste tot. Am tresărit, apoi m-am cutremurat. Peste tot, *pe mine*, era lumină.

— Ireal, șopti Diego.

Își puse toată palma în rază și cumva peștera deveni și mai luminoasă. Își întoarse mâna ca să se uite la dosul palmei, apoi o întoarse din nou cu fața în sus. Reflexiile dansau de parcă învârtea o prismă.

Nu mirosea a ars și clar nu avea dureri. M-am uitat de aproape la mâna lui și parcă avea la suprafață un miliard de oglinjoare minuscule, prea mici pentru a fi percepute separat, toate reflectând lumina cu intensitatea dublă a unei oglinzi obișnuite.

— Haide, Bree, trebuie să încerci asta.

Nu-mi venea în minte nici un motiv să spun „nu" și *eram* curioasă, dar încă mai eram precaută când am alunecat lângă el.

— Nu te arde?

— Nu. Lumina nu ne arde, doar... se reflectă de pe noi. Mă rog, e puțin spus se reflectă.

Încet, ca un om, am întins cu prudență degetele spre lumină. În aceeași secundă, razele se răsfrânseră brusc din palma mea, făcând peștera atât de luminoasă, încât ziua de afară ar fi părut noapte prin comparație. Nu erau chiar reflexii, pentru că lumina era distorsionată și colorată, mai mult ca niște cristale. Mi-am băgat toată mâna în raza de soare, și peștera s-a luminat și mai tare.

— Crezi că Riley știe? am șoptit.

— Poate. Poate că nu.

— De ce nu ne-ar spune dacă ar ști? Care ar fi scopul? Deci suntem niște globuri de discotecă umblătoare.

Am ridicat din umeri.

Diego râse.

— Îmi dau seama de unde vin legendele. Imaginează-ți dacă ai fi văzut asta când erai om. Nu ai crede că tipul de acolo tocmai a luat foc?

— Dacă n-ar sta la discuții. Poate.

— E incredibil, spuse Diego. Cu un deget trasă o linie pe palma mea strălucitoare. Apoi sări în picioare chiar sub raza de soare, și peștera o luă razna de lumină. Haide, să ieșim de aici.

Se ridică și se trase în sus prin gaura pe care o săpase până la suprafață.

Ai crede că n-ar fi trebuit să mai am emoții, dar încă nu aveam curaj să îl urmez. Nevrând să par lașă, am stat aproape de călcâiele lui, dar stomacul mi s-a făcut ghem. Riley îmi inoculase bine că luăm foc la soare, dar în mintea mea focul era asociat cu zilele acelea cumplite după ce am devenit vampir, și nu puteam să scap de panica instinctivă care mă cuprindea de fiecare dată când mă gândeam la asta.

Apoi Diego a ieșit din gaură și eu am ajuns lângă el o jumătate de secundă mai târziu. Stăteam pe un mic petic de iarbă sălbatică, numai la câțiva pași de copacii care acopereau insula. În spatele nostru, la câțiva metri, se întindea o faleză joasă, și apoi apa. Totul în jurul nostru exploda de culoarea și lumina care se reflectau de pe noi.

— Uau! am murmurat.

Diego îmi zâmbi, cu fața superbă în lumină, și brusc, cu un gol în stomac, am simțit că toată povestea cu cei mai buni prieteni pe vecie nu descria nici pe departe ce simțeam. Doar că se întâmplase atât de repede.

Deveni serios. Ochii îi erau la fel de largi ca și ai mei. Numai uimire și lumini. Îmi atinse fața în felul în care îmi atinsese mâna, de parcă încerca să înțeleagă strălucirea.

— Atât de frumos, spuse el.

Își lăsă palma pe obrazul meu.

Nu sunt sigură cât de mult am stat acolo, zâmbind ca niște idioți și luminând ca niște torțe de sticlă. Nu era nici o barcă în golfuleț, ceea ce probabil era bine. La cum arătam nu ne-ar fi ratat nici măcar un om cu ochii plini de noroi. Nu că ar fi putut să ne facă ceva, dar nu-mi era sete, și țipetele lor mi-ar fi stricat dispoziția.

În cele din urmă un nor gros acoperi soarele. Deodată am devenit iarăși noi, deși tot vag luminoși. Cineva cu ochii mai slabi decât ai vampirilor nici nu ar fi *remarcat diferența.*

Imediat ce a dispărut strălucirea, gândurile mi s-au limpezit și m-am putut gândi la ce urma să vină. Dar chiar dacă Diego arăta din nou ca Diego cel de toate zilele — mă rog, nu făcut din lumină incandescentă — știam că pentru mine nu va mai arăta niciodată la fel. Acea senzație furnicătoare din stomac era tot acolo și aveam impresia că va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Îi spunem lui Riley? Ar trebui sau nu să ştie? l-am întrebat.

Diego oftă şi îşi lăsă mâna jos.

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc la asta în timp ce îi căutăm.

— Va trebui să fim foarte atenţi, să nu îi căutăm în timpul zilei. Ştii, ieşim destul de tare în evidenţă în timpul zilei.

El rânji.

— Hai să fim ninja.

Am încuviinţat din cap.

— Clubul super secret ninja sună mult mai tare decât toată povestea cu prieteni pe vecie.

— Mult mai bine.

Nu ne-a luat mai mult de câteva secunde să găsim locul din care a plecat toată lumea de pe insulă. Asta a fost partea uşoară. Dar să găsim locurile de pe ţărm unde au atins pământul era o cu totul altă problemă. Am discutat scurt dacă să ne despărţim sau nu, dar am căzut de acord să rămânem împreună. Logica noastră era bună — la urma urmei, dacă unul din noi găsea ceva, cum avea să îl anunţe pe celălalt? —, dar de fapt nu voiam să îl părăsesc şi îmi dădeam seama că şi el simte la fel. Amândoi trăiserăm o viaţă întreagă fără o tovărăşie apropiată şi totul era prea frumos ca să irosim vreun minut.

Existau atâtea opţiuni cu privire la unde s-ar fi putut duce! În interiorul peninsulei sau pe altă insulă, sau înapoi la periferia oraşului Seattle, sau la nord de Canada. Ori de câte ori dărâmam sau incendiam o casă, Riley era întotdeauna pregătit — întotdeauna părea să ştie exact unde să mergem. Probabil că plănuia în avans lucrurile astea, dar nouă nu ne spunea niciodată.

Ar fi putut fi oriunde.

Faptul că ne scufundam în ocean de fiecare dată când vedeam bărci sau oameni ne încetinea mult. A trecut toată ziua fără să avem noroc, dar nu ne deranja. Ne distram mai bine decât niciodată.

A fost o zi aşa de ciudată! În loc să stau nefericită în întuneric încercând să ignor dezastrul din jurul meu şi să-mi înghit dezgustul cu privire la ascunzătoarea mea, mă jucam de-a ninja cu cel mai bun prieten al meu sau poate că-mi era ceva mai mult de atât. Am râs o grămadă în timp ce ne plimbam pe la umbră, aruncând pietre unul în altul de parcă ar fi fost stele chinezeşti[1].

Apoi soarele a apus şi brusc am devenit stresată. Oare Riley ne va căuta? Oare va presupune că ne-am prăjit? Oare ştia că nu ni se poate întâmpla asta?

Am început să ne mişcăm mai repede. Mult mai repede. Deja dădusem turul la toate insuliţele apropiate, aşa că acum ne concentram pe continent. Cam la o oră

[1] Stea chinezească — armă folosită de luptătorii ninja, de forma unei stele din metal (n.tr.)

după apusul soarelui, am prins un miros familiar, și în câteva secunde eram pe urma lor. Odată ce am găsit dâra de miros, a fost la fel de ușor ca urmărirea unei turme de elefanți prin zăpadă proaspătă.

Am discutat despre ce să facem, mai serioși acum, în timp ce alergam.

— Nu cred că ar trebui să îi spunem lui Riley, am spus. Hai să spunem că am petrecut toată ziua în peștera ta, înainte să plecăm să îi căutăm. În timp ce vorbeam, am început să devin și mai paranoică. Și, mai bine, hai să îi spunem că peștera era plină de apă. Nici măcar n-am putut vorbi.

— Crezi că Riley e un personaj negativ, nu? întrebă el încet după un minut.

În timp ce vorbea, mă luă de mână.

— Nu știu. Dar aș prefera să mă port ca și cum ar fi, să fiu sigură. Am ezitat, apoi am spus: Tu nu crezi că e rău.

— Nu, recunoscu Diego. E prietenul meu într-un fel. Adică, nu cum ești tu prietena mea. Îmi strânse degetele. Dar mai mult decât altcineva. Nu vreau să cred...

Diego nu termină propoziția.

I-am strâns și eu degetele.

— Poate că e super de treabă. Faptul că suntem noi precauți nu schimbă cine e el.

— Corect. Bine, atunci mergem pe povestea cu peștera. Cel puțin la început... Aș putea să vorbesc cu el mai

târziu. Aş prefera s-o fac în timpul zilei, oricum, ca să pot dovedi pe loc ceea ce pretind. Şi în caz că ştie deja, dar are un motiv bun pentru care ne-a spus altceva, ar trebui să-i spun când suntem singuri. Să-l prind în zori când se întoarce de oriunde s-o duce...

Am observat o mulţime de „eu“, şi nu de „noi“ în discursul lui Diego şi m-a deranjat. Dar în acelaşi timp nu voiam să am prea mult de-a face cu Riley. Nu aveam aceeaşi încredere în el ca Diego.

— Ninja atacă în zori! am spus ca să îl fac să râdă.

A funcţionat. Am început să glumim din nou în timp ce mergeam pe urma turmei noastre de vampiri, dar îmi dădeam seama că dincolo de glumă se gândea la lucruri serioase la fel ca şi mine.

Şi am devenit şi mai neliniştită pe măsură ce alergam. Pentru că alergam repede, şi în nici un caz nu eram pe drumul greşit, dar dura prea mult. Ne îndepărtam foarte mult de coastă, în sus şi peste munţii cei mai apropiaţi, în teritoriu nou. Ăsta nu era tiparul normal.

Toate casele pe care le împrumutaserăm, fie că erau pe un munte sau pe o insulă, sau ascunse la vreo fermă imensă, aveau câteva lucruri în comun. Proprietarii morţi, poziţia izolată şi încă un lucru. Toate erau oarecum orientate spre Seattle. Orientate în jurul marelui oraş, ca nişte luni pe orbita unei planete. Seattle era mereu planeta, mereu ţinta.

Acum ieşiserăm de pe orbită, şi mi se părea în neregulă. Poate că nu însemna nimic, poate că era doar faptul că astăzi se schimbau prea multe lucruri. Toate adevărurile pe care le acceptasem fuseseră întoarse cu susul în jos şi nu mai aveam chef şi de alte răsturnări de situaţie. Oare de ce Riley nu alesese şi acum un loc normal?

— Ciudat că sunt aşa departe, murmură Diego, şi am simţit tensiunea din vocea lui.

— Sau înfricoşător, am murmurat.

Mă strânse de mână.

— E în ordine. Clubul ninja se descurcă în orice situaţie.

— Ai inventat strângerea aia de mână?

— Încă nu, lucrez la asta, promise el.

Ceva începu să mă sâcâie. Ca şi cum simţeam un punct negru ciudat — ştiam că e ceva ce nu percep, dar nu puteam identifica ce e. Ceva evident...

Şi apoi, cam la o sută de kilometri de perimetrul nostru obişnuit, am găsit casa. Era imposibil să confunzi zgomotul. Bum, bum, bum-ul bass-ului, coloana sonoră a jocurilor video, mârâiturile. Sigur erau ai noştri.

Mi-am tras mâna dintr-a lui Diego şi el s-a uitat la mine.

— Hei, nici măcar nu te cunosc, am spus pe un ton glumeţ. N-am discutat deloc cu tine, având în vedere că

am stat în apă. Eu de unde să ştiu că nu eşti vreun ninja sau vreun vampir?

El rânji.

— Valabil şi pentru mine, străino! Apoi încet şi repede: Pur şi simplu fă toate lucrurile pe care le-ai făcut ieri. Mâine-seară ieşim împreună. Poate mergem în recunoaştere să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Rămâne stabilit atunci. Păstrăm tăcerea.

Se apleacă spre mine şi mă *sărută* — doar un pup, dar chiar pe buze. Şocul sărutului mă electrocută prin tot corpul. Apoi spuse:

— Hai să facem asta!

Şi se îndreptă spre poalele muntelui către sursa de gălăgie fără să se mai uite în urmă. Deja îşi juca rolul.

Un pic uimită, l-am urmat la câţiva metri, amintindu-mi să las între noi distanţa pe care aş lăsa-o între mine şi oricine altcineva.

Casa era un fel de cabană din lemn, ascunsă într-o poiană de pini, fără urmă de vecini pe o rază de kilometri împrejur. Toate ferestrele erau negre ca şi cum locul ar fi fost părăsit, dar toată structura casei tremura de la basul puternic din pivniţă.

Diego intră primul şi eu am încercat să mă mişc în spatele lui, de parcă ar fi fost Kevin sau Raoul. Şovăitoare, protejându-mi spaţiul. Găsi scările şi coborî cu o mină încrezătoare.

— Aţi încercat să scăpaţi de mine, fraierilor?

— O, ia uite, Diego trăieşte, l-am auzit pe Kevin răspunzând cu o evidentă lipsă de entuziasm.

— Nu datorită ţie, spuse Diego, în timp ce eu m-am strecurat în pivniţa întunecată.

Singura lumină venea de la diversele ecrane de televizor, dar era mai mult decât ne trebuia. M-am grăbit spre locul în care Fred stătea singur pe canapea, bucuroasă că era în ordine să par neliniştită, pentru că într-adevăr nu aveam cum să disimulez. Am înghiţit greu când m-a lovit greaţa, şi m-am ghemuit în locul meu obişnuit de pe podea, după canapea. Odată ce m-am aşezat, puterea de respingere a lui Fred a părut să se diminueze. Sau poate că mă obişnuiam eu cu ea.

Pivniţa era mai mult goală, având în vedere că era miezul nopţii. Toţi cei de aici aveau ochii la fel ca ai mei — de un roşu strălucitor fiind recent hrăniţi.

— Mi-a luat ceva vreme să curăţ după dezastrul pe care l-ai făcut, îi spuse Diego lui Kevin. Aproape s-a luminat până am ajuns la ce-a mai rămas din casă. A trebuit să stau într-o peşteră plină cu apă toată ziua.

— Du-te să baţi câmpii la Riley. Nu-mi pasă.

— Văd că şi fetişcana a supravieţuit, spuse o voce nouă, şi m-am cutremurat pentru că era Raoul.

M-am simţit uşurată că nu-mi ştia numele, dar mai mult de atât m-am simţit îngrozită că mă observase.

— Da, s-a luat după mine.

Nu-l vedeam pe Diego, dar mi-am dat seama că ridica din umeri.

— Uite unde era eroul zilei! spuse Raoul cu dispreț.

— Nu primim puncte în plus pentru că suntem tâmpiți.

Îmi doream ca Diego să nu-l mai provoace pe Raoul. Speram că Riley se va întoarce în curând. Numai Riley putea să îl disciplineze cât de cât pe Raoul.

Dar Riley probabil era plecat să vâneze puștani drogați pe care să-i ducă *ei*. Sau să facă orice altceva făcea el cât era plecat.

— Interesantă atitudine, Diego! Crezi că Riley te place atât de mult că o să îi pese dacă te omor. Eu cred că te înșeli. Și, oricum, în seara asta, deja crede că ai murit.

Îi auzeam pe ceilalți mișcându-se. Unii probabil ca să îl susțină pe Raoul, alții doar ca să se dea din drum. Am ezitat în ascunzătoarea mea, știind că nu o să îl las pe Diego să se lupte cu ei de unul singur, dar îngrijorată că aș putea să mă dau de gol, dacă nu se ajunge la asta. Am sperat că Diego a supraviețuit atât de mult timp pentru că avea niște talente de luptă ieșite din comun. Eu personal nu aveam prea multe de oferit în privința asta. Mai erau în pivniță încă trei membri ai găștii lui Raoul, plus încă vreo câțiva care l-ar ajuta doar ca să se dea bine pe lângă el. Oare Riley va ajunge acasă înainte ca ei să aibă timp să ne ardă?

Diego răspunse cu o voce calmă:

— Chiar ţi-e aşa de teamă să mă dobori singur? Tipic.

Raoul pufni.

— Funcţionează replica asta vreodată? În afară de filme. De ce te-aş doborî singur? Nu vreau să te *bat*. Vreau doar să te *omor*.

M-am ghemuit în poziţie de atac, gata să sar.

Raoul continua să vorbească. Îi plăcea mult să se audă vorbind:

— Dar nu o să fie nevoie de toţi ca să ne ocupăm de tine. Ăştia doi o să se ocupe de supravieţuitoarea ta nefericită. Micuţa cum o cheamă.

Am împietrit ca o stană. Am încercat să îmi revin ca să pot lupta mai bine. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

Şi apoi am simţit altceva, ceva complet neaşteptat — un val de repulsie atât de copleşitor, că n-am putut să îmi păstrez poziţia de luptă. M-am prăbuşit la podea, icnind de groază.

N-am fost singura care a reacţionat. Am auzit mârâituri dezgustate şi sunete de greaţă din fiecare colţ al pivniţei. Câţiva s-au retras la marginile camerei, unde îi puteam vedea. Se lipiseră de pereţi, întinzându-şi gâturile de parcă ar fi putut scăpa de senzaţia aceea oribilă. Cel puţin unul dintre aceştia era membru al găştii lui Raoul.

Am auzit mârâitul distinctiv al lui Raoul şi apoi l-am auzit pierzându-se în sus pe scări. Nu era singurul care plecase de acolo. Cam jumătate din vampirii din pivniţă au şters-o de-acolo.

Eu nu aveam de ales. Abia mă puteam mişca. Şi apoi mi-am dat seama că asta se întâmpla deoarece eram atât de aproape de Ciudatul Fred. El era răspunzător pentru ce se petrecea. Şi oricât de oribil mă simţeam, încă mai eram în stare să-mi dau seama că probabil tocmai îmi salvase viaţa.

De ce?

Senzaţia de dezgust începu să dispară treptat. Imediat ce am putut, m-am târât la marginea canapelei şi am evaluat terenul. Toţi cei din gaşca lui Raoul plecaseră, Diego era tot acolo, în celălalt capăt al camerei, lângă televizoare. Vampirii care rămăseseră se relaxau încetul cu încetul, deşi toţi arătau puţin zguduiţi. Majoritatea aruncau priviri prudente în direcţia lui Fred. Am aruncat o privire la ceafa lui, deşi nu puteam vedea nimic. Am întors repede capul. Când m-am uitat la el, mi-a revenit greaţa.

— Potoliţi-vă!

Vocea profundă se auzise dinspre Fred. Niciodată nu-l auzisem vorbind. Toată lumea se holba şi apoi întorcea imediat capul când revenea repulsia.

Aşadar, Fred voia doar să fie linişte şi pace. Ei bine, nu-mi păsa. Eram în viaţă din cauza asta. Cel mai probabil Raoul va fi distras de altceva înainte să vină zorile şi se va răzbuna pe altcineva din apropierea lui. Şi Riley întotdeauna se întorcea dimineaţa. Va auzi că Diego a fost în peşteră, şi nu afară unde l-ar fi distrus

soarele, iar Raoul nu va mai avea nici o scuză să îl atace, şi nici pe mine.

Sau ăsta era scenariul cel mai bun. Între timp, poate că Diego şi cu mine vom concepe un plan să stăm departe de Raoul.

Din nou, am avut senzaţia trecătoare că ratez o soluţie evidentă. Înainte să îmi dau seama, gândurile mi-au fost întrerupte.

— Scuze.

Murmurul profund, aproape tăcut, venise cu siguranţă de la Fred. Eu păream să fiu singura suficient de aproape ca să îl audă. Oare vorbea cu mine?

L-am privit din nou şi nu am simţit nimic. Nu-i puteam vedea faţa — era tot întors cu spatele. Avea părul blond lung şi des. Nu observasem asta niciodată în toate zilele în care mă ascunsesem în umbra lui. Riley nu glumise când spusese că Fred era special. Scârbos, dar special. Oare Riley avea idee că Fred e atât de... puternic? Era capabil să copleşească o cameră întreagă într-o secundă.

Deşi nu-i puteam vedea expresia, aveam senzaţia că Fred aşteaptă un răspuns.

— Ăă, nu te scuza, am şoptit. Mulţumesc.

Fred ridică din umeri.

Şi atunci am descoperit că nu mă mai pot uita la el.

Orele trecură mai încet decât de obicei, în timp ce îl aşteptam pe Raoul să se întoarcă. Din când în când,

încercam din nou să mă uit la Fred — să văd dincolo de protecția pe care și-o crease —, dar întotdeauna mă simțeam respinsă. Dacă încercam prea tare, mă înecam de greață.

Faptul că mă gândeam la Fred mă distrăgea să nu mă mai gândesc la Diego. Am încercat să mă prefac că nu-mi pasă unde e în cameră. Nu m-am uitat la el, dar m-am concentrat pe sunetul respirației lui — ritmul lui diferit — ca să țin socoteala. Stătea în cealaltă parte a camerei, ascultând CD-urile la un laptop. Sau poate că se prefăcea că ascultă, așa cum și eu mă prefăceam că citesc cărțile din rucsacul umed de pe umerii mei. Răsfoiam paginile în ritmul meu obișnuit, dar nu citeam cu adevărat. Îl așteptam pe Raoul.

Din fericire, Riley a venit primul. Raoul și acoliții lui erau fix în spatele lui, dar nu la fel de guralivi și de enervanți ca de obicei. Poate că Fred îi învățase să aibă puțin respect.

Sau poate că nu, totuși. Mai degrabă Fred îi înfuriase. Speram din tot sufletul ca Fred să nu lase niciodată garda jos.

Riley s-a dus imediat la Diego; am ascultat cu spatele la ei, cu ochii în carte. Cu coada ochiului i-am văzut pe câțiva dintre idioții lui Raoul rătăcind prin cameră, căutându-și jocurile preferate sau orice făcuseră înainte ca Fred să îi alunge. Kevin era unul dintre ei, dar părea să caute ceva mai mult decât distracție. De câteva ori

încercă să se concentreze pe locul unde stăteam eu, dar aura lui Fred îl ținu departe. Renunță după câteva minute, arătând un pic bolnav.

— Am auzit că te-ai întors, spuse Riley, părând sincer încântat. Întotdeauna pot conta pe tine, Diego!

— Nici o problemă, spuse Diego pe un ton relaxat. Doar că n-a fost plăcut să-mi țin respirația toată ziua.

Riley râse.

— Nu mai risca atât data viitoare. Dă un exemplu bun bebelușilor!

Diego râse cu el și atât. Cu coada ochiului am văzut că Kevin părea să se relaxeze puțin. Oare chiar își făcea griji că Diego l-ar putea da de gol? Poate că Riley îl asculta pe Diego mai mult decât îmi dădusem eu seama. M-am întrebat dacă de asta o luase Raoul razna mai devreme.

Oare până la urmă era un lucru bun că Diego era așa de apropiat de Riley? Poate că Riley era de treabă. Relația aceea nu afecta ceea ce aveam noi, nu?

Timpul nu trecu mai repede după răsăritul soarelui. Era aglomerație și agitație în pivniță, la fel ca în fiecare zi. Dacă vampirii ar fi putut răguși, Riley și-ar fi pierdut complet vocea de la țipat. Câțiva puștani și-au pierdut temporar câteva membre, dar nimeni n-a fost ars. Muzica interfera cu jocurile video și m-am bucurat că nu mă putea lua durerea de cap. Am încercat să îmi citesc cărțile, dar am sfârșit prin a le frunzări pur și simplu,

fără să-mi pese suficient ca să-mi concentrez privirea pe cuvinte. Le-am lăsat într-un teanc ordonat lângă canapea, pentru Fred. Întotdeauna îmi lăsam cărțile pentru el, deși nu-mi dădeam seama dacă le citește sau nu. Nu mă puteam uita suficient de mult la el ca să îmi dau seama cum își petrece timpul.

Măcar Raoul nu s-a mai uitat în direcția mea. Nici Kevin sau vreunul din ceilalți. Nu puteam vedea dacă Diego e suficient de isteț să mă ignore, pentru că și eu îl ignoram atât de bine. Nimeni nu putea bănui că suntem o echipă, poate în afară de Fred. Oare Fred mă văzuse că mă pregăteam să lupt alături de Diego? Chiar dacă ar fi făcut-o, nu mă îngrijoram prea mult cu privire la asta. Dacă Fred m-ar fi antipatizat în vreun mod special, ar fi putut să mă lase să mor în seara trecută. Ar fi fost ușor.

Pe măsură ce soarele apunea, atmosfera deveni tot mai gălăgioasă. Nu puteam vedea cum se lasă întunericul acolo în pivniță, pentru că toate ferestrele de la parter erau acoperite pentru siguranță. Dar când așteptai atât de multe zile să vină seara, căpătai abilitatea de a-ți da seama când se termină o zi. Puștanii începură să devină agitați, sâcâindu-l pe Riley cu întrebări dacă pot să iasă sau nu.

— Kristie, tu ai ieșit seara trecută, spuse Riley, și îi puteai auzi lipsa de răbdare din voce. Heather, Jim, Logan — voi ieșiți. Warren, ochii tăi sunt închiși la culoare, du-te cu ei. Hei, Sara, nu sunt orb, vino aici!

Puştii pe care nu i-a lăsat să plece se bosumflară pe la colţuri, unii dintre ei aşteptând ca Riley să se ducă la ale lui ca să poată pleca în ciuda regulilor.

— Ăă, Fred, cred că e rândul tău, spuse Riley, fără să se uite în direcţia noastră.

L-am auzit pe Fred oftând când se ridică în picioare. Toată lumea se chirci când se mişcă prin centrul încăperii, chiar şi Riley. Dar, spre deosebire de ceilalţi. Riley zâmbi în sinea lui. Îi plăcea acest vampir înzestrat cu un talent aparte.

M-am simţit dezgolită fără Fred acolo. Oricine se putea concentra asupra mea acum. Am rămas perfect nemişcată, cu capul jos, făcând orice îmi stătea în putinţă să nu atrag atenţia asupra mea.

Din fericire pentru mine, Riley se grăbea în seara asta. Când plecă, abia se opri să se uite urât la cei care se tot apropiau de uşă, darămite să îi şi ameninţe. În mod normal, ne ţinea o variantă de discurs despre discreţie, dar nu şi în seara asta. Părea preocupat, neliniştit. Puteam paria că se ducea s-o vadă pe *ea*. Asta mă făcea mai puţin încântată de perspectiva de a sta de vorbă cu el în zori.

Am aşteptat ca Kristie şi trei dintre însoţitorii ei obişnuiţi să iasă şi m-am strecurat după ei, încercând să arăt ca şi cum aş face parte din anturajul ei fără să îi deranjez. Nu m-am uitat la Raoul, nu m-am uitat la

Diego. M-am concentrat să par neînsemnată — inobservabilă. Doar o banală puştoaică vampir.

Odată ce am ieşit din casă, m-am desprins imediat de Kristie şi am luat-o spre păduri. Am sperat că lui Diego îi va păsa suficient ca să îmi urmeze mirosul. La jumătatea drumului spre vârful celui mai apropiat munte, m-am căţărat în vârful unui molid înalt, aflat la câţiva metri de pădure. Aveam o vedere destul de bună în caz că încerca cineva să mă atace.

Până la urmă s-a dovedit că am fost exagerat de precaută. Poate că fusesem prea precaută toată ziua. Diego a fost singurul care a venit să mă caute. L-am văzut de la distanţă şi am coborât panta să îl întâmpin.

— Ce zi lungă, spuse el, îmbrăţişându-mă. Planul tău e dificil.

L-am îmbrăţişat şi eu, minunându-mă de cât de confortabil mă simţeam.

— Poate că sunt eu paranoică.

— Îmi pare rău de faza cu Raoul. A fost cât pe ce.

Am încuviinţat din cap.

— Ce bine că Fred e aşa dezgustător!

— Mă întreb dacă Riley ştie cât de puternic e puştiul ăsta.

— Mă îndoiesc. Nu l-am mai văzut făcând asta niciodată, şi eu petrec mult timp în preajma lui.

— Mă rog, treaba lui Fred Ciudatul. Avem propriul secret de împărtăşit cu Riley.

M-am cutremurat.

— Încă nu sunt sigură că e o idee bună.

— Nu vom ști până nu vedem cum reacționează Riley.

— Nu-mi place să nu știu, așa, în general.

Diego miji ochii, speculativ.

— Ce părere ai despre o mică aventură?

— Depinde.

— Păi, mă gândeam la prioritățile clubului. Știi, să descoperim cât mai multe.

— Și...?

— Cred că ar trebui să-l urmărim pe Riley. Să aflăm ce face.

M-am holbat la el.

— Dar va ști că i-am luat urma. Ne va simți mirosurile.

— Știu. Uite cum m-am gândit. Eu mă iau după mirosul lui. Tu stai la o distanță de vreo câteva sute de metri și urmează-mi sunetul. Atunci Riley va ști că numai eu l-am urmărit și pot să îi spun că e pentru că aveam ceva important să îi spun. Și atunci îi povestesc totul despre efectul de glob de discotecă. Și văd ce spune. Mă examină cu ochi mijiți. Dar tu... fii discretă pentru moment, bine? Îți spun eu dacă e de treabă cu privire la faza asta.

— Și dacă se întoarce mai devreme de unde se duce? Nu vrei să fie aproape de zori ca să poți străluci?

— Da... asta e o cu siguranță o problemă. Și poate afecta modul în care se desfășoară conversația. Dar cred că ar trebui să riscăm. În seara asta părea să se grăbească, nu? De parcă ar avea nevoie de toată noaptea pentru ce face?

— Poate. Sau poate se grăbea s-o vadă pe *ea*. Știi, n-am vrea să îl luăm prin surprindere dacă ea e prin apropiere.

Am tresărit amândoi.

— Adevărat. Și totuși... Se încruntă. Nu ți se pare că orice ne-așteaptă se apropie? Că nu avem prea mult timp la dispoziție să ne dăm seama?

Am încuviințat din cap, nefericită.

— Da, așa e.

— Așa că, hai să ne asumăm riscul! Riley are încredere în mine și eu am un motiv bun să vreau să stau de vorbă cu el.

M-am gândit la strategia lui. Deși îl cunoșteam de fapt numai de o zi, îmi dădeam seama că Diego nu-și făcea griji excesive.

— Planul ăsta elaborat al tău... am spus.

— Ce-i cu el? mă întrebă.

— Pare un plan de o singură persoană. Nu o aventură de club. Cel puțin nu când vine vorba de partea periculoasă.

Făcu o față care îmi dădu de înțeles că îl prinsesem.

— Asta e ideea mea. Eu sunt cel care... Ezită, încurcându-se la următorul cuvânt... are încredere în

Riley. Eu sunt cel care o să riște să îi devină dușman dacă mă înșel cu privire la el.

Oricât de fricoasă eram, nu eram de acord cu asta.

— Cluburile nu funcționează așa.

El dădu din cap, cu o expresie incertă pe chip.

— Bine, vedem din mers.

Nu cred că vorbea serios.

— Stai în copaci, ia-mi urma de sus, bine? spuse el.

— Bine.

Se îndreptă înapoi spre cabana de lemn, mișcându-se cu repeziciune. L-am urmat printre crengi, majoritatea atât de apropiate că doar rar trebuia să sar dintr-un copac în altul. M-am mișcat cât mai puțin, sperând că ramurile îndoite sub greutatea mea vor părea îndoite de vânt. Bătea o briză ușoară, și asta va ajuta. Era frig pentru o seară de vară, nu că asta mă deranja.

Diego prinse fără probleme mirosul lui Riley în afara casei și apoi îl urmă rapid, în timp ce eu am rămas la câțiva metri în spate și cam la o sută de metri nord, mai sus pe pantă decât el. Când copacii erau foarte deși, Diego mai scutura câte un trunchi de copac, ca să nu-i pierd urma.

Am ținut-o tot așa, el alergând și eu făcând pe veverița zburătoare, doar cincisprezece minute, și apoi l-am văzut pe Diego încetinind. Probabil ne apropiam. Am urcat mai sus pe crengi, căutând un copac cu o

priveliște bună. Am ales unul care se înălța deasupra celorlalți și am măsurat din priviri împrejurimile.

La mai puțin de opt sute de metri se afla o poiană largă între copaci, un câmp deschis care acoperea câțiva acri. Lângă centrul poienii, aproape de copacii din partea de est, se afla o construcție care arăta ca o casă de turtă dulce supradimensionată. Vopsită în culori aprinse: roz, verde și alb, era împodobită până aproape de ridicol cu brâuri cochete pe fiecare margine. Era genul de lucru de care aș fi râs dacă aș fi fost într-o situație mai puțin încordată.

Riley nu se vedea pe nicăieri, dar Diego se oprise complet, așa că am presupus că acesta era punctul terminus al călătoriei noastre. Poate că asta era casa înlocuitoare pe care o pregătea Riley după ce se prăbușea cabana de lemn. Doar că era mai mică decât oricare din casele în care mai stătuserăm și nu părea să aibă pivniță. Și era și mai departe de Seattle decât ultima.

Diego ridică privirea spre mine, și i-am făcut semn să vină lângă mine. Încuviință din cap și își refăcu puțin traseul înapoi. Apoi făcu un salt enorm — m-am întrebat dacă eu aș fi putut sări așa de sus, chiar puternică și tânără cum eram — și se prinse de o creangă cam la jumătatea celui mai apropiat copac. Numai dacă ar fi fost cineva extraordinar de vigilent și-ar fi dat seama că Diego se abătuse din drum. Chiar și așa, sări în cerc printre

copaci, asigurându-se că urma lui nu ducea direct la a mea.

Când socoti în cele din urmă că era sigur să mi se alăture, mă luă imediat de mână. În linişte, dădu din cap spre casa de turtă dulce. Un colţ al gurii îi zvâcni.

Am început să ne apropiem de partea estică a casei, rămânând sus în copaci. Ne-am apropiat cât de mult am îndrăznit — lăsând câţiva copaci ca acoperire între noi şi casă — şi apoi am stat acolo în linişte, ascultând.

Vântul se mai potoli puţin, din fericire, şi am putut auzi ceva. Nişte sunete ciudate, de frecare şi ciocănituri. La început, nu am recunoscut ce auzeam, dar apoi Diego a zâmbit în colţul gurii, şi-a ţuguiat buzele şi a sărutat fără zgomot aerul în direcţia mea.

Sărutatul nu suna la fel la vampiri cum suna la oameni. Nu existau celule moi, cărnoase, pline de lichid, care să se zdrobească una de alta. Doar buze de piatră şi atât. Mai auzisem un sărut între vampiri — pupicul lui Diego din seara precedentă —, dar n-aş fi făcut niciodată legătura. Era atât de departe de ceea ce mă aşteptasem să găsesc aici!

Această revelaţie îmi dădu peste cap toate teoriile. Bănuisem că Riley venea s-o vadă pe ea, fie să primească instrucţiuni, fie să îi aducă noi recruţi, oricare din astea două. Dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că o să dăm peste un fel de... cuibuşor de nebunii. Cum putea Riley

s-o sărute? M-am cutremurat și am privit spre Diego. Și el arăta vag oripilat, dar ridică din umeri.

Mi-am amintit ultima mea noapte de umanitate, tresărind când mi-au venit în minte flăcările care mă arseseră. Am încercat să îmi amintesc momentele de dinainte de văpaie, deși totul era în ceață... Mai întâi, a fost teama insinuantă care se instalase în mine când Riley oprise mașina în fața casei întunecoase; sentimentul de siguranță pe care îl avusesem în fast-food-ul luminat puternic se dizolvă complet. Am dat înapoi, îndepărtându-mă, și apoi m-a apucat de braț cu o strânsoare de oțel și m-a smuls din mașină de parcă aș fi fost o păpușă gonflabilă. Ce teroare și neîncredere am simțit când a sărit zece metri până la ușă! Teroare și apoi durere, nu mai era loc de neîncredere, când mi-a rupt brațul târându-mă prin ușă în casa întunecată. Și apoi vocea.

În timp ce mă concentram asupra amintirii, a auzit-o din nou. Era o voce ascuțită și tărăgănată, ca a unei fetițe, dar bosumflată. Ca a unui copil care face o criză de nervi.

Îmi aminteam ce spusese.

— De ce ai mai adus-o pe asta? E prea mică.

Ceva în genul ăsta, m-am gândit eu. Poate nu în aceleași cuvinte, dar asta era ideea.

Sunt sigură că Riley păruse dornic să îi facă pe plac când a răspuns, de teamă să n-o dezamăgească.

— Dar e un alt corp. Măcar o altă distracție.

Cred că am scâncit atunci și m-a scuturat dureros, dar nu mi s-a mai adresat. Parcă eram un câine, nu o persoană.

— Toată seara asta a fost o pierdere de vreme, se plânse vocea de copil. I-am omorât pe toți. Bleah!

Îmi amintesc că toată casa a tremurat atunci, de parcă s-ar fi izbit o mașină de ea. Acum mi-am dat seama că probabil lovise ceva cu piciorul de nervi.

— Bine. Presupun că și una mică e mai bună decât nimic, chiar dacă numai atât poți să aduci. Și sunt atât de plină acum, că ar trebui să mă pot opri.

Degetele dure ale lui Riley au dispărut atunci și m-au lăsat singură cu vocea. Fusesem prea panicată până în acel moment ca să mai scot un sunet. Doar am închis ochii, deși oricum nu vedeam nimic în întuneric. N-am țipat până când ceva m-a tăiat pe gât, arzându-mă ca o lamă înmuiată în acid.

M-am chircit amintindu-mi și am îndepărtat din minte următoarea parte. În schimb, m-am concentrat pe scurta lor conversație. Femeia nu părea să stea de vorbă cu iubitul sau cu prietenul ei. Mai degrabă părea să stea de vorbă cu un angajat. Unul pe care nu-l plăcea prea mult și urma să îl concedieze.

Dar sunetele ciudate de sărutări vampirești continuară. Cineva oftă mulțumit.

M-am încruntat la Diego. Schimbul ăsta de replici nu ne spunea prea multe. Cât timp trebuia să stăm?

El își lăsă capul pe o parte, ascultând cu atenție.

Și după câteva minute de răbdare, sunetele joase, romantice se opriră brusc.

— Câți?

Vocea era înăbușită de distanță, dar totuși clară. Și familiară. Ascuțită, aproape ca un ciripit. Ca vocea unei fetițe răsfățate.

— Douăzeci și doi, răspunse Riley, părând mândru.

Diego și cu mine am schimbat o privire scurtă. Eram douăzeci și doi, la ultima numărătoare, cel puțin. Deci vorbeau despre noi.

— Credeam că am pierdut doi în favoarea soarelui, dar unul dintre puștii mei mai mari e... ascultător, continuă Riley. În vocea lui Riley se simți o nuanță de afecțiune când vorbi de Diego ca fiind unul dintre... puștii lui. Are un loc subteran — s-a ascuns acolo cu cea mai mică.

— Ești sigur?

Urmă o lungă pauză, de data asta fără sunete romantice. Chiar și de la distanță, simțeam tensiunea.

— Da. E un copil bun, sunt sigur.

Încă o pauză încordată. Nu îi înțelegeam întrebarea. Ce voia să spună prin „ești sigur"? Credea că auzise povestea de la altcineva, și nu că îl văzuse pe Diego cu ochii lui?

— Douăzeci şi doi e bine, murmură ea, şi tensiunea păru să se dizolve. Cum se comportă? Unii dintre ei au aproape un an. Încă mai urmează regulile?

— Da, spuse Riley. Tot ce mi-ai spus tu să fac merge perfect. Ei nu gândesc, pur şi simplu fac ce-au făcut dintotdeauna. Îi pot oricând distrage cu setea. Îi ţine sub control.

M-am încruntat la Diego. Riley nu voia ca noi să gândim. De ce?

— Te-ai descurcat atât de bine, gânguri creatoarea noastră, şi urmă un alt sărut. Douăzeci şi doi!

— E timpul? întrebă Riley nerăbdător.

Răspunsul ei veni rapid, ca o palmă:

— Nu, nu m-am decis când.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie. E suficient să ştii că duşmanii noştri au puteri mari. Nu putem fi suficient de atenţi. Vocea i se înmuie, deveni din nou dulceagă. Dar toţi douăzeci şi doi încă în viaţă. Chiar şi cu ce sunt în stare să facă duşmanii noştri... cum vor face faţă la douăzeci şi doi?

Scoase un hohot de râs cristalin.

Diego şi cu mine nu ne luaserăm privirile unul de la altul în tot acest timp, și puteam vedea în ochii lui că gândurile îi sunt aceleași ca ale mele. Da, fuseserăm creaţi intenţionat, aşa cum ghiciserăm. Aveam un

dușman. Sau creatoarea noastră avea un dușman. Mai conta diferența?

— Decizii, decizii, murmură ea. Nu încă. Poate mai facem vreo câțiva, doar să fim siguri.

— De fapt, dacă mai adăugăm câțiva am putea să decimăm efectivele și mai tare, o avertiză Riley cu grijă, de parcă nu voia să o supere. Întotdeauna e nebunie când vine un grup nou.

— Corect, recunoscu ea, și mi l-am imaginat pe Riley oftând ușurat că nu era supărată.

Deodată, Diego privi în altă parte, drept în partea cealaltă a poienii. Nu auzisem nici o mișcare din casă, dar poate că ieșise. Am întors capul exact în același moment și am înlemnit, văzând ce l-a speriat pe Diego.

Patru siluete traversau câmpul deschis către casă. Intraseră în poiană dinspre vest, cel mai îndepărtat punct de ascunzătoarea noastră. Toți purtau mantii lungi și negre cu glugi adânci, așa că la început am crezut că sunt oameni. Oameni ciudați, dar oricum oameni, pentru că nici unul din vampirii pe care îi știam eu nu avea haine gotice asortate. Și nici unul nu se mișca într-un mod atât de diafan, de controlat și... de elegant. Dar apoi mi-am dat seama că nici un om pe care l-am întâlnit vreodată nu se putea mișca așa și, mai ales, nu se putea mișca atât de silențios. Mantiile negre traversară prin iarba înaltă într-o liniște absolută. Deci ori erau vampiri, ori erau niște ființe supranaturale. Poate fantome. Dar dacă

erau vampiri, atunci erau nişte vampiri pe care nu-i cunoşteam şi asta însemna că poate erau duşmanii de care vorbeau. Şi, dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să ne cărăm naibii de acolo pentru că nu aveam douăzeci de vampiri alături de noi în acest moment.

Aş fi vrut s-o iau la sănătoasa, dar îmi era teamă să nu atrag atenţia siluetelor în mantii.

Aşa că i-am privit înaintând diafan, observând şi alte lucruri la ei. Cum rămâneau într-o formaţie perfectă de romb care nu se strâmba nici un pic, indiferent de cum se schimba terenul de sub picioarele lor. Cum cel din vârful rombului era mai mic decât ceilalţi şi mantia îi era mai închisă la culoare. Cum nu încercau să urmeze o dâră — nu încercau să urmeze un miros. Pur şi simplu ştiau drumul. Poate erau invitaţi.

Se duseră direct către casă, şi am simţit că e sigur să respir din nou când au început să urce în linişte treptele către uşa de la intrare. Măcar nu veneau direct după Diego şi după mine. După ce intrau, puteam să dispărem cu sunetul următoarei brize printre copaci şi ei nu vor şti niciodată că am fost acolo.

M-am uitat la Diego şi am zvâcnit din cap către drumul pe care veniseră. El miji ochii şi îşi ridică un deget. Super, voia să rămânem. Mi-am dat ochii peste cap şi, deşi îmi era atât de teamă, am fost surprinsă că eram capabilă de sarcasm.

Ne-am întors amândoi privirile spre casă. Ființele cu mantii intraseră înăuntru fără zgomot, dar mi-am dat seama că nici ea, nici Riley nu scoseseră nici un cuvânt de când îi observaserăm pe vizitatori. Probabil auziseră ceva sau știuseră în vreun fel că sunt în pericol.

— Nu te deranja, ordonă leneş o voce foarte limpede, monotonă. Nu era la fel de ascuţită ca vocea creatoarei noastre, dar suna tot ca a unei fetiţe. Cred că ştii cine suntem, aşa că ştii că nu are sens să încerci să ne iei prin surprindere. Sau să te ascunzi. Sau să ne înfrunţi. Sau să fugi.

Un chicotit masculin, profund, care nu-i aparţinea lui Riley reverberă ameninţător prin casă.

— Calmează-te, o instrui prima voce fără inflexiuni — fata cu mantie. Vocea ei avea acea sonoritate care mă asigura că e vampir, şi nu fantomă sau altă creatură de coşmar. Nu suntem aici să te distrugem. Nu încă.

Urmă un moment de linişte şi apoi câteva mişcări abia audibile. Cineva îşi schimba poziţia.

— Dacă nu sunteţi aici să ne omorâţi, atunci... de ce? întrebă creatoarea noastră, cu vocea tensionată şi ascuţită.

— Dorim să ştim ce intenţii aveţi aici. Mai ales dacă implică... un anume clan local, explică fata cu mantie. Ne întrebam dacă au ceva de-a face cu dezastrul pe care l-ai creat aici. L-ai creat în mod *ilegal*.

Diego şi cu mine ne-am încruntat în acelaşi timp. Nimic din toate astea nu avea sens, dar ultima parte era cea mai ciudată. Ce putea fi ilegal pentru vampiri? Ce poliţie, ce judecător, ce închisoare ar putea avea putere asupra noastră?

— Da, şuieră creatoarea noastră. Planurile noastre se referă la ei. Dar nu putem face nici o mişcare încă. E complicat.

O notă irascibilă se strecură în vocea ei la sfârşit.

— Crede-mă, cunoaştem dificultăţile mai bine decât tine. Este remarcabil că aţi reuşit să vă menţineţi în afara radarului, dacă mă pot exprima aşa, atât de mult timp. Spune-mi — o urmă de interes coloră monotonia vocii — cum reuşeşti?

Creatoarea noastră ezită, apoi vorbi repede. Ca şi cum se desfăşurase un soi de intimidare silenţioasă.

— Nu m-am decis încă, scuipă ea. Apoi adăugă mai încet, fără tragere de inimă: Să atac. Niciodată nu m-am decis să fac nimic cu ei.

— Banal, dar eficient, spuse fata cu mantie. Din nefericire, perioada ta de deliberare a ajuns la final. Trebuie să te decizi — *acum* — ce vei face cu mica ta armată. Atât ochii mei, cât şi ai lui Diego se căscară la auzul cuvântului armată. Altfel, este de datoria noastră să te pedepsim după cum cere legea. Această păsuire, oricât de scurtă, mă deranjează. Nu este stilul nostru. Aşa că te sfătuiesc să ne dai ce asigurări poţi... repede.

— Plecăm imediat! se oferi Riley neliniştit şi urmă un şuierat puternic.

— Plecăm cât de repede putem, îl corectă creatoarea noastră furioasă. Avem multe de făcut. Presupun că doriţi să reuşim, nu? Atunci, am nevoie de puţin timp să îi antrenez, să îi instruiesc, să îi hrănesc!

Urmă o pauză scurtă.

— Cinci zile. După aceea venim după tine. Şi nu există nici o piatră sub care să te poţi ascunde sau viteză la care să poţi fugi care să te salveze. Dacă nu ai atacat până atunci, o să arzi.

Acestea au fost spuse nu ca o ameninţare, ci ca o siguranţă absolută.

— Şi dacă *atac?* întrebă creatoarea noastră tulburată.

— Vom vedea, răspunse fata cu mantie pe un ton mai vesel decât vorbise până acum. Presupun că depinde de cât de mult succes ai. Străduieşte-te din greu să ne faci pe plac.

Ultima comandă a fost dată pe un ton banal, dur, care mă făcu să simt un fior ciudat în piept.

— Da, mârâi creatoarea noastră.

— Da, şopti şi Riley ca un ecou.

O secundă mai târziu, vampirii cu mantie ieşeau din casă fără să facă nici un zgomot. Nici Diego, nici eu nu am respirat timp de cinci minute după ce au dispărut. În casă, creatoarea noastră şi Riley erau la fel de tăcuţi. Mai trecură încă cinci minute într-o linişte totală.

Am atins brațul lui Diego. Asta era ocazia noastră să plecăm de acolo. În acel moment nu-mi mai era frică de Riley. Voiam să mă îndepărtez cât de mult posibil de mantiile negre. Voiam să fiu în siguranța mulțimii din cabană și mi-am imaginat că și creatoarea noastră simte la fel. De aceea crease atât de mulți ca noi. Existau multe lucruri mai înfricoșătoare decât orice îmi imaginasem.

Diego ezită, ascultând în continuare, și o secundă mai târziu, răbdarea i-a fost răsplătită.

— Ei bine, șopti ea în casă, acum știu și ei.

Oare vorbea despre mantii sau despre clanul misterios? Care era dușmanul pe care îl menționase ea înainte de vizita mantiilor?

— Asta nu contează. Îi depășim numeric...

— Orice avertisment contează! mârâi ea, întrerupându-l. Avem atât de multe de făcut! Numai cinci zile! Gemu. Gata cu distracțiile. Începi în seara asta.

— N-o să te dezamăgesc! promise Riley.

La naiba! Diego și cu mine ne-am mișcat în același timp, sărind din copacul în care stăteam în următorul, zburând înapoi pe drumul pe care veniserăm. Riley se grăbea acum și, dacă găsea urma lui Diego fără Diego la capătul ei, după tot ce se întâmplase cu mantiile...

— Trebuie să mă întorc și să-l aștept, îmi șopti Diego, în timp ce alergam. Din fericire, nu e în raza vizuală a casei. Nu vreau să știe că am auzit.

— Ar trebui să vorbim amândoi cu el.

— Prea târziu pentru asta. Va observa că mirosul tău nu e pe cărare. Va deveni suspicios.

— Diego...

Mă fraierise să nu particip la asta.

Ne-am întors la locul unde mi se alăturase. Vorbi în şoaptă, grăbit!

— Ține-te de plan, Bree! O să îi spun ce am plănuit să îi spun. Nu suntem aproape de zorii zilei, dar va trebui să mă descurc în condițiile astea. Dacă nu mă crede... Diego ridică din umeri. Are chestii mai importante la care să se gândească decât la faptul că am eu o imaginație mult prea bogată. Poate că mă va asculta mai atent acum — se pare că avem nevoie de tot ajutorul din lume și faptul că ne putem mișca la lumina zilei nu poate să strice.

— Diego... am repetat, neștiind ce să spun altceva.

Mă privi în ochi, și am aşteptat ca buzele să îi contureze acel zâmbet lejer sau să facă niște glume cu ninja sau prieteni pe vecie.

N-a făcut-o. În schimb, s-a aplecat încet, fără să își ia ochii dintr-ai mei, și m-a sărutat. Buzele lui netede s-au lipit de ale mele timp de o secundă lungă în timp ce ne uitam unul la altul.

Apoi s-a îndreptat și a oftat.

— Du-te acasă, ascunde-te în spatele lui Fred și poartă-te ca și cum nu știi nimic. O să fiu chiar în spatele tău.

— Ai grijă!

L-am apucat de mână și i-am strâns-o tare, apoi i-am dat drumul. Riley vorbise de Diego într-un mod afectuos. Va trebui să sper că acea afecțiune era adevărată. Nu aveam de ales.

Diego dispăru printre copaci, silențios ca o briză domoală. Nu am pierdut vremea să mă uit după el. Am sărit printre crengi în linie dreaptă către casă. Speram că ochii îmi sunt suficient de întunecați de la masa din seara trecută ca să îmi explic absența. Doar o vânătoare rapidă. Am avut noroc — am găsit un excursionist singuratic. Nimic ieșit din comun.

Sunetul muzicii bubuitoare care îmi întâmpină apropierea era însoțit de mirosul dulce și inconfundabil de vampir ars. Am luat-o razna de panică. Puteam foarte bine să mor și înăuntru, ca și afară. Dar n-aveam de ales. Nu am încetinit, doar am alergat în jos pe scări direct spre colțul unde abia îl puteam distinge pe Fred Ciudatul. Căuta ceva de făcut? Era plictisit de stat? N-aveam idee ce face și nu-mi păsa. Trebuia să stau cu el până când se întorceau Riley și Diego.

În mijlocul podelei se afla o grămăjoară care ardea mocnit, prea mare să fie doar un picior sau un braț. Gata cu cei douăzeci și doi ai lui Riley.

Nimeni nu părea foarte îngrijorat de rămășițele fumegânde. Imaginea era prea comună.

Când m-am înghesuit mai aproape de Fred, pentru prima dată senzaţia de dezgust nu s-a amplificat. În schimb, a pierit. El nu părea să mă bage în seamă, continua să citească din cartea pe care o ţinea în mână. Una dintre cele pe care i le lăsasem eu acum câteva zile. Nu aveam nici o problemă să văd ce face, acum că eram atât de aproape de locul unde se sprijinea de perna canapelei. Am ezitat, întrebându-mă de ce. Oare putea să închidă chestia aia cu greaţa atunci când voia? Asta însemna că amândoi eram neprotejaţi acum? Măcar Raoul nu era acasă încă, deşi Kevin era.

Pentru prima dată, am văzut cu adevărat cum arată Fred. Era înalt, cam de un metru optzeci şi cinci, cu un păr blond des şi cârlionţat, pe care nu-l mai observasem până acum. Avea umerii laţi şi era musculos. Arăta mai în vârstă decât ceilalţi — ca un student la facultate, nu ca un puşti de liceu. Şi — asta a fost partea care m-a surprins cel mai mult — arăta bine. Era la fel de chipeş ca oricare altul, poate mai chipeş decât mulţi dintre ei. Nu ştiam de ce asta era aşa o revelaţie pentru mine. Poate pentru că întotdeauna îl asociam cu repulsia.

M-am simţit ciudat să mă holbez. Am privit repede în jurul meu prin cameră să văd dacă a mai observat cineva că Fred e normal — şi simpatic — pentru moment. Nimeni nu se uita în direcţia noastră. Am aruncat o privire rapidă înspre Kevin, gata să îmi schimb direcţia privirii dacă mă observa, dar ochii îi erau

concentraţi pe un punct din stânga noastră. Era uşor încruntat. Înainte să îmi pot întoarce capul, privirea lui trecu peste mine şi se opri la dreapta mea. Se încruntă şi mai tare. Ca şi cum... încerca să mă vadă şi nu putea.

Am mijit un zâmbet. Aveam prea multe pe cap ca să mă bucur cu adevărat de orbirea lui Kevin. M-am uitat înapoi la Fred, întrebându-mă dacă senzaţia de greaţă va reveni, şi am văzut că zâmbea la mine. Când zâmbea, era cu adevărat spectaculos.

Apoi momentul a trecut şi Fred s-a întors la cartea lui. Nu m-am mişcat o vreme, aşteptând să se întâmple ceva. Să intre Diego pe uşă. Sau Riley cu Diego. Sau Raoul. Sau să mă lovească din nou greaţa, sau Kevin să se uite urât în direcţia mea, sau să izbucnească altă luptă. Ceva.

Când nu s-a întâmplat nimic, m-am adunat în cele din urmă şi am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac de la început — să mă prefac că nu se întâmplă nimic deosebit. Am înşfăcat o carte din teancul de la picioarele lui Fred şi apoi m-am aşezat chiar acolo şi m-am prefăcut că citesc. Probabil era una dintre cărţile pe care mă prefăcusem că le citesc ieri, dar nu-mi părea familiară. Am frunzărit iar paginile, fără să asimilez nimic.

Mintea îmi alerga în cap în cercuri mici, concentrice. Unde era Diego? Cum reacţionase Riley la povestea lui? Ce însemnase totul — discuţia dinainte de mantii, discuţia de după mantii?

M-am gândit la asta, mergând înapoi, încercând să asamblez piesele într-o imagine familiară. Lumea vampirilor avea un fel de justițiari, și erau al naibii de înfricoșători. Acest grup sălbatic de vampiri de câteva luni erau un fel de armată, iar această armată era cumva ilegală. Creatoarea noastră avea un dușman. Nu, nu, doi dușmani. Urma să îl atacăm pe unul din ei în cinci zile, sau ceilalți, mantiile înfricoșătoare, urmau să o atace pe ea — sau pe noi, sau pe toți. Urma să fim instruiți pentru acest atac... imediat ce se va întoarce Riley. Am aruncat o privire scurtă spre ușă, apoi m-am străduit să mă uit la pagina din fața mea. Și apoi chestiile dinaintea vizitatorilor. Se îngrijora cu privire la o decizie. Era încântată că avea atâția vampiri — atât de mulți *soldați*. Riley era fericit că Diego și cu mine supraviețuiserăm... Spusese că își închipuise că pierduse doi în favoarea soarelui, deci asta însemna că nu știa cum reacționează *cu adevărat* vampirii la soare. Și totuși, ce spusese ea era ciudat. Îl întrebase dacă era *sigur*. Sigur că Diego supraviețuise? Sau... sigur că povestea lui Diego era adevărată?

Ultimul gând m-a înspăimântat. Oare știa deja că soarele nu ne face rău? Și dacă știa, atunci de ce îl mințise pe Riley și, prin el, pe noi?

De ce ar vrea să ne țină în întuneric — la propriu? Era foarte important pentru ea să rămânem ignoranți? Suficient de important ca Diego să aibă necazuri? Începeam să mă panichez de tot. Dacă aș fi putut

transpira, aș fi transpirat din greu până acum. Trebuia să mă concentrez din nou să întorc pagina, să îmi țin ochii plecați.

Oare Riley era și el păcălit sau era alături de ea? Când Riley spusese că socotise că a mai pierdut doi în favoarea soarelui, se referea la soare efectiv... sau la minciuna cu privire la soare?

Dacă era a doua opțiune, atunci cunoașterea adevărului însemna *moartea*. Panica mi-a împrăștiat gândurile.

Am încercat să fiu rațională și să îi dau de capăt. Îmi era greu fără Diego. Faptul că aveam pe cineva cu care să vorbesc, să interacționez, îmi întărea capacitatea de a mă concentra. Fără asta, frica îmi afecta gândurile, și la fel și setea mereu prezentă. Ispita sângelui nu-mi dădea pace. Chiar și acum, hrănită suficient, simțeam arsura și nevoia.

Gândește-te la ea, *gândește-te la Riley,* mi-am spus. Trebuia să înțeleg de ce ar minți — dacă mințeau — ca să îmi pot da seama ce ar însemna pentru ei ca Diego să le știe secretul.

Dacă ei n-ar fi mințit, dacă ne-ar fi spus că ziua e la fel de sigură ca noaptea, cum ar schimba asta lucrurile? Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă n-am fi stat închiși într-o pivniță întunecoasă toată ziua, dacă toți douăzeci și unu — poate mai puțini acum, în funcție de cum se înțelegeau cei ieșiți la vânătoare — am fi fost liberi să facem ce vrem, oricând vrem.

Am vrea să vânăm: asta era sigur.

Dacă n-ar fi trebuit să ne întoarcem, dacă n-ar fi trebuit să ne ascundem... ei bine, mulţi dintre noi nu ne-am mai întoarce aşa de regulat. Era greu să te concentrezi pe ideea de întoarcere când erai copleşit de sete. Dar Riley ne băgase atât de adânc în cap ameninţarea cu focul, teama că se va întoarce acea durere cumplită pe care o trăiserăm cu toţii la un moment dat. Acesta era motivul pentru care ne puteam opri. Autoconservarea, singurul instinct mai puternic decât setea.

Deci ameninţarea ne ţinea la un loc. Mai erau şi alte ascunzători, precum peştera lui Diego, dar cine altcineva se mai gândea la asta? Aveam un loc unde să ne ducem, o bază, aşa că ne duceam acolo. Minţile limpezi nu erau o specialitate a vampirilor. Sau, cel puţin, nu erau o specialitate a vampirilor tineri. Riley avea o minte limpede. Diego avea o minte mai limpede decât a mea. Vampirii aceia în mantii erau înfricoşător de concentraţi. M-am cutremurat. Deci rutina nu ne va controla pentru totdeauna. Ce se va întâmpla când vom fi mai în vârstă, mai raţionali? M-a lovit atunci gândul că nimeni nu era mai mare decât Riley. Toţi erau noi. Avea nevoie de o grămadă de vampiri noi în lupta contra acestui duşman misterios. Dar după aceea?

Am avut o senzaţie acută că nu voiam să fiu prin preajmă după aceea. Şi, brusc, am priceput un adevăr

evident. Era soluţia care îmi trecuse scurt prin minte şi înainte, când luam urma turmei de vampiri împreună cu Diego.

Nu trebuia să fiu prin preajmă pentru partea aceea. Nu trebuia să mai stau nici o noapte pe acolo.

Am rămas din nou statuie, în timp ce mă gândeam la ideea asta uimitoare.

Dacă Diego şi cu mine n-am fi ştiut unde s-a îndreptat cel mai probabil trupa, i-am fi găsit vreodată? Probabil că nu. Şi era vorba de un grup mare, care lăsase o urmă imensă. Dacă un singur vampir, unul care putea sări pe pământ, poate într-un copac, fără să lase o urmă la marginea apei... Doar unul sau poate doi vampiri care să înoate cât de departe i-o duce marea... Care ar putea să urce pe uscat oriunde... Canada, California, Chile, China...

Nu ai putea niciodată să îi găseşti pe acei doi vampiri. Ar dispărea. Ar dispărea ca şi cum i-ar fi luat vântul.

N-ar fi trebuit să ne întoarcem noaptea trecută! Nu ar fi trebuit să o facem! Oare de ce nu m-oi fi gândit la asta atunci?

Dar pe de altă parte... ar fi fost Diego de acord? Am început deodată să nu mai fiu aşa sigură pe mine. Până la urmă îi era Diego mai loial lui Riley? Oare să fi simţit că era responsabilitatea lui să-l susţină? La urma urmei, îl cunoştea pe Riley de mult mai mult timp... pe mine doar

de o zi. Oare era mai apropiat de Riley decât era de mine?

Am început să meditez la lucrul acesta, încruntându-mă.

Ei bine, aveam să aflu de îndată ce prindeam și noi un moment în care să fim singuri. Și apoi, poate dacă clubul nostru secret înseamnă ceva, nu va mai conta ce a plănuit creatoarea noastră pentru noi. Am putea dispărea, iar Riley ar fi nevoit să se descurce cu nouăsprezece vampiri sau să facă repede alții noi. Oricum ar fi fost, nu era problema noastră.

Abia așteptam să-i spun lui Diego planul meu. Instinctul îmi spunea că și el va simți la fel ca mine. Cu puțin noroc.

M-am întrebat brusc dacă nu cumva chiar asta se întâmplase și cu Shelly și Steve și cu ceilalți puști care au dispărut. Știam că nu fuseseră arși de razele soarelui. Oare nu cumva Riley doar pretinsese că-i văzuse făcuți scrum, ca să ne facă să ne fie teamă și să depindem de el? Să ne facă să ne întoarcem acasă în fiecare zori de zi? Poate că Shelly și Steve au plecat pur și simplu de capul lor. Au terminat cu Raoul. Au terminat cu dușmanii sau armatele care să le amenințe viitorul apropiat.

Poate că asta a vrut Riley să spună cu *pierduți în favoarea soarelui.* Fugari. Caz în care ar trebui să fie fericit că n-a dezertat și Diego, nu?

Ce bine ar fi fost ca eu și Diego *să fi plecat!* Am putea și noi să fim liberi ca Shelly și Steve. Fără reguli, fără teama de răsărit.

Mi-am imaginat din nou cum ar fi să fie tot grupul liber fără nici o interdicție. Mă vedeam pe mine și pe Diego mișcându-ne ca niște ninja printre umbre. Dar îi mai vedeam și pe Raoul, Kevin și pe ceilalți, ca niște monștri strălucind ca globurile de discotecă în centrul unui cartier aglomerat, mormanele de cadavre, urletele, elicopterele huruind, polițiștii inofensivi și neajutorați cu gloanțele lor micuțe care nu lăsau nici măcar o zgârietură, camerele de filmat, panica răspândită atât de repede, în timp ce imaginile s-ar fi difuzat cu repeziciune în toată lumea.

Existența vampirilor n-ar mai fi fost un secret mult timp. Nici măcar Raoul n-ar putea să omoare oameni suficient de repede ca să împiedice știrea să se răspândească.

Era o serie de lucruri logice în toată asta, iar eu am încercat să le înțeleg înainte să fiu din nou luată de val.

În primul rând, oamenii nu știau de existența vampirilor. În al doilea rând, Riley ne încuraja să fim discreți, să nu atragem atenția oamenilor și să-i facem să creadă că au văzut altceva. În al treilea rând, Diego și cu mine am hotărât că probabil toți vampirii urmează aceste reguli, altfel toată lumea ar fi aflat despre noi. În al patrulea rând, trebuie să existe un motiv pentru care

procedează așa și în nici un caz nu e pentru că se tem de armele poliției umane. Mda, motivul trebuie să fie suficient de important dacă toți vampirii se ascund cât e ziua de lungă prin subsoluri îmbâcsite. Poate că e un motiv suficient de bun care-i determină pe Riley și pe creatoarea noastră să ne sperie cu soarele arzător. Poate că era un motiv pe care Riley i l-a explicat lui Diego și, de vreme ce era atât de important, iar el era atât de responsabil, Diego a promis să păstreze secretul și totul era OK între ei. Sigur că da. Dar dacă ceea ce s-a întâmplat cu Shelly și Steve a fost că au descoperit chestia cu strălucirea pielii și de fapt *nu* au fugit? Dacă s-au dus să-i ceară socoteală lui Riley?

Și apoi la naiba, acolo se termina șirul de lucruri logice. Lanțul se dizolvă, iar eu am început să intru din nou în panică din cauza lui Diego.

Îngrijorată, mi-am dat seama că meditam de ceva vreme asupra chestiunii. Simțeam cum se apropie dimineața. Nu mai era mai mult de-o oră până la răsărit. Deci, unde era Diego? Și unde era Riley?

În timp ce mă gândeam la asta, ușa se deschise și Raoul coborî scările dintr-o săritură, râzând cu amicii săi. M-am ghemuit, aplecându-mă mai aproape de Fred. Raoul nu ne-a observat. Se uită la vampirul ars din centrul podelei și începu să râdă și mai tare. Ochii îi erau de un roșu intens.

În nopţile în care vâna, Raoul nu venea niciodată acasă până când nu era neapărată nevoie. Se hrănea cât putea de mult. Deci zorii trebuie să fi fost mai aproape decât am crezut.

Riley trebuie să-i fi cerut lui Diego să demonstreze că spune adevărul. Asta era singura explicaţie. Şi aşteptau răsăritul... Doar că... asta ar fi însemnat că Riley nu ştia adevărul şi că aceea care ne-a creat îl minţea şi pe el. Sau ştia? Şi iar gândurile mele s-au încâlcit.

Câteva minute mai târziu, apăru şi Kristie cu alţi trei din gaşca ei. Reacţionă cu indiferenţă când văzu grămada de cenuşă. Am mai numărat o dată repede în minte, când încă doi vânători au intrat pe uşă. Douăzeci de vampiri. Toţi erau acasă cu excepţia lui Diego şi a lui Riley. Soarele trebuia să răsară din clipă-n clipă.

Uşa din capul scărilor subsolului scârţâi când cineva o deschise. Am sărit în picioare.

Riley intră. Închise uşa după el. Coborî scările.

Nu-l urmă nimeni.

Înainte să procesez informaţia asta, Riley scoase un urlet animalic de furie. Se uita în jos la rămăşiţele făcute scrum de pe podea, ochii ieşindu-i din orbite de nervi. Toată lumea tăcea nemişcată. Îl mai văzuserăm cu toţii pe Riley pierzându-şi cumpătul, însă de data asta era altceva.

Riley se întoarse şi-şi înfipse degetele într-un difuzor din care urla muzica, îl smulse din perete şi-l aruncă la

întâmplare prin cameră. Jen și Kristie săriră din drum atunci când explodă de peretele cel mai din spate, răspândind un nor de praf uscat. Riley zdrobi sistemul de boxe cu piciorul și basul ritmic fu redus la tăcere. Apoi sări spre locul unde stătea Raoul și-l apucă de gât.

— Nici măcar n-am fost aici! urlă Raoul, arătând înspăimântat — acum am văzut și eu prima oară.

Riley mârâi îngrozitor, după care-l aruncă pe Raoul exact ca pe difuzor. Jen și Kristie săriră din drum din nou. Trupul lui Raoul trecu prin perete, lăsând o gaură imensă.

Riley îl apucă pe Kevin de umăr și, scoțând un scrâșnet familiar, îi rupse mâna dreaptă. Kevin urlă de durere și încercă să se elibereze din strânsoarea lui Riley. Riley îl dădu la o parte. După încă un scrâșnet dur, Riley rupse și restul brațului lui Kevin. Sfâșie brațul în două de la cot și aruncă bucățile cu putere în fața îngrozită a lui Kevin — *pac, pac, pac,* exact ca un ciocan care lovește o piatră.

— Ce naiba se *întâmplă* cu voi? urlă Riley la noi. De ce sunteți toți *așa de proști?* Încercă să-l apuce pe puștiul blond fan Spider Man, dar puștiul îi sări din cale. În săritură se apropie de Fred, lucru care-l făcu să se împleticească înapoi spre Riley, înecându-se.

— Are *vreunul* dintre voi ceva care se cheamă creier?

Riley lovi un puști pe nume Dean până când acesta căzu peste televizor și-l făcu bucăți, după care prinse pe o

fată, Sara, şi-i smulse urechea stângă şi o mână bună de păr din cap. Ea mârâi de durere.

Deveni brusc evident faptul că Riley făcea un lucru foarte periculos. Eram mulţi în cameră. Raoul era deja pe poziţii, cu Kristie şi Jen, de obicei duşmanii lui, secondându-l defensiv. Şi alţii se strânseră în grupuri prin cameră.

Nu mi-am dat seama dacă Riley înţelesese ameninţarea sau dacă s-a potolit de la sine. Trase adânc aer în piept. Îi aruncă Sarei urechea şi părul. Ea se îndepărtă de el, lingând marginea sfâşiată a urechii, acoperind-o cu venin ca să se poată lipi la loc. Pentru păr în schimb nu mai era remediu; Sara avea să rămână cu o pată cheală.

— Ascultaţi-mă! spuse Riley încet, dar înfricoşător. Toate vieţile noastre depind de voi — să ascultaţi ce vă spun acum şi să gândiţi! Vom *muri* cu toţii. Fiecare dintre noi, şi voi, şi eu, dacă nu vă comportaţi ca şi cum aţi avea creier măcar pentru câteva zile!

Acesta nu era una dintre predicile lui obişnuite şi rugăminţile de a încerca să ne controlăm. Captase cu siguranţă atenţia tuturor.

— A venit vremea să vă maturizaţi şi să vă asumaţi responsabilitatea pentru voi înşivă. Credeţi că puteţi să trăiţi aici pe *gratis?* Că tot sângele din Seattle nu are şi el un *preţ?*

Grupul mic de vampiri nu mai părea ameninţător. Toată lumea avea ochii căscaţi, iar unii schimbau priviri

întrebătoare. Am văzut că Fred întorsese capul spre mine într-o parte, însă nu i-am întors privirea. Atenţia îmi era concentrată pe două lucruri: pe Riley, în caz că avea să atace din nou, şi pe uşă. Uşa era încă închisă.

— Acum mă ascultaţi? Mă ascultaţi pe bune? Riley se opri, dar nimeni nu dădu din cap. În încăpere era linişte nemişcată. Daţi-mi voie să vă explic situaţia precară în care ne aflăm cu toţii. Voi încerca să simplific lucrurile pentru cei mai înceţi dintre voi. Raoul, Kristie, veniţi aici!

Arătă spre liderii celor mai mari grupuri, aliaţi pentru un scurt timp împotriva lui. Nici unul din ei nu se îndreptă spre el. Se strânseră unul lângă altul, Kristie dezvelindu-şi dinţii.

Mă aşteptam ca Riley să cedeze, să-şi ceară scuze. Mă aşteptam să-i împace, după care să-i convingă să facă ce vrea el. Dar de data aceasta Riley era diferit.

— Bine, sări el. Vom avea nevoie de lideri dacă vrem să supravieţuim, dar se pare că nici unul dintre voi nu vrea să-şi asume acest rol. Am crezut că aveţi talent pentru aşa ceva. M-am înşelat. Kevin, Jen, alăturaţi-vă mie în fruntea acestei echipe!

Kevin îşi ridică surprins privirea. Tocmai terminase să-şi monteze braţul la loc. Deşi expresia feţei îi era prudentă, mai era şi evident de flatată. Se ridică încet în picioare. Jen se uită la Kristie ca şi cum i-ar fi cerut voie. Raoul scrâşni din dinţi.

Uşa din capul scărilor nu se deschise.

— Deci nu te crezi în stare? întrebă Riley iritat.

Kevin făcu un pas spre Riley, dar apoi Raoul i-o luă înainte, traversând camera lungă din două salturi scurte. Îl împinse pe Kevin la perete fără să spună o vorbă, după care se aşeză lângă umărul lui Riley.

Riley îşi permise un zâmbet discret. Manipularea nu era subtilă, dar era eficientă.

— Kristie sau Jen, cine ne va conduce? întrebă Riley cu o idee de amuzament în voce.

Jen încă mai aştepta un semn de la Kristie care să-i spună ce să facă. Preţ de o clipă Kristie se uită urât la Jen după care îşi dădu părul nisipiu de pe faţă şi sări să stea lângă Riley.

— Ţi-a luat cam mult să te decizi, spuse Riley grav. Nu ne permitem acest lux. Nu mai avem cum să ne mai distrăm. V-am lăsat pe toţi să faceţi cam tot ce-aţi vrut, dar lucrul acesta se termină în seara asta.

Se uită prin cameră, întâlnind privirile tuturor, asigurându-se că-l ascultam. M-am uitat la el doar pentru o secundă când îmi veni rândul, după care ochii mi-au zburat iar spre uşă. M-am corectat pe loc, însă privirea lui trecuse la următorul. M-am întrebat dacă mi-a observat scăparea. Sau dacă pur şi simplu mă observase aici lângă Fred.

— Avem un duşman, anunţă Riley.

Lăsă știrea să se răspândească o clipă. Mi-am dat seama că ideea aceasta era șocantă pentru câțiva dintre vampirii din subsol. Dușmanul era Raoul — sau dacă erai cu Raoul atunci dușmanul era Kristie. Dușmanul era aici pentru că toată lumea era aici. Gândul că mai erau acolo undeva niște forțe suficient de puternice să ne afecteze era nou pentru majoritatea dintre noi. Cu o zi în urmă acesta ar fi fost o noutate și pentru mine.

— S-ar putea ca o parte dintre voi să fie suficient de isteți să-și dea seama că dacă noi existăm înseamnă că mai există și alți vampiri. Alți vampiri mai în vârstă, mai deștepți... mai talentați. Alți vampiri care *ne vor sângele!*

Raoul șuieră după care câțiva dintre susținătorii lui îl imitară în semn că sunt alături de el.

— Așa este, spuse Riley, părând hotărât să-i convingă. Seattle le-a aparținut odată, dar au plecat acum multă vreme de aici. Acum ei știu despre noi și sunt invidioși pe cât de ușor se obținea sângele aici. Știu că e al nostru acum și vor să-l ia înapoi. Și vin după ce își doresc. Ne vor vâna unul câte unul! Noi vom arde în timp ce ei vor petrece!

— Niciodată, mârâi Kristie.

Mai mârâiră unii de-ai ei și unii de-ai lui Raoul.

— N-avem prea multe de ales, ne spuse Riley. Ar fi în avantajul lor să stăm aici să-i așteptăm să vină. La urma urmei, ăsta e teritoriul lor. Și nu vor să ne înfrunte direct pentru că suntem mai mulți decât ei și mai puternici.

Vor să ne prindă separați; vor să profite de cea mai mare slăbiciune a noastră. Este cineva dintre voi suficient de deștept să știe care e asta?

Arătă spre cenușa de la picioarele lui, acum contopită cu covorul și fără să mai semene deloc cu un vampir, și așteptă.

Nimeni nu se mișcă.

Riley scoase un sunet dezgustat.

— Solidaritate! țipă el. Ne lipsește total! Cât de amenințători credeți că suntem dacă nu încetăm să ne mai omorâm unii pe alții? Lovi praful, scoțând un mic nor negru. Puteți să vă închipuiți cum râd ei de noi? Cred că le va fi ușor să ne ia orașul. Că suntem slabi din cauza prostiei! Că le vom da sângele nostru de bunăvoie.

Jumătate dintre vampirii din cameră mârâiră acum în semn de protest.

— Sunteți în stare să acționați împreună sau vom muri cu toții?

— Putem să-i doborâm, șefule, mârâi Raoul.

Riley se uită urât la el.

— Nu și dacă nu te poți controla! Nu și dacă nu poți coopera cu fiecare persoană din camera asta. Orice persoană pe care o omori ar putea fi cea care ar fi putut să ne țină în viață, spuse el, scormonind din nou cenușa cu degetul mare de la picior. Fiecare persoană din echipă pe care o omorâți este un cadou oferit dușmanilor noștri. *Ia uitați,* le spuneți, *omorâți-mă!*

Kristie și Raoul schimbară o privire, ca și cum ar fi fost prima oară când se vedeau. Ceilalți făcură la fel. Cuvântul *echipă* nu ne era necunoscut, însă nu se aplicase grupului nostru înainte. Eram o echipă.

— Hai să vă spun ceva despre dușmanii noștri, spuse Riley și toți ochii se întoarseră pe el. Sunt un clan mult mai vechi decât suntem noi. Există de sute de ani și au rezistat atât de mult dintr-un motiv anume. Sunt pricepuți și înzestrați și vin încrezători să-și recapete orașul Seattle, pentru că au auzit că singurii cu care trebuie să se lupte sunt o gașcă de copii dezorganizați, care vor face jumătate de muncă în locul lor!

Se auziră mai multe mârâituri, însă unele dintre ele erau mai degrabă îngrijorate decât furioase. Câțiva dintre vampirii mai tăcuți, cei pe care Riley i-ar fi numit *îmblânziți*, arătau speriați.

Și Riley observă lucrul acesta.

— Așa ne văd ei tocmai pentru că nu ne pot vedea *împreună*. Împreună îi putem *nimici*. Dacă ne-ar putea vedea pe toți, unul lângă altul, luptând împreună, ar fi îngroziți. Și acesta este modul în care ne vor vedea. Pentru că nu vom aștepta să apară ei aici și să înceapă să ne doboare. Îi vom lua prin surprindere. În patru zile.

Patru zile? Probabil, creatoarea noastră nu voia să se apropie prea mult de termenul limită. M-am uitat iar spre ușă. Unde era Diego?

La auzul termenului stabilit, unii au reacționat cu surprindere, alții cu teamă.

— Este ultimul lucru la care se așteaptă, ne asigură Riley. Cu toții, *împreună*, așteptându-i. Și am păstrat partea cea mai bună pentru final. Ei sunt doar șapte.

Urmă o clipă de tăcere, nici unuia nevenindu-i să creadă.

Apoi Raoul a spus:

— *Poftim?*

Kristie se uita la Riley cu aceeași expresie suspicioasă, iar eu am auzit murmure neîncrezătoare în cameră.

— Șapte?

— Îți bați joc de mine?

— Hei, sări Riley. N-am glumit când am spus că tot clanul ăsta e periculos. Sunt înțelepți și... vicleni. Șireți. Noi avem puterea de partea noastră; ei vor avea înșelăciunea. Dacă jucăm ca ei, atunci *ei vor* câștiga. Dar dacă-i abordăm în stilul nostru...

Riley nu termină fraza, ci doar zâmbi.

— Hai să mergem acum, îl grăbi Raoul. Hai să-i scoatem repede din schemă!

Kevin mârâi entuziasmat.

— Ia-o încet, idiotule! Dacă ne aruncăm așa cu capul înainte nu câștigăm, îl certă Riley.

— Spune-ne tot ce trebuie să știm despre ei, îl încurajă Kristie, aruncându-i lui Raoul o privire de superioritate.

Riley ezită, ca și cum încă se hotăra cum să se exprime.

— Bine, de unde să încep? Presupun că primul lucru pe care trebuie să-l știți este că... încă nu știți tot ce trebuie să știți despre vampiri. N-am vrut să vă copleșesc de la început. Urmă încă o pauză în care toată lumea arăta nedumerită. Voi aveți ceva experiență cu ceea ce noi numim „talente". Îl avem pe Fred.

Toată lumea se uită la Fred — sau mai degrabă încerca să facă lucrul acesta. Mi-am dat seama din expresia lui Riley că lui Fred nu-i plăcea să fie scos în evidență. Se pare că Fred a dat drumul la maximum „talentului" său când Riley îl numise. Riley tresări și își mută privirea imediat. Eu tot n-am simțit nimic.

— Da, deci sunt unii vampiri care au și alte daruri în afară de forță deosebită și simțuri ascuțite. Ați văzut un aspect în... clanul nostru. Avu grijă să nu rostească iar numele lui Fred. Talentele sunt rare — poate un vampir la cincizeci are unul —, dar fiecare este diferit. Există o gamă imensă de talente și unele sunt mai puternice decât altele.

Puteam auzi o grămadă de murmure, căci toți se întrebau dacă ar putea fi talentați. Raoul se fălea ca și cum hotărâse deja că e înzestrat. Din ce-mi dădeam eu seama, singurul de prin preajmă care părea în vreun fel special stătea lângă mine.

— Fiți atenți! ordonă Riley. Nu vă spun toate astea ca să vă distrați.

— Acest clan dușman, se băgă Kristie. E format din vampiri talentați. Corect?

Riley dădu aprobator din cap.

— Exact. Mă bucur că există cineva aici care e în stare să completeze spațiile libere.

Buza superioară a lui Raoul zvâcni acoperindu-i dinții.

— Acest clan este periculos de talentat, continuă Riley, vocea transformându-i-se într-o șoaptă discretă. Au pe cineva care citește mințile. Ne examină fețele, uitându-se să vadă dacă am înțeles importanța acestei dezvăluiri. Nu păru satisfăcut de ceea ce văzu. *Gândiți-vă!* Va ști tot ce gândiți. Dacă atacați va ști ce mișcare veți face înainte ca *voi înșivă* să știți. Dacă vă duceți spre stânga el va fi acolo să vă aștepte.

O liniște îngrozită se lăsă în încăpere și toată lumea încercă să-și imagineze lucrul acesta.

— De aceea am fost atât de precauți — eu și aceea care v-a creat.

Kristie se îndepărtă de Riley atunci când el o menționă pe *ea*. Raoul arăta mai furios. Toată lumea era cu nervii întinși la maximum.

— Nu știți cum o cheamă și nu știți cum arată. Acest lucru ne protejează pe toți. Dacă dau peste vreunul din voi separat, s-ar putea să nu-și dea seama că aveți legătură

cu ea şi ar putea să vă lase în pace. Dacă ar şti că faceţi parte din clanul ei, v-ar executa pe loc.

Pentru mine asta n-avea nici un sens. Oare secretul acesta n-o proteja mai degrabă *pe ea* decât pe fiecare dintre noi? Riley se grăbi să continue, înainte să apucăm să analizăm prea bine cele spuse de el.

— Sigur că acum nu mai contează, din moment ce s-au hotărât să acţioneze în Seattle. Îi vom surprinde la intrarea în oraş şi-i vom anihila. Şuieră o singură notă joasă printre dinţi. Şi cu asta basta. Apoi nu numai că oraşul va fi al nostru, dar alte clanuri vor şti să nu se pună cu noi. Nu va trebui să mai avem atâta grijă să ne acoperim urmele. Va fi sânge la discreţie, pentru toată lumea. Vom vâna în fiecare noapte. Ne vom muta chiar în oraş *şi-l vom conduce.*

Mârâiturile şi mormăielile sunau ca nişte aplauze. Toată lumea era cu el. Cu excepţia mea. Eu nu mă mişcam, nu scoteam nici un sunet. Nici Fred, însă cine ştie din ce motiv?

Eu nu eram cu Riley pentru că promisiunile lui sunau ca nişte minciuni. Sau întreg raţionamentul meu era greşit. Riley spusese că doar duşmanii aceştia ne împiedicau să vânăm fără grijă şi restricţie. Dar lucrul acesta nu se potrivea cu ce ştiam, şi anume că toţi ceilalţi vampiri trebuie să fi fost discreţi, altfel oamenii ar fi aflat despre ei cu mult timp în urmă.

Nu mă puteam concentra să-mi continui raționamentul pentru că ușa din capul scărilor nu se mișca. Diego...

— Totuși, trebuie să facem lucrul acesta împreună. Astăzi am de gând să vă învăț niște tehnici. Niște tehnici de luptă. A lupta înseamnă mai mult decât o hârjoneală pe podea ca niște copii. Când se întunecă, ieșim afară să exersăm. Vreau să exersați din greu, dar să vă păstrați concentrarea. N-am de gând să mai pierd vreun membru al clanului nostru! Avem nevoie unii de alții... de fiecare dintre noi. Nu voi mai tolera prostia. Dacă voi credeți că nu trebuie să mă ascultați, greșiți. Se opri preț de o clipă, expresia feței lui schimbându-se. Și veți afla cât de mult greșiți atunci când vă voi duce la *ea*... M-am cutremurat și am simțit mișcarea camerei, în timp ce toți ceilalți au făcut la fel... și vă voi ține în timp ce vă smulge picioarele și apoi încet, dar *încet*, vă arde degetele, urechile, buzele, limba și fiecare dintre membrele voastre inutile, *unul câte unul.*

Cu toții pierduserăm câte un membru și cu toții arseserăm când am devenit vampiri, deci ne-am putut imagina cu ușurință cum ne-am simți, dar nu amenințarea în sine era atât de înfricoșătoare. Lucrul cu adevărat înfricoșător era fața lui Riley rostind-o. Fața nu-i era contorsionată de furie, așa cum era de obicei când era nervos; fața lui era calmă și rece, netedă și frumoasă, iar gura îi era curbată la capete într-un zâmbet

discret. Am avut brusc senzația că acesta era un Riley nou. Ceva se schimbase la el, ceva îl întărise, dar nu-mi puteam imagina ce se putuse întâmpla într-o singură noapte ca să-i creeze zâmbetul acela perfect și crud.

Mi-am întors privirea, tremurând puțin, și am văzut cum zâmbetul lui Raoul se transformă, imitându-l pe al lui Riley. Aproape că vedeam motorașele învârtindu-se în capul lui Raoul. Pe viitor nu-și va mai ucide victimele așa de repede.

— Acum hai să ne împărțim pe echipe ca să putem lucra în grup, spuse Riley, chipul revenindu-i la normal. Kristie, Raoul, adunați-vă puștii și pe ceilalți îi împărțiți egal. Fără bătaie! Arătați-mi că puteți să faceți asta rațional. Să văd de ce sunteți în stare.

Se îndepărtă de cei doi, ignorând faptul că au început aproape instantaneu să se ciondănească, și ocoli pe la marginea camerei. Atinse câțiva vampiri pe umeri în timp ce trecea, împingându-i către unul sau celălalt dintre lideri. La început, nu mi-am dat seama că se îndrepta în direcția mea pentru că a ocolit mult.

— Bree, spuse el, uitându-se cu ochii mijiți spre locul unde stăteam eu.

Mi s-a părut că a făcut un efort să rostească lucrul acesta.

Am simțit că îngheț pe loc. Trebuie să-mi fi mirosit neîncrederea. Eram un vampir mort.

— Bree? spuse el, mai domol acum. Vocea lui îmi aminti de prima oară când vorbise cu mine. Când fusese amabil cu mine. Şi apoi rosti şi mai încet: I-am promis lui Diego că-ţi voi transmite un mesaj. Mi-a spus să-ţi zic că a fost o chestie ninja. Are vreun sens pentru tine?

Încă nu se putea uita la mine, dar se apropia din ce în ce mai mult.

— Diego? am murmurat eu.

Nu mă puteam abţine.

Riley zâmbi puţin.

— Putem vorbi? Arătă cu capul spre uşă. Am verificat toate ferestrele. Primul etaj e perfect întunecat şi sigur.

Ştiam că nu aveam să fiu în siguranţă odată ce mă îndepărtam de Fred, dar trebuia să aud ce ar fi vrut Diego să-mi spună. Ce se întâmplase? Ar fi trebuit să stau cu el să ne întâlnim cu Riley.

L-am urmat pe Riley prin cameră, ţinându-mi capul jos. Îi dădu lui Raoul nişte instrucţiuni, dădu din cap în direcţia lui Kristie după care urcă scările. Am văzut cu coada ochiului cum câţiva vampiri se uitau curioşi în direcţia în care mergeam.

Riley ieşi primul pe uşă şi bucătăria casei era întunecată, aşa cum promisese. Îmi făcu semn să-l urmez în continuare şi mă conduse printr-o altă uşă cu zăvorul stricat. Am sfârşit prin a ajunge în garaj.

— Ești curajoasă, comentă el pe un ton și mai jos. Sau foarte credulă. M-am gândit că-mi va fi mai greu să te aduc aici sus având în vedere că soarele e pe cer.

La naiba. Ar fi trebuit să fiu mai precaută. Prea târziu acum. Am ridicat din umeri.

— Deci tu și Diego sunteți destul de apropiați, corect? întrebă el, aproape șoptind cuvintele.

Poate dacă toată lumea ar tăcea în subsol l-ar putea auzi, însă acum era destul de gălăgie acolo.

Am ridicat iar din umeri.

— Mi-a salvat viața, am șoptit.

Riley ridica bărbia, ca pentru a da din cap, și analiză răspunsul meu. Oare m-a crezut? Oare încă mai credea că mă tem de zi?

— E cel mai bun, spuse Riley. Cel mai deștept puști de-al meu.

Am încuviințat o dată din cap.

— Am avut o mică întrevedere despre situația asta. Am hotărât că avem nevoie de supraveghere. E prea periculos să ne avântăm cu ochii închiși. El e singurul în care am încredere să cerceteze terenul. Expiră, aproape cu furie. Mi-aș dori să am doi ca el! Raoul se aprinde prea ușor, iar Kristie e prea egocentrică să vadă lucrurile în ansamblu, dar ei sunt singurii mai buni și va trebui să mă mulțumesc cu ei. Diego mi-a spus că și tu ești deșteaptă.

Am așteptat, nefiind sigură cât din povestea noastră știa Riley.

— Am nevoie de ajutorul tău cu Fred. Uau, puştiul e puternic! Nici n-am putut să mă uit la el în seara asta.

Am încuviinţat precaută din cap din nou.

— Închipuie-ţi dacă duşmanii noştri n-ar putea nici să se uite la noi. Va fi atât de *uşor!*

Nu credeam că lui Fred avea să-i placă ideea, dar poate că mă înşelam. Nu părea să-i pese deloc de clanul acesta al nostru. Va vrea oare să ne salveze? Nu i-am răspuns lui Riley.

— Ai petrecut mult timp cu el acolo.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează nimeni acolo. Nu e uşor.

Riley îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— Deşteaptă, aşa cum a spus Diego.

— Unde e Diego?

Nu ar fi trebuit să întreb. M-a luat gura pe dinainte. Am aşteptat nerăbdătoare, încercând să par indiferentă probabil, fără să-mi reuşească prea bine.

— Nu avem timp de pierdut. L-am trimis în sud imediat ce am aflat ce ne-aşteaptă. Dacă duşmanii noştri se hotărăsc să ne atace mai devreme, avem nevoie să ştim din timp. Ne întâlnim cu Diego când pornim spre ei.

Am încercat să-mi imaginez unde era Diego acum. Mi-aş fi dorit să fiu acolo cu el. Poate aş fi putut să-l conving să nu mai îndeplinească poruncile lui Riley şi să nu mai stea el în linia întâi. Sau poate că nu. Se pare că

Diego avea o legătură strânsă cu Riley, exact lucrul de care mă temeam.

— Diego a vrut să-ţi spun ceva.

L-am pironit cu privirea. Prea repede, prea nerăbdătoare. Iar am dat-o în bară.

— Mie mi s-au părut nişte inepţii. A zis: „Spune-i lui Bree că mi-am dat seama de faza cu strângerea de mână. Îi arăt în patru zile, când ne întâlnim". N-am idee ce înseamnă asta. Tu ştii?

Am încercat să-mi compun o expresie neutră.

— Poate. Zicea el ceva că am avea nevoie de o strângere secretă de mână. Pentru peştera de sub apă. Ca un fel de parolă. Totuşi, glumea doar. Nu sunt sigură la ce se referă acum.

Riley chicoti.

— Bietul Diego!

— Ce?

— Cred că puştiul te place mult mai mult decât îl placi tu pe el.

— Oh!

M-am uitat în altă parte, derutată. Oare Diego îmi transmitea acest mesaj ca un mod de a-mi da de înţeles că pot avea încredere în Riley? Dar nu-i spusese lui Riley că ştiam de soare. Cu toate astea trebuie să fi avut încredere în el să-i spună atât de multe, să-i arate că ţine la mine. Totuşi, m-am gândit c-ar fi mai înţelept să-mi ţin gura. Prea multe se schimbaseră.

— Nu-l respinge încă, Bree! E cel mai bun, așa cum am spus. Dă-i o șansă!

Riley îmi dădea mie sfaturi în dragoste? Lucrurile nu puteau să devină mai ciudate de atât. Am înclinat capul o dată și am bombănit:

— Sigur că da.

— Vezi dacă poți să vorbești cu Fred. Asigură-te că ne ajută.

Am ridicat din umeri.

— Să văd ce pot să fac.

Riley zâmbi.

— Minunat. Te iau deoparte înainte să plecăm să-mi spui cum a mers. O să fiu mai discret, nu ca în seara asta. Nu vreau să simtă ca și cum îl spionez.

— OK.

Riley mi-a făcut semn să-l urmez, după care s-a îndreptat iar spre subsol.

Pregătirea a durat toată ziua, dar eu n-am participat. După ce Riley s-a întors la liderii lui de echipă, eu mi-am reluat locul în spatele lui Fred. Ceilalți fuseseră împărțiți în patru grupuri de câte patru, cu Raoul și Kristie în fruntea lor. Nimeni nu-l alesese pe Fred să facă parte din echipă sau poate că-l ignoraseră, sau poate că nici nu băgaseră de seamă că era acolo. Eu tot îl vedeam. Ieșea în evidență — singurul care nu participa, un elefant mare și blond în cameră.

Eu nu aveam nici un chef să fac parte nici din echipa lui Raoul și nici din cea a lui Kristie, așa că doar priveam. Nimeni nu părea să observe că stăteam și eu pe tușă cu Fred. Deși datorită talentatului Fred trebuie să fi părut invizibilă, mă simțeam îngrozitor de evidentă. Îmi doream să fi fost *invizibilă pentru mine* — să văd iluzia pentru a o crede. Dar nimeni nu ne observă și după o vreme aproape că am putut să mă relaxez.

Am privit îndeaproape pregătirea. Voiam să știu totul, pentru orice eventualitate. Nu plănuiam să lupt; plănuiam să-l găsesc pe Diego și să fugim împreună. Dar dacă Diego voia să lupte? Sau dacă trebuia să luptăm ca să scăpăm de ceilalți? Era mai bine să fiu atentă.

Doar o dată a întrebat cineva de Diego. A fost Kevin, însă am avut senzația că a fost pus de Raoul.

— Deci Diego s-a prăjit sau nu până la urmă? a întrebat Kevin pe un ton batjocoritor forțat.

— Diego e cu *ea*, spuse Riley și nimeni n-a trebuit să întrebe la cine se referea. Supraveghere.

Câțiva dintre ei se cutremurară. Nimeni n-a mai adus vorba de Diego.

Oare chiar era cu *ea*? Am tresărit la gândul ăsta. Poate că Riley a spus asta doar ca să nu-l mai întrebe ceilalți de el. Probabil că n-a vrut ca Raoul să fie gelos și să se simtă pe locul doi în condițiile în care Riley avea nevoie azi de el arogant la maximum. Nu puteam fi

sigură şi n-aveam de gând să întreb. Am stat tăcută ca de obicei şi m-am uitat la pregătire.

În cele din urmă, privitul s-a dovedit a fi o treabă plicticoasă şi care-ţi stârnea setea. Riley nu a dat armatei sale nici o pauză trei zile şi două nopţi la rând. În timpul zilei era greu să nu te amesteci în mulţime... eram toţi aşa de înghesuiţi în subsol. Într-un fel îi uşura munca lui Riley... de obicei putea să oprească o luptă înainte să devină urâtă. Afară pe timp de noapte, aveau mai mult loc să se antreneze cu adevărat, însă Riley era mai ocupat să sară de colo-colo să prindă mâini şi picioare să le ducă înapoi repede la proprietarii lor. Îşi păstra bine cumpătul şi fusese suficient de deştept să găsească toate brichetele de data asta. Aş fi pariat că aveam să mai pierdem cel puţin vreo doi membri ai clanului cu Raoul şi Kristie încercând zile de-a rândul să câştige supremaţia. Dar Riley îi ţinea sub control mai bine decât am crezut că ar fi posibil.

Cu toate acestea, majoritatea pregătirii consta în repetare. Am observat că Riley spunea aceleaşi lucruri la nesfârşit. *Lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, n-o ataca din faţă; lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, nu-l ataca din faţă; lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, n-o ataca din faţă.*

Sinceră să fiu era oarecum ridicol şi făcea grupul să pară deosebit de idiot. Dar eram sigură că aş fi fost

perfect la fel de idioată dacă m-aş fi aflat în toiul luptei cu ei, în loc să mă uit liniştită de pe tuşă cu Fred.

Îmi amintea într-un fel de modul în care Riley ne indusese frica de soare. Prin repetiţie continuă.

Totuşi, era aşa de plictisitor că după cam zece ore în prima zi, Fred a făcut rost de nişte cărţi de joc şi a început să joace solitaire. Era mult mai interesant decât să te uiţi la aceleaşi greşeli iar şi iar, aşa că eu mă uitam în mare parte la el.

După alte douăsprezece ore — eram înăuntru iar —, l-am ghiontit pe Fred să-i arăt un cinci de roşu pe care-l putea muta. După mâna aceea, a împărţit cărţile la amândoi şi am jucat popa prostul. N-am vorbit nimic, însă Fred a zâmbit de câteva ori. Nimeni nu s-a uitat nici un moment la noi şi nu ne-a cerut să participăm.

Nu existau pauze pentru vânătoare şi, pe măsură ce trecea timpul, lucrul acesta devenea din ce în ce mai greu de ignorat. Luptele se iscau mai regulat şi aproape din orice. Ordinele lui Riley au devenit mai stridente şi a sfâşiat chiar el două braţe. Am încercat să uit de setea care mă ardea pe cât de mult posibil, la urma urmei şi lui Riley trebuie să i se făcut sete aşa că nu putea dura la nesfârşit, dar în principiu setea era cam singurul lucru care mă preocupa. Fred arăta destul de încordat.

Destul de devreme în a treia noapte — mai era o zi şi când mă gândeam cât de repede trece timpul mi s-a pus

un nod în stomac —, Riley a oprit toate antrenamentele de lupte.

— Adunați-vă în jurul meu, copii, ne spuse el și toată lumea s-a mutat într-un cerc dezordonat cu fața la el.

Găștile inițiale stăteau împreună așa că pregătirea nu făcuse mare lucru să schimbe alianțele acelea. Fred a pus cărțile în buzunarul din spate și s-a ridicat. Am rămas lângă el, bazându-mă pe aura lui ca să mă ascund.

— V-ați descurcat bine, ne-a spus Riley. În seara asta, primiți o recompensă. Beți cât puteți pentru că mâine veți vrea să aveți putere.

Toată lumea mârâi ușurată.

— Am spus *veți vrea* și nu *veți avea nevoie* dintr-un simplu motiv, continuă Riley. Cred că ați înțeles ce înseamnă toate astea. Ați fost deștepți și ați muncit din greu. Dușmanii noștri nu vor ști ce i-a lovit!

Kristie și Raoul mârâiră și trupele lor îi urmară imediat. Am constatat cu surprindere că arătau chiar ca o armată. Nu mă refer la faptul că ar fi defilat în formație sau așa ceva, ci pur și simplu reacția respectivă a fost unanimă. Ca și cum ar fi făcut cu toții parte dintr-un mare organism. Ca de obicei, Fred și cum mine eram excepțiile, dar m-am gândit că numai Riley era cât de cât conștient de existența noastră — din când în când scruta cu privirea locul unde ne aflam, aproape ca și cum verifica să fie sigur că încă mai simțea talentul lui Fred.

Pe Riley nu părea să-l deranjeze faptul că nu ne alăturam lor. Cel puţin pentru moment.

— Ăăă, vrei să spui *mâine-noapte*, corect, şefu'? clarifică Raoul.

— Corect, spuse Riley cu un zâmbet ciudat.

Nimeni nu păru să observe nimic ciudat la răspunsul lui — cu excepţia lui Fred. Se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Am ridicat din umeri.

— Sunteţi gata pentru recompensă? întrebă Riley.

Mica lui armată mârâi în semn de răspuns.

— În seara asta aveţi ocazia să gustaţi cum va fi lumea noastră odată ce scoatem concurenţa din schemă. Urmaţi-mă!

Riley o luă din loc; Raoul şi echipa lui erau fix pe urmele lui. Grupul lui Kristie începu să se împingă zgâriind fix printre ei ca să ajungă în faţă.

— Nu mă faceţi să mă răzgândesc! urlă Riley dintre copacii din faţă. Poate să vă fie sete la toţi. Mie nu-mi pasă!

Kristie lătră un ordin şi grupul ei se duse bosumflat în spatele grupului lui Raoul. Apoi Fred făcu unul dintre gesturile acelea care spuneau *doamnele întâi*. Nu părea ca şi cum îi era teamă să mă aibă în spate, ci doar era politicos. Am început să alerg după armată.

Ceilalţi plecaseră deja, însă nu era mare filozofie să mă iau după mirosul lor. Fred şi cu mine alergam într-o linişte prietenească. M-am întrebat la ce s-o fi gândind.

Poate că îi era doar sete. Eu ardeam de sete şi probabil că şi el la fel.

I-am ajuns din urmă după aproximativ cinci minute, dar am păstrat distanţa. Armata înainta într-o linişte uimitoare. Erau concentraţi şi mai... disciplinaţi. Într-un fel mi-am dorit ca Riley să fi început pregătirea mai devreme. Era mai uşor să stai prin preajma unui astfel de grup.

Am traversat o autostradă pustie cu două benzi, o altă fâşie de pădure şi am ajuns pe o plajă. Apa era netedă şi am mers aproape spre nord, deci aceasta trebuie să fi fost strâmtoarea. N-am trecut prin apropierea nici unei case şi am fost convinsă că făcuserăm lucrul acesta intenţionat. Cum toţi erau însetaţi şi la limita răbdării, nu le-ar fi trebuit mult şi mica armată s-ar fi transformat într-o încăierare sângeroasă.

Nu mai vânaserăm împreună niciodată şi eram destul de sigură că nici acum nu era o idee grozavă. Mi-am adus aminte de Kevin şi de puştiul Spider Man cum se băteau pe femeia din maşină în prima noapte în care am vorbit cu Diego. Riley ar face bine să aibă o grămadă de corpuri pentru noi sau aveam să ne sfâşiem unii pe alţii ca să obţinem mai mult sânge.

Riley se opri la marginea apei.

— Nu vă abţineţi, ne spuse el. Vă vreau bine hrăniţi şi puternici — la maximum. Acum... haideţi să ne distrăm puţin.

Se scufundă ușor în valuri. Ceilalți mârâiau entuziasmați în timp ce se scufundau și ei. Fred și cu mine îi urmam mai aproape decât înainte pentru că nu le puteam urma mirosul în apă. Dar simțeam că Fred ezita — gata să o ia la fugă dacă toată chestia asta se dovedea a fi altceva, și nu un festin cu hrană la discreție. Mi se părea că n-are mai multe încredere în Riley decât mine.

N-am înotat mult până să-i vedem pe ceilalți ridicându-se la suprafață. Fred și cu mine am ieșit ultimii, iar Riley a început să vorbească imediat ce am scos capetele din apă, ca și cum ne-ar fi așteptat. Probabil că era mai conștient decât ceilalți de prezența lui Fred.

— Aici este, spuse el, arătând spre un feribot mare ce pufăia spre sud, făcând probabil ultima rută a nopții dinspre Canada. Mai stați o clipă. Când se stinge lumina, e tot al vostru.

Urmă un murmur de încântare. Cineva chicoti. Riley țâșni ca un glonț și câteva secunde mai târziu l-am văzut urcându-se pe o parte a vaporului imens. Se îndreptă țintă spre turnul de control din vârful vasului. Era clar că urma să reducă la tăcere stația radio. Putea să spună el cât voia că erau așa precauți din pricina dușmanilor, însă eu știam că era ceva mai mult de atât. Oamenii nu trebuiau să știe despre vampiri. Cel puțin nu pentru mult timp de-acum încolo. Timp suficient cât să-i omorâm.

Riley sparse o fereastră mare și rotundă care-i stătea în drum și dispăru în turn. Cinci secunde mai târziu, luminile erau stinse.

Mi-am dat seama că Raoul plecase deja. Trebuie să se fi scufundat ca să nu-l auzim înotând după Riley. Toată lumea porni de pe loc și apa se învolbură de parcă un banc enorm de baracude porneau la atac.

Fred și cu mine am înotat într-un ritm destul de relaxat în spatele lor. Într-un fel ciudat păream ca un cuplu de bătrânei căsătoriți. Nu vorbeam niciodată, dar tot făceam lucrurile exact în același timp.

Am ajuns la navă aproximativ trei secunde mai târziu și deja aerul era plin de țipete și de mirosul cald al sângelui. Mirosul m-a făcut să înțeleg exact cât de sete îmi era, dar acela fu ultimul lucru de care mi-am dat seama. Creierul mi s-a deconectat. Nu a mai rămas decât durerea înfiorătoare din gât și sângele delicios — sânge peste tot — promițând să stingă focul acela.

După ce s-a terminat și n-a mai bătut nici o inimă pe tot vasul, nu eram sigură de câți oameni am ucis doar eu. Lejer de trei ori mai mulți decât omoram într-o partidă de vânătoare obișnuită. Simțeam că mi-e cald și eram înfierbântată. Băusem cu mult dincolo de cât mi-era sete doar pentru gustul sângelui. Majoritatea sângelui de pe feribot era curat și limpede — pasagerii aceștia nu erau niște drogați. Deși nu m-am abținut de la nimic, probabil că vânasem cu mult mai puțin decât ceilalți. Raoul era

înconjurat de trupuri încâlcite, care formau un mic deal. Stătea cocoțat în vârful grămezii de morți și râdea în hohote de unul singur.

Nu era singurul care râdea. Vaporul întunecat era plin de sunete de încântare. Am auzit-o pe Kristie spunând:

— A fost nemaipomenit — de trei ori ura pentru Riley!

Câțiva din grupul ei rostiră răgușit în cor „ura" ca un grup de bețivi veseli.

Jen și Kevin săriră pe punte uzi leoarcă.

— Le-am venit de hac la toți, șefu', îi strigă Jen lui Riley.

Deci unii oameni au încercat să scape înot. Nu observaserăm.

M-am uitat în jur după Fred. Mi-a luat ceva să-l găsesc. Mi-am dat seama în cele din urmă că nu mă pot uita în colțul din spate de lângă automatele cu mâncare și m-am îndreptat într-acolo. La început, am simțit cum feribotul care se legăna îmi dădea rău de mare, dar apoi m-am apropiat destul pentru ca sentimentul să dispară și l-am văzut pe Fred lângă geam. Îmi zâmbi fugar, după care se uită peste capul meu. I-am urmărit privirea și am văzut se uita la Riley. Mi s-a părut că făcea lucrul acesta de ceva vreme.

— OK, copii, spuse Riley. Ați gustat puțin din cum e să trăiești pe picior mare, dar acum avem treabă!

Mârâiră cu toții cu entuziasm.

— Mai am trei lucruri să vă spun — și unul dintre cele trei include și un mic desert — așa că haideți să scufundăm vasul ăsta și să ne întoarcem acasă!

Râzând și mârâind, armata s-a pus pe treabă să dezmembreze nava. Fred și cu mine am scăpat pe fereastră și am privit demonstrația de la distanță mică. Nu a durat mult până când feribotul s-a mototolit în mijloc, scoțând un zgomot strident de metal sfărâmat. Secțiunea din mijloc a căzut prima, și prora, și pupa răsucindu-se spre cer. S-au scufundat pe rând, pupa întrecând prora cu doar câteva secunde. Bancul de baracude se îndreptă spre noi. Fred și cu mine am început să înotăm spre mal.

Am alergat spre casă cu ceilalți — deși păstram distanța. Fred s-a uitat la mine de câteva ori, ca și cum ar fi avut ceva să-mi spună, însă de fiecare dată se răzgândea.

Ajunși acasă, Riley a lăsat spiritul de sărbătoare să se mai domolească. Chiar și după câteva ore tot nu reușea să facă pe toată lumea să fie iar serioasă. Pentru prima dată nu o luptă trebuia să-i oprească, ci doar buna dispoziție. Dacă promisiunile lui Riley erau false așa cum credeam eu, urma să aibă o mare problemă după terminarea atacului. Acum că toți acești vampiri se înfruptaseră, nu aveau de gând să se întoarcă cu prea

mare uşurinţă la măsuri de constrângere. În schimb, pentru seara asta, Riley era un erou.

În cele din urmă — la ceva timp după ce am presupus eu că a răsărit soarele —, toată lumea deveni tăcută şi atentă. Se vedea pe feţele lor că erau gata să asculte cam orice avea el de spus.

Riley urcă scările pe jumătate cu chipul serios.

— Trei lucruri, începu el. În primul rând, trebuie să fim siguri că nimerim clanul care trebuie. Dacă dăm din întâmplare peste alt clan şi-i măcelărim, ne dăm de gol. Vrem ca duşmanii noştri să fie încrezători şi nepregătiţi. Există două lucruri care scot în evidenţă clanul şi sunt destul de greu de ignorat. Unul din ele este faptul că arată diferit — au ochii galbeni.

Urmă un murmur de confuzie.

— Galbeni? repetă Raoul pe un ton dezgustat.

— Există multe lucruri despre lumea vampirilor pe care nu le-aţi aflat încă. V-am spus că aceşti vampiri sunt bătrâni. Ochii lor sunt mai slabi decât ai noştri — sunt îngălbeniţi de vreme. Alt avantaj de partea noastră. Dădu din cap, ca şi cum ar fi spus, am *bifat* una. Dar mai există şi alţi vampiri bătrâni, aşa că mai este o cale prin care vom şti sigur... şi aici intră în scenă desertul de care vă spuneam. Riley zâmbi cu viclenie şi aşteptă o secundă. Lucrul acesta va fi greu de procesat, vă avertizez. Nu-l înţeleg, dar l-am văzut cu ochii mei. Vampirii aceştia

bătrâni s-au *înmuiat* așa de mult că au — ca membru al clanului lor — un om pe post de animal de companie.

Revelația lui fu primită cu o tăcere de mormânt. Neîncredere totală.

— Ştiu — e greu de acceptat. Dar este adevărat. Vom şti cu siguranță că sunt ei pentru că o fată — om va fi cu ei.

— Adică... cum? întrebă Kristie. Vrei să spui că au la ei o gustare sau așa ceva?

— Nu, e mereu aceeași fată, doar una, și nu au de gând să o omoare. Nu știu cum se descurcă sau de ce fac asta. Poate doar le place să fie diferiți. Poate vor să se laude cu autocontrolul lor. Poate cred că îi face să pară mai puternici. N-are nici un sens pentru mine. Dar am văzut-o. Mai mult decât atât, am mirosit-o.

Încet și dramatic, Riley băgă mâna în jachetă și scoase o pungă cu fermoar umplută cu niște material roșu.

— Am tot mers în recunoaștere în ultimele câteva săptămâni, verificându-i pe cei cu ochii galbeni imediat ce s-au apropiat de zona noastră. S-a oprit și ne-a aruncat o privire paternală. Eu am grijă de copiii mei. În fine, când mi-am dat seama că veneau spre noi, am luat asta — flutură punga — să ne ajute să dăm de ei. Vreau ca fiecare dintre voi să țină bine minte acest miros.

Îi dădu geanta lui Raoul, care deschise fermoarul de plastic și inhală adânc. Se uită la Riley cu o privire surprinsă.

— Ştiu, spuse Riley. Minunat, nu?

Raoul îi dădu geanta lui Kevin, ochii îngustându-i-se meditativ.

Unul câte unul, fiecare vampir mirosi geanta şi fiecare reacţionă făcând ochii mari şi atât. Am fost suficient de curioasă încât m-am furişat de lângă Fred până când am simţit o idee de greaţă şi ştiam că eram în afara cercului. M-am strecurat înainte până când am ajuns lângă puştiul Spider Man, care părea să fie la capătul liniei. Mirosi interiorul pungii când fu rândul lui şi apoi păru gata să i-o dea puştiului de la care o luase, însă eu am întins mâna şi am şuierat încet. Se uită de două ori la mine — ca şi cum nu m-ar mai fi văzut vreodată — şi-mi dădu punga.

Mi s-a părut că materialul roşu era o cămaşă. Mi-am băgat nasul în deschizătură, fiind pentru orice eventualitate cu ochii pe vampirii de lângă mine şi am inhalat.

Ah. Acum am înţeles expresia şi am simţit una similară instalându-mi-se pe faţă. Pentru că omul care purtase cămaşa aceasta avea un sânge deosebit de dulce. Riley avusese perfectă dreptate când spusese *desert*. Pe de altă parte, îmi era mai puţină sete decât îmi fusese vreodată. Deci în timp ce ochii mi s-au făcut mari de apreciere, n-am simţit suficientă durere în gât ca să mă strâmb. Ar fi fost minunat să gust sângele acesta, dar în acelaşi timp nu mă durea faptul că nu puteam.

M-am întrebat cât timp va mai dura până să mi se facă sete iar. De obicei, la câteva ore după ce mă hrăneam, durerea începea să se reinstaleze şi apoi se făcea din ce în ce mai rea până când — după vreo două zile — îmi era imposibil s-o ignor chiar şi pentru o secundă. Oare cantitatea de sânge în exces pe care am băut-o va întârzia senzaţia aceea să apară? Presupun că aveam să aflu cât de curând.

M-am uitat prin jur să mă asigur că nimeni nu mai aştepta punga pentru că m-am gândit că şi Fred ar fi curios. Riley îmi prinse privirea, zâmbi discret după care îşi aruncă bărbia în direcţia colţului unde era Fred. Acest lucru mă făcu să vreau să fac exact opusul a ceea ce plănuiam, dar în fine. Nu voiam ca Riley să devină suspicios.

M-am întors la Fred ignorând greaţa până când trecu şi mă aflam fix lângă el. I-am dat punga. El păru încântat de faptul că m-am gândit să-l includ şi pe el; zâmbi şi apoi mirosi cămaşa. După o secundă dădu din cap gânditor, aşa ca pentru el. Îmi dădu punga cu o privire plină de semnificaţii. Data următoare când aveam să fim singuri, m-am gândit că va spune cu voce tare ce a vrut să-mi spună mai devreme.

Am aruncat punga înapoi spre Spider Man care a reacţionat ca şi cum i-ar fi căzut din cer, dar tot a prins-o înainte să cadă pe jos.

Toată lumea şuşotea cu privire la miros. Riley bătu din palme de două ori.

— OK. Deci acesta este desertul despre care vă vorbeam. Fata va fi cu cei cu ochii galbeni. Şi cine ajunge primul la ea, primeşte desertul. Simplu ca bună ziua.

Urmară mârâituri apreciative, mârâituri competitive.

Simplu, da, dar... greşit. N-ar fi trebuit să distrugem clanul cu ochii galbeni? Solidaritatea ar fi trebuit să fie cheia, şi nu un premiu de tipul primul venit primul servit pe care numai un vampir îl putea câştiga. Singura garanţie care rezulta din acest plan era un om mort. Mi-ar fi trecut prin cap cel puţin şase metode de motivare pentru armata asta. Cel care ucide cei mai mult vampiri cu ochii galbeni câştigă fata. Cel care cooperează cel mai bine în echipă câştigă fata. Cel care se ţine cel mai bine de plan. Cel care urmează ordinele cel mai bine. Cel mai valoros jucător etc. Accentul ar fi trebuit pus pe pericol, şi în mod cert fata nu reprezenta un pericol.

M-am uitat în jur la ceilalţi şi mi-am dat seama că nici unul dintre ei nu se gândea la acelaşi lucru ca şi mine. Le-am auzit pe Sara şi Jen discutând în şoaptă despre posibilitatea de a împărţi premiul.

Sau poate că Fred pricepuse. Şi el se încrunta.

— Şi ultimul lucru, spuse Riley. Pentru prima dată se simţi o ezitare în vocea lui. Acest lucru va fi probabil şi mai greu de acceptat, deci vă voi arăta. Nu vă voi cere să

faceţi nimic din ce eu nu voi face. Ţineţi minte asta — sunt cu voi la fiecare pas în acest drum.

Vampirii au rămas din nou nemişcaţi. Am observat că Raoul a primit punga iar şi o ţinea posesiv.

— Sunt atât de multe lucruri despre ce înseamnă să fii vampir pe care le mai aveţi de învăţat, spuse Riley. Unele au mai mult sens decât altele. Acesta este unul dintre lucrurile acelea care nu vor suna bine la început, însă eu le-am trăit şi vă voi arăta. Deliberă o secundă lungă. De patru ori pe an, soarele străluceşte într-un anume unghi indirect. În timpul acelei zile, de patru ori pe an, este sigur... ca noi să ieşim pe timp de zi.

Fiecare mişcare cât de mică se opri. Nimeni nu respira. Riley vorbea cu nişte statui.

— Una dintre acele zile speciale începe acum. Soarele care se ridică acum afară nu va răni pe nici unul dintre noi. Şi ne vom folosi de această excepţie rară pentru a ne surprinde duşmanii.

Gândurile mi s-au învârtit şi întors cu susul în jos. Deci Riley ştia că eram în siguranţă dacă ieşeam la soare. Sau nu ştia şi creatoarea noastră îi spusese povestea asta cu „cele patru zile pe an“. Sau... acest lucru era adevărat, iar eu şi Diego am avut norocul să ne nimerim într-una din acele zile. Doar că Diego mai ieşise pe la umbră şi altă dată. Şi Riley făcea chestia asta să pară ca un lucru de sezon, în timp ce Diego şi cu mine fuseserăm în siguranţă la lumina zilei cu doar patru zile în urmă.

Înțelegeam faptul că Riley și creatoarea noastră voiau să ne controleze cu frica de soare. Avea logică. Dar de ce să ne spună acum adevărul — într-un mod foarte limitat?

Probabil, avea legătură cu vampirii înfricoșători în mantii. Probabil că voiau să facă totul înainte de termen. Cei cu mantie nu i-au promis că o lasă în viață după ce îi omoară pe cei cu ochii galbeni. Am presupus că va fugi mai repede ca gândul în secunda în care își va fi îndeplinit obiectivul aici. Să-i omoare pe cei cu ochi galbeni, după care să-și ia o vacanță prelungită în Australia sau în altă parte în celălalt capăt al lumii. Și pariez că nu avea să ne trimită vreo invitație elegantă. Va trebui să ajung la Diego repede ca să fugim și noi. În direcția opusă de Riley și de creatoarea noastră. Și va trebui să-l avertizez și pe Fred imediat ce prindeam un moment singuri.

Era atât de multă manipulare în acest micuț discurs, că nu eram sigură că o înțelesesem pe toată. Mi-aş fi dorit ca și Diego să fie aici ca să analizăm împreună.

Presupun că puteam să înțeleg motivul în caz că Riley inventase pe loc povestea asta cu cele patru zile. Nu e ca și cum ar fi putut să spună pur și simplu. *Hei, deci v-am mințit toată viața voastră, însă acum vă spun adevărul.* Voia să-l urmăm în bătălie azi; nu putea să pericliteze încrederea pe care o câștigase.

— E în regulă să vă terorizeze gândul acesta, le spuse Riley statuilor. Motivul pentru care sunteți acum în

viaţă este că aţi fost atenţi când v-am spus să aveţi grijă. Aţi venit acasă la timp, nu aţi făcut greşeli. Aţi lăsat frica să vă facă deştepţi şi prudenţi. Nu mă aştept să renunţaţi cu uşurinţă la frica aceea inteligentă. Nu mă aştept să mă credeţi pe cuvânt şi să fugiţi pe uşa aceea afară. Dar... Se uită odată prin cameră. Mă aştept să mă *urmaţi* afară.

Ochii îi alunecară de la public pentru o fracţiune de secundă către ceva ce se afla deasupra capului meu.

— Priviţi-mă, ne spuse el. Ascultaţi-mă. Aveţi încredere în mine. Când veţi vedea că sunt bine, credeţi ce vedeţi. Soarele din ziua aceasta specială nu are nici un efect particular asupra pielii noastre. Veţi vedea. Nu vă voi răni în nici un fel. Nu aş face nimic ce v-ar pune într-un pericol inutil. Ştiţi asta.

Începu să urce scările.

— Riley, nu putem aştepta...? începu Kristie.

— Doar fii atentă, i-o tăie Riley urcând scările la pas măsurat. Lucrul acesta ne oferă un mare avantaj. Cei cu ochii galbeni ştiu totul despre ziua asta, însă ei nu ştiu că ştim şi *noi*. În timp ce vorbea, deschise uşa şi ieşi din subsol în bucătărie. Nu era lumină în bucătăria bine umbrită, însă toată lumea s-a ferit totuşi din faţa uşii deschise. Toată lumea cu excepţia mea. Vocea lui continuă, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Majoritatea vampirilor tineri acceptă cu greu această excepţie, dintr-un motiv bun. Cei care nu sunt prudenţi cu privire la lumina zilei nu rezistă mult.

Am simţit ochii lui Fred fixaţi pe mine. M-am uitat spre el. Se uita la mine stresat, ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde.

— E în regulă, i-am şoptit aproape inaudibil. Soarele nu ne va răni.

— *Ai încredere în el?* am citit eu pe buzele lui.

— *În nici un caz.*

Fred ridică o sprânceană şi se relaxă puţin.

Am aruncat o privire în spatele nostru. La ce se uitase Riley? Nimic nu se schimbase — erau doar câteva poze de familie cu oameni morţi, o oglindă mică şi un ceas cuc. Hmm! Oare se uita la ceas? Poate că şi el primise un termen limită de la creatoare.

— OK, ies afară, spuse Riley. Astăzi nu trebuie să vă fie frică, vă promit.

Lumina inundă subsolul prin uşa deschisă, exagerată — aşa cum doar eu ştiam — de pielea lui Riley. Vedeam reflexiile luminoase cum dansau pe perete.

Şuierând şi mârâind, clanul meu s-a dat în spate în colţul opus celui în care stătea Fred. Kristie era cel mai în spate. Părea ca şi cum încerca să se folosească de gaşca ei ca un fel de scut.

— Liniştiţi-vă, toată lumea, strigă Riley. Sunt foarte bine. Nu mă doare nimic, nu mă arde nimic. Veniţi să vedeţi. Haideţi!

Nimeni nu se mişcă mai aproape de uşă. Fred era ghemuit lângă peretele din spatele meu, uitându-se cu

panică la lumină. Am fluturat puţin mâna să-i atrag atenţia. Îşi ridică privirea spre mine şi-mi evaluă pentru o clipă calmul total. Se îndreptă încet lângă mine. Am zâmbit încurajator.

Toată lumea aştepta să înceapă explozia. Mă întreb dacă tot aşa de prostuţă trebuie să-i fi părut şi eu lui Diego.

— Ştiţi, medită Riley de sus, sunt curios să văd care este cel mai curajos dintre voi. Am idee cam cine ar fi prima persoană care va ieşi pe uşa aceea, însă am mai făcut greşeli la viaţa mea.

Mi-am dat ochii peste cap. Subtil, Riley!

Dar sigur că a mers. Raoul a început să se îndrepte spre scări aproape imediat. Pentru prima dată, Kristie nu se grăbea să concureze cu el pentru aprobarea lui Riley. Riley pocni din degete, moment în care şi Raoul, şi puştiul Spider Man se duseră şovăielnici de-o parte şi de alta a lui.

— Mă puteţi auzi. Ştiţi că nu sunt ars. Nu fiţi copii! Sunteţi *vampiri*. Purtaţi-vă ca atare.

Totuşi, Raoul şi amicii lui nu reuşeau să treacă de baza scărilor. Nimeni dintre ceilalţi nu se mişcă. După câteva minute, Riley se întoarse. În lumina indirectă de la uşa de la intrare, strălucea doar puţin în prag.

— Uitaţi-vă la mine — sunt bine. Serios! Mi-e ruşine cu voi. Vino aici, Raoul!

În cele din urmă, Riley fu nevoit să-l apuce pe Kevin — Raoul se feri din cale imediat ce s-a prins la ce se gândea Riley — și-l duse afară cu forța. Am văzut momentul în care au ajuns în soare când lumina se intensifică din cauza reflectărilor lor.

— Spune-le, Kevin, îi ordonă Riley.

— Sunt bine, Raoul! strigă Kevin. Uau. Sunt tot... strălucitor. Ce nebunie!

Râdea.

— Bravo, Kevin! spuse Riley tare.

Acesta fu momentul care puse capac pentru Raoul. Scrâșni din dinți și se duse spre scări. Nu se mișcă repede, însă în scurt timp era acolo strălucind și râzând cu Kevin.

Chiar și din acel moment procesul dură mai mult decât aș fi prevăzut. Era încă o chestiune de unul câte unul. Riley își pierdea răbdarea. Mai degrabă amenința decât încuraja acum.

Fred îmi aruncă o privire prin care spunea:

— *Știai asta?*

— *Da,* am spus eu doar cu buzele.

Încuviință din cap și porni pe scări. Mai erau încă vreo zece vampiri, majoritatea făcând parte din grupul lui Kristie, ghemuiți de perete. Eu am urcat cu Fred. Mai bine să ies fix în mijloc. Să creadă Riley ce-o vrea.

Vedeam vampirii strălucitori ca niște globuri de discotecă în curtea din față, holbându-se la mâinile lor și

la feţele celorlalţi cu expresii vrăjite. Fred intră în lumină fără să încetinească, lucru pe care l-am considerat destul de curajos în situaţia dată. Kristie era un exemplu mai bun pentru cât de bine ne îndoctrinase Riley. Ea se agăţa de ceea ce ştia, indiferent de dovada din faţa ei.

Fred şi cum mine stăteam la mică distanţă unul de altul. Se examină pe sine cu grijă, apoi mă examină şi pe mine, după care se holbă la ceilalţi. Mă uimi faptul că Fred, deşi era foarte tăcut, era foarte bun observator şi aproape ştiinţific în modul în care examina dovezile. Evaluase cuvintele şi acţiunile lui Riley în tot acest timp. Oare de câte lucruri îşi dăduse seama?

Riley o făcu pe Kristie să urce cu forţa pe scări, iar gaşca ei urcă împreună cu ea. În sfârşit, eram toţi în soare, majoritatea dintre ei bucurându-se de cât de frumoşi erau. Riley adună pe toată lumea pentru încă o sesiune rapidă de pregătire — m-am gândit că a făcut asta mai mult ca să-i facă să se concentreze din nou. Le luă un pic, dar apoi toată lumea înţelese că până aici le-a fost şi au devenit mai liniştiţi şi mai înverşunaţi. Îmi dădeam seama că ideea unei lupte reale — în care nu numai că li se dădea voie, dar erau şi încurajaţi să sfâşie şi să ardă — era aproape la fel de incitantă ca mersul la vânătoare. Le plăcea vampirilor ca Raoul, Jen şi Sara.

Riley se concentră pe o strategie pe care tot încercase să le-o inducă în ultimele câteva zile — odată ce dădeam de mirosul celor cu ochi galbeni, aveam să ne împărţim

în două și să-i încolțim. Raoul îi va surprinde din față, în timp ce Kristie va ataca pe părți. Planul se potrivea bine cu stilul amândurora, însă eu nu eram așa singură că aveau să fie în stare să urmeze strategia în focurile vânătorii.

Când Riley i-a chemat pe toți după o oră de pregătire, Fred a început imediat să meargă înapoi spre nord; Riley îi pusese pe toți ceilalți cu fața spre sud. Am rămas aproape, deși n-aveam idee ce are de gând să facă. Fred se opri când eram la câțiva metri de ei, în umbla molizilor, la marginea pădurii. Nimeni nu ne-a văzut că ne îndepărtam. Fred se uita la Riley ca și cum ar fi vrut să vadă dacă observă că ne retragem.

Riley a început să vorbească.

— Plecăm acum. Sunteți puternici și sunteți gata. Și sunteți însetați, nu? Simțiți ardoarea. Sunteți gata pentru desert.

Avea dreptate. Tot sângele acela nu încetinise deloc întoarcerea setei. De fapt, nu eram sigură, însă mi s-a părut că se întorcea mai repede și mai tare ca de obicei. Poate că hrănirea în exces era în anumite cazuri contraproductivă.

— Cei cu ochi galbeni vin încet dinspre sud, se hrănesc pe drum, încercând să fie mai puternici, spuse Riley. *Ea* îi monitorizează ca să știm unde să-i găsim. Ne așteaptă acolo împreună cu Diego — aruncă o privire plină de semnificații către locul în care stăteam și apoi o

încruntătură fugară care dispăru la fel de repede cum apăru — şi dăm peste ei ca un tsunami. Îi vom copleşi cu uşurinţă. Şi apoi vom sărbători. Zâmbi. Cineva va sărbători în avans. Raoul, dă-mi aia.

Riley întinse mâna poruncitor.

Raoul îi dădu şovăielnic punga cu cămaşa. Părea ca şi cum Raoul încerca să pretindă că fata e deja a lui prin păstrarea mirosului la el.

— Mai mirosiţi o dată, toată lumea. Să ne concentrăm!

Să ne concentrăm pe fată? Sau pe luptă?

De data aceasta, Riley însuşi plimbă cămaşa, aproape ca şi cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea era însetată. Şi am putut vedea din reacţiile lor că, la fel ca la mine, ardoarea se întorsese pentru toţi. Mirosul cămăşii îi făcu să se încrunte şi să mârâie. N-avea de ce să ne dea iar mirosul; nu uitaserăm nimic. Aşadar, era probabil doar un test. Doar gândul la fata aceea îmi făcea să-mi plouă în gură cu venin.

— Sunteţi cu mine? urlă Riley.

Toată lumea îşi urlă consimţământul.

— Haideţi să-i nimicim, copii!

Erau iar ca bancul de baracude doar că de data asta pe uscat.

Fred nu se mişcase, aşa că am rămas lângă el deşi ştiam că iroseam timpul de care aveam nevoie. Dacă intenţionam să ajung la Diego şi să-l trag deoparte

înainte ca lupta să înceapă, aveam nevoie să fiu aproape de linia întâi a atacului. M-am uitat neliniştită după ei. Eram mai tânără decât majoritatea dintre ei şi, implicit, mai rapidă.

— Riley nu va putea să se gândească la mine cel puţin douăzeci de minute de-acum încolo, îmi spuse Fred cu o voce obişnuită şi familiară, ca şi cum am fi avut un milion de discuţii în trecut. Am calculat timpul. Chiar şi la o bună distanţă depărtare, i se va face rău dacă îşi va aminti de mine.

— Serios? Mişto!

Fred zâmbi.

— Am exersat să păstrez urma efectelor. Pot să mă fac perfect invizibil acum. Nimeni nu se poate uita la mine decât dacă vreau eu să o facă.

— Am observat, am spus eu după care m-am oprit şi am presupus: Tu nu mergi?

Fred îşi scutură capul.

— Sigur că nu. Este evident că nu ni se spune ce trebuie să ştim. N-am de gând să fiu marioneta lui Riley.

Deci Fred se prinsese de unul singur.

— Aveam de gând să plec mai devreme, însă apoi am vrut să vorbesc cu tine înainte să plec şi nu a existat altă ocazie în afară de asta.

— Şi eu am vrut să vorbesc cu tine, am spus eu. M-am gândit că trebuie să ştii că Riley a minţit cu privire la soare. Toată faza asta cu patru zile e o invenţie totală.

Cred că Shelly și Steve și ceilalți s-au prins și ei. Și sunt mult mai multe intrigi în treaba asta cu lupta decât ne-a spus. Există mai mult de un set de dușmani.

Am spus-o repede, simțind cu o nerăbdare incredibilă mișcarea soarelui, timpul care trecea. Trebuia să ajung la Diego.

— Nu mă miră, spuse Fred cu calm. Iar eu nu mă bag. Am de gând să explorez de unul singur, să văd lumea. Sau *aveam* de gând să plec singur și apoi m-am gândit că poate ai vrea să vii și tu cu mine. Ai fi destul de în siguranță cu mine. Nimeni nu ne va lua urma niciodată.

Am ezitat o secundă. Îmi era greu să rezist ideii de siguranță în momentul acela.

— Trebuie să ajung la Diego, am spus eu, scuturându-mi capul.

El încuviință meditativ din cap.

— Înțeleg. Știi, dacă ești dispusă să garantezi pentru el, poți să-l aduci și pe el. Se pare că uneori e mai bine să fim mai mulți.

— Da, am aprobat eu cu fervoare amintindu-mi cât de vulnerabilă mă simțisem în copac împreună cu Diego, în timp ce vampirii cu mantie înaintau.

El ridică o sprânceană la auzul tonului meu.

— Riley minte cu privire la încă un lucru important, am explicat eu. Să ai grijă. Nu trebuie să lăsăm oamenii să știe despre noi. Sunt niște vampiri ciudați care opresc clanurile care devin prea evidente. I-am văzut și nu vrei

să te găsească. Fereşte-te de privirile oamenilor pe timpul zilei și vânează inteligent! M-am uitat neliniștită spre sud. Trebuie să mă grăbesc!

Procesa solemn revelațiile mele.

— OK. Poți să mă prinzi din urmă dacă vrei. Aş vrea să aud mai multe. Te aştept în Vancouver o zi. Știu orașul. Îți las o urmă în... Se gândi o secundă după care chicoti o dată. Riley Park. Poți s-o urmezi să ajungi la mine. Dar după douăzeci și patru de ore plec.

— Îl iau pe Diego și te ajung din urmă.

— Succes, Bree!

— Mulțumesc, Fred! Succes și ție. Ne vedem!

Deja alergam.

— Sper, l-am auzit spunând în spatele meu.

Am luat-o la goană după mirosul celorlalți, zburând de-a lungul pământului mai repede decât alergasem vreodată. Am avut noroc că trebuie să se fi oprit pentru ceva — ca Riley să țipe la ei, mă gândesc — pentru ca i-am prins din urmă mai repede decât ar fi trebuit. Sau poate că Riley și-a amintit de Fred și s-a oprit să se uite după noi. Alergau în ritm regulat atunci când i-am ajuns din urmă, semi-disciplinați, ca noaptea trecută. Am încercat să mă amestec în mulțime fără să atrag atenția, însă l-am văzut pe Riley întorcând capul o dată ca să scruteze printre cei din urmă. Mă fixă cu privirea după care începu să alerge mai repede. Oare presupuse că Fred era cu mine? Riley nu avea să-l mai vadă vreodată pe Fred.

Doar cinci minute mai târziu totul se schimbă.

Raoul a prins mirosul. Scoase un urlet sălbatic și o luă la goană. Riley ne pregătise în așa hal încât chiar și cea mai mică scânteie putea provoca o explozie. Și cei de pe lângă Raoul prinseseră mirosul și apoi toată lumea a luat-o razna. Accentul pe care îl pusese Riley pe acest om a umbrit celelalte instrucțiuni. Eram vânători, și nu armată. Nu mai eram o echipă. Era o cursă pentru sânge.

Deși știam că erau multe minciuni în poveste, nu reușeam să rezist în totalitate mirosului. Alergam în spatele haitei și trebuia să o depășesc. Proaspăt. Puternic. Omul fusese aici recent și mirosea atât de dulce! Eram puternică de la tot sângele băut cu o seară în urmă, dar nu conta. Îmi era sete. Mă ardea.

Am alergat după ceilalți, încercând să-mi păstrez mintea limpede. Era tot ce puteam să fac să mă abțin puțin, să rămân în urma celorlalți. Persoana cea mai aproape de mine era Riley. Și el... se abținea?

Răcnea ordine, de cele mai multe ori repetându-se.

— Kristie, du-te roată! Mișcă-te roată! Despărțiți-vă! Kristie, Jen! *Despărțiți-vă!*

Întregul lui plan al celor două grupuri de atac separate se spulbera sub ochii noștri.

Riley mări viteza spre grupul principal și o apucă pe Sara de umăr. Ea sări la el, dar el o împinse spre stânga.

— Ia-o roată! țipă el.

Îl prinse pe puştiul blond al cărui nume nu l-am aflat niciodată şi îl împinse spre Sara, care în mod evident nu era încântată de asta. Kristie își dădu seama că trebuia să se mişte strategic. Privi animalic după Raoul, apoi începu să ţipe la membrii echipei ei:

— Pe aici! Mai repede! Îi vom învinge pe aici şi vom ajunge primii la ea! Haideţi!

— Sunt în prima linie cu Raoul! ţipă Riley la ea, întorcându-se.

Am ezitat, încă alergând. Nu am vrut să fiu „în prima linie“, dar în echipa lui Kristie deja se întorceau unii împotriva altora. Sara îl prinsese pe puştiul blond sub braţ. Sunetul capului lui rupt luă decizia în locul meu. Am luat-o la goană după Riley, întrebându-mă dacă Sara se va opri să-i dea foc băiatului căruia îi plăcea să se joace de-a Spider Man.

Am recuperat suficient de mult din distanţă cât să-l văd pe Riley înainte și să-l urmez la o distanţă regulată până când a ajuns la echipa lui Raoul. Din cauza mirosului reușeam cu greu să mă concentrez asupra lucrurilor care contau.

— Raoul! urlă Riley.

Raoul mârâi, dar nu se întoarse. Era total absorbit de mirosul dulce.

— Trebuie să o ajut pe Kristie! Ne vedem acolo! Păstrează-ţi concentrarea!

Am oprit brusc, înlemnită de nesiguranţă.

Raoul continuă să înainteze fără să arate vreo reacţie la vorbele lui Riley. Riley încetini din alergare, după care începu să meargă pur şi simplu. Ar fi trebuit să mă mişc, dar probabil că ar fi văzut că încercam să mă ascund. Se întoarse zâmbind şi mă văzu.

— Bree. Am crezut că eşti cu Kristie.

N-am răspuns.

— Am auzit că s-a rănit cineva — Kristie are mai multă nevoie de mine decât Raoul, explică el în grabă.

— Ne... părăseşti?

Chipul lui Riley se schimbă. Era ca şi cum îi puteam citi tacticile diferite înscrise pe trăsături. Ochii i se măriră, devenind brusc neliniştiţi.

— Sunt îngrijorat, Bree. V-am spus că ne întâlnim cu *ea*, să ne ajute, însă n-am dat de urma ei. Ceva s-a întâmplat. Trebuie s-o găsesc.

— Dar n-ai cum s-o găseşti înainte ca Raoul să ajungă la cei cu ochii galbeni, i-am atras eu atenţia.

— Trebuie să aflu ce se întâmplă. Părea disperat pe bune. Am nevoie de ea. Nu trebuia să fac asta de unul singur!

— Dar ceilalţi....

— Bree, trebuie să o găsesc! Acum! Sunteţi destui să-i copleşiţi pe cei cu ochi galbeni. Mă întorc cât de repede pot.

Părea atât de sincer! Am ezitat, uitându-mă înapoi pe unde veniserăm. Fred trebuie să fi fost deja la jumătatea

drumului spre Vancouver. Riley nici măcar nu întrebase de el. Poate că talentul lui Fred încă mai avea efect.

— Diego e acolo, Bree, spuse Riley repede. El va face parte din primul atac. Nu i-ai simțit mirosul acolo? Nu te-ai apropiat suficient de mult?

Mi-am scuturat capul, absolut derutată.

— Diego e acolo?

— Trebuie să fie deja cu Raoul. Dacă te grăbești, poți să-l ajuți să scape cu viață.

Ne-am uitat unul la altul preț de o clipă îndelungată, după care m-am uitat spre sud spre drumul pe unde o luase Raoul.

— Bravo, spuse Riley. Mă duc s-o găsesc și apoi ne întoarcem să terminăm cu asta. Voi vă descurcați! S-ar putea să se termine până când ajungi tu acolo!

Porni în direcția perpendiculară cu drumul nostru inițial! Mi-am încleștat dinții când am văzut cât de sigur părea de spusele lui. Mințea până la final.

Dar nu părea că aveam de ales. M-am îndreptat spre sud cât de repede m-au ținut puterile. Trebuia să ajung la Diego. Să-l târăsc de acolo dacă trebuia. Aveam să-l prindem din urmă pe Fred. Sau aveam să plecăm de capul nostru. Trebuia să fugim. Aveam să-i spun lui Diego de minciunile lui Riley. Va vedea și el că Riley nu avea nici o intenție să ne ajute să luptăm în bătălia pe care o pusese la cale. Nu mai aveam de ce să-l mai ajutăm.

Am găsit mirosul de om și apoi pe cel al lui Raoul. Nu l-am găsit pe al lui Diego. Oare alergam prea repede? Sau pur și simplu mirosul de om mă poseda? Mintea îmi era pe jumătate absorbită de această vânătoare contraproductivă — sigur că o vom găsi pe fată, însă vom fi gata să luptăm împreună la momentul acela? Nu, ne vom măcelări unii pe alții ca să ajungem la ea.

Și apoi am auzit mârâiturile, țipetele și urletele din fața mea și mi-am dat seama că lupta era în toi și că era prea târziu să ajung acolo înaintea lui Diego. Alergam pur și simplu mai repede. Poate că puteam încă să-l salvez.

Am simțit mirosul fumului — mirosul dulce și gros al vampirilor arzând — purtat de vânt până la mine. Sunetul măcelului era mai puternic. Poate că aproape se terminase. Oare voi găsi clanul nostru victorios și pe Diego așteptându-mă?

Am trecut în grabă printr-o perdea groasă de fum și m-am trezit în afara pădurii, pe un teren imens cu iarbă. Am sărit peste o piatră și mi-am dat seama abia în clipa în care am zburat peste ea că era de fapt un trunchi fără cap.

Am scrutat terenul. Peste tot erau bucăți de vampir și un foc imens și mov se ridica în cerul însorit. Dincolo de ceața care se ridica, vedeam corpuri strălucitoare aruncându-se și luptându-se în timp ce sunetul vampirilor sfâșiați continua la nesfârșit.

Eu mă uitam după un singur lucru: părul cârlionțat al lui Diego. Nici unul din cei pe care-i vedeam nu avea părul așa de închis la culoare. Era un vampir imens cu părul șaten aproape negru, dar el era prea mare și, în timp ce îl țintuiam cu privirea, i-a rupt capul lui Kevin și l-a aruncat în foc înainte să sară în spatele altcuiva. Oare era Jen? Mai era unul cu părul negru și drept însă era prea mic să fie Diego. Acela se mișca atât de repede, că nu-mi dădeam seama dacă era băiat sau fată.

Am scrutat încă o dată câmpul de bătaie, simțindu-mă îngrozitor de expusă. Am numărat chipurile. Nu erau cine știe ce vampiri aici, chiar și numărându-i pe cei căzuți. N-am văzut pe nimeni din grupul lui Kristie. Probabil că mulți vampiri fuseseră arși deja. Majoritatea vampirilor încă în picioare erau străini. Un vampir blond se uită la mine, întâlnindu-mi privirea, iar ochii îi străluceau auriu în lumina soarelui.

Pierdeam. Rău de tot.

Am început să dau înapoi spre copaci, fără să mă mișc suficient de repede pentru că încă-l mai căutam pe Diego. Nu era acolo. Nu era nici un semn că ar fi fost vreodată acolo. Nici urmă de mirosul lui, deși puteam distinge mirosurile majorității echipei lui Raoul și a multor străini. M-am forțat, de asemenea, să mă uit la bucăți. Nici una dintre ele nu-i aparținea lui Diego. I-aș fi recunoscut până și un deget.

M-am întors și am alergat cu putere spre copaci fiind brusc convinsă de faptul că prezența lui Diego aici era doar una dintre multele minciuni ale lui Riley.

Și dacă Diego nu era aici atunci însemna că era deja mort. Piesa se potrivi atât de perfect în puzzle încât m-am gândit că trebuia să fi știut adevărul de ceva vreme. Din momentul în care Diego nu îl urmase pe Riley prin ușa subsolului. Deja dispăruse.

Intrasem câțiva metri în pădure când o forță ca o ghiulea m-a lovit din spate și m-a aruncat la pământ. Un braț mi se strecură pe sub bărbie.

— Te rog! am suspinat eu.

Și cu asta am vrut să spun: *Te rog, omoară-mă repede.*

Brațul ezită. Nu m-am opus, deși instinctele mă împingeau să mușc, să zgârii și să-mi sfâșii dușmanul. Îmi era clar că nu aveam cum să-l înving. Riley mințise și cu privire la acești vampiri mai bătrâni și mai slabi și nu am avut niciodată vreo șansă. Dar chiar și dacă aș fi avut o cale să-l înving pe acesta, nu aș fi fost în stare să mă mișc. Diego era mort, iar realitatea aceasta izbitoare ucidea lupta din mine.

Dintr-odată am fost purtată de aer. M-am izbit de un copac și m-am prăbușit la pământ. Ar fi trebuit să încerc să fug, însă Diego era mort. Nu puteam să trec de faptul acesta.

Vampirul blond din poiană se uita fix la mine, gata să sară. Părea foarte capabil, mult mai experimentat decât

Riley. Dar nu se aruncă asupra mea. Nu era scos din minţi ca Raoul sau Kristie. Deţinea perfect controlul.

— Te rog, am spus eu din nou, vrând să termin odată cu asta. Nu vreau să mă lupt.

Deşi încă era pregătit, chipul i se schimbă. Se uita la mine într-un mod pe care nu-l înţelegeam în totalitate. Exista multă înţelegere pe chipul acela şi încă ceva. Empatie? Milă, cel puţin.

— Nici eu nu vreau, copilă, spuse el pe o voce calmă şi bună. Noi doar ne apărăm.

Era atâta sinceritate în ochii aceia galbeni ciudaţi, că am început să mă întreb cum am putut să cred vreuna dintre poveştile lui Riley. Mă simţeam... vinovată. Poate că acest clan nu plănuise niciodată să ne atace în Seattle. Cum puteam să cred ceva din ce mi s-a spus?

— N-am ştiut, am explicat eu oarecum ruşinată. Riley a minţit. Îmi pare rău.

El ascultă pentru o clipă, după care am înţeles că pe câmpul de bătaie era linişte. Se terminase.

Dacă aş fi avut vreun dubiu cu privire la cine câştigase, dubiul acela ar fi dispărut atunci când o clipă mai târziu o femeie vampir cu părul şaten şi ochi galbeni a venit în grabă spre el.

— Carlisle? întrebă ea pe o voce confuză, uitându-se la mine.

— Nu vrea să se lupte, îi spuse el.

Femeia îi atinse braţul. Era încă încordat să sară.

— E aşa de înspăimântată, Carlisle! N-am putea...

Blondul Carlisle se uită înapoi la ea, după care se mai relaxă puţin, deşi mi-am dat seama că era încă prudent.

— Nu vrem să te rănim, îmi spuse femeia. Avea o voce blândă şi încurajatoare. Noi n-am vrut să ne luptăm cu nici unul dintre voi.

— Îmi pare rău, am şoptit eu din nou.

Era o încâlceală în capul meu de nici eu nu mai înţelegeam nimic. Diego era mort, acesta era principalul lucru, lucrul devastator. În afară de asta, lupta se terminase, clanul meu pierduse, iar duşmanii mei câştigaseră. Dar clanul meu mort era plin de oameni cărora le-ar fi plăcut să mă vadă arzând, în timp ce duşmanii mei îmi vorbeau cu bunătate deşi nu aveau nici un motiv s-o facă. În plus, mă simţeam mai în siguranţă cu aceşti doi străini decât m-am simţit vreodată cu Raoul şi Kristie. Eram *uşurată* că Raoul şi Kristie erau morţi. Era atât de derutant totul!

— Copilă, spuse Carlisle, te predai nouă? Dacă tu nu încerci să ne faci rău, noi promitem să nu îţi facem nimic.

Şi-l credeam.

— Da, am şoptit. Da, mă predau. Nu vreau să rănesc pe nimeni.

Întinse mâna încurajator.

— Vino, copilă! Aşteaptă ca familia noastră să-şi revină un moment, după care vom avea nişte întrebări pentru tine. Dacă răspunzi sincer, nu ai de ce să te temi.

M-am ridicat încet fără să fac vreo mişcare care să fie considerată ameninţătoare.

— Carlisle? strigă o voce de bărbat.

Şi apoi încă un vampir cu ochi galbeni ni se alătură. Orice fel de siguranţă o simţisem cu aceşti străini se evaporă când l-am văzut pe el.

Era blond ca şi primul, însă mai înalt şi mai suplu. Pielea îi era brăzdată de cicatrici, mai ales pe gât şi pe maxilar. Unele semne mai mici de pe braţ erau proaspete, dar restul nu erau de la încăierarea de azi. Participase la mult mai multe lupte decât mi-aş fi putut imagina şi nu pierduse niciodată. Ochii lui maronii ardeau; era ca un leu furios gata de atac.

Imediat ce mă văzu, se ghemui să sară.

— Jasper! îl avertiză Carlisle.

Jasper se opri brusc şi se uită la Carlisle cu ochii mari.

— Ce se întâmplă?

— Nu vrea să se lupte. S-a predat.

Vampirul cu cicatrici se încruntă, iar eu am simţit brusc o pornire neaşteptată de frustrare, deşi habar nu aveam din ce motiv.

— Carlisle, eu... ezită, după care continuă. Îmi pare rău, dar nu este posibil. Nu ne permitem să fim asociaţi cu aceşti vampiri nou-născuţi atunci când vin cei din

clanul Volturi. Tu îți dai seama în ce pericol ne-ar pune lucrul acesta?

Nu înțelegeam exact ce spunea, însă am prins esențialul. Voia să mă ucidă.

— Jasper, e doar o copilă, protestă femeia. Nu putem pur și simplu s-o ucidem cu sânge rece!

Era ciudat să o aud vorbind ca și cum am fi fost amândouă oameni, ca și cum crima era un lucru rău. Un lucru de evitat.

— Esme, e în joc siguranța familiei noastre. Nu ne permitem ca ei să creadă că am încălcat regula asta.

Femeia, Esme, interveni între mine și cel care voia să mă ucidă. Nu am înțeles de ce, însă s-a întors cu spatele la mine.

— Nu. Nu voi permite asta.

Carlisle îmi aruncă o privire neliniștită. Se vedea că ținea mult la femeia aceasta. Și eu m-aș fi uitat la fel la oricine ar fi fost în spatele lui Diego. Am încercat să par pe cât de docilă mă simțeam.

— Jasper, cred că trebuie să ne asumăm riscul acesta, spuse el încet. Noi nu suntem ca Volturi. Le urmăm regulile, însă noi nu luăm vieți așa cu ușurință. Le vom explica.

— Ar putea să creadă că ne-am creat propriii nou-născuți pentru a ne apăra.

— Dar nu am făcut asta. Și chiar dacă am fi făcut-o, nu a existat nici o indiscreție aici, ci doar în Seattle. Nu

există nici o lege care să te împiedice să creezi vampiri dacă îi controlezi.

— E prea periculoasă treaba asta.

Carlisle îi atinse în treacăt umărul lui Jasper.

— Jasper. Nu putem să omorâm o copilă.

Jasper se uită urât la omul cu ochi blânzi, iar eu m-am înfuriat brusc. Sigur nu avea cum să rănească acest vampir bun și pe femeia pe care o iubea. Apoi Jasper oftă și am știut că totul era în regulă. Furia mi s-a evaporat.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el, dar era mai calm. Măcar lăsați-mă să mă ocup eu de ea. Voi doi nu știți cum să vă descurcați cu cineva care a umblat sălbatic atâta timp.

— Sigur, Jasper, spuse femeia. Dar fii bun cu ea!

Jasper își dădu ochii peste cap.

— Trebuie să ne alăturăm celorlalți. Alice a spus că nu mai avem mult timp la dispoziție.

Carlisle încuviință din cap. Îi întinse mâna lui Esme, după care trecu pe lângă Jasper și se întoarse pe câmp.

— Tu de colo, îmi spuse Jasper cu chipul întunecat din nou. Vino cu noi! Să nu faci vreo mișcare bruscă! Altfel *te dobor* la pământ.

M-am înfuriat din nou și aș fi dat să mârâi și să-mi dezvelesc dinții, însă am avut senzația că asta era exact reacția pe care și-o dorea.

Jasper se opri ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Închide ochii! îmi ordonă el.

Am ezitat. Hotărâse să mă omoare până la urmă?

— Fă-o!

Am scrâşnit din dinți şi am închis ochii. M-am simțit de două ori mai neajutorată decât înainte.

— Urmează-mi sunetul vocii şi nu deschide ochii. Dacă te uiți, mori, ai înțeles!

Am încuviințat din cap, întrebându-mă ce anume nu voia să văd. M-am simțit uşurată că se deranja să protejeze un secret. N-ar fi avut nici un motiv să facă asta dacă ar fi avut pur şi simplu de gând să mă ucidă.

— Pe aici!

Am mers încet după el, având grijă să nu-i dau nici un motiv să sară la mine. Măcar era atent pe unde mă conducea şi nu mă băga prin copaci. Mi-am dat seama de cum s-a schimbat sunetul când am ajuns în poiană; şi vântul se simțea altfel, dar şi mirosul clanului meu era mai puternic. Simțeam căldura soarelui pe fața mea, iar interiorul pleoapelor mele erau mai luminoase în timp ce străluceam.

Mă conducea din ce în ce mai aproape de trosnetul estompat al flăcărilor, atât de aproape că simțeam fumul pe piele. Ştiam că ar fi putut să mă omoare oricând, însă apropierea de foc încă mă nelinişte a.

— Stai jos. Cu ochii închişi.

Pământul era cald de la soare şi de la foc. Am rămas nemişcată şi am încercat să mă concentrez să par inofensivă, dar îi simțeam căutătura urâtă asupra mea,

lucru care mă neliniştea. Deşi nu eram furioasă pe aceşti vampiri, despre care credeam cu adevărat că nu făcuseră decât să se apere, simţeam nişte tulburări ciudate de furie. Era un sentiment venit ca din exterior, ca şi cum ar fi fost un ecou rămas din bătălia care tocmai avusese loc.

Totuşi, furia nu mă făcea să acţionez prosteşte pentru că eram prea tristă — nefericită până în măduva oaselor. Diego era mereu în mintea mea şi nu mă puteam gândi la felul în care trebuie să fi murit.

Eram sigură că nu avea cum să-i fi spus de bunăvoie lui Riley secretele noastre — secrete care îmi dăduseră motive să am încredere în Riley suficient timp cât să fie prea târziu. Am văzut din nou în minte chipul lui Riley — expresia rece şi indiferentă pe care o căpătase în timp ce ameninţa să pedepsească pe oricine nu se comporta bine. Am auzit din nou descrierea ciudat de detaliată — *când vă voi duce la ea şi vă voi ţine în timp ce vă smulge picioarele şi apoi încet, dar încet, vă arde degetele, urechile, buzele, limba şi fiecare dintre membrele voastre inutile, unul câte unul.*

Abia acum îmi dădeam seama că auzisem descrierea morţii lui Diego.

În noaptea aceea, am fost sigură că s-a schimbat ceva la Riley. Uciderea lui Diego a fost lucrul care l-a schimbat pe Riley, l-a întărit. Un singur lucru am crezut din tot ce mi-a spus Riley: îl preţuise pe Diego mai mult

decât pe oricare dintre noi. Ba chiar se și atașase de el. Și totuși, o privise pe creatoarea noastră făcându-i rău. Nu aveam nici o îndoială că o ajutase. Îl ucisese pe Diego împreună cu ea.

Mă întreb câtă durere ar fi trebuit să îndur ca să-l trădez pe Diego. Mi-am imaginat că ar fi durat destul de mult. Și eram sigur că durase la fel de mult până să-l facă pe Diego să mă trădeze.

Îmi venea rău. Voiam să-mi scot din cap imaginea cu Diego urlând în agonie, dar nu reușeam.

Și apoi mai erau urletele de pe câmp.

Pleoapele mi-au tremurat, însă Jasper mârâi furios și le-am strâns cu putere încă o dată. Nu văzusem nimic în afară de fumul gros de culoarea lavandei. Am auzit țipete și urlete sălbatice. Se auzeau tare și multe. Nu-mi puteam imagina cum s-ar fi putut contorsiona o față scoțând un asemenea zgomot și neștiința făcea sunetul și mai înfricoșător.

Acești vampiri cu ochi galbeni erau atât de diferiți de noi, ceilalți! Sau mai bine zis diferiți de *mine*, de vreme ce doar eu mai rămăsesem. Riley și creatoarea noastră erau de mult plecați.

Am auzit nume precum Jacob, Leah, Sam. Erau o grămadă de voci diferite, deși urletele continuară. Sigur că Riley ne mințise și cu privire la numărul de vampiri de aici.

Sunetul urletelor se estompă până când deveni o voce, una agonizantă, un schelălăit inuman care mă făcu să scrâşnesc din dinţi. Vedeam chipul lui Diego atât de clar în minte, iar sunetul se auzea ca şi cum el ar fi cel care ţipa.

L-am auzit pe Carlisle vorbind peste celelalte voci şi peste urlete. Se ruga de cineva să se uite la ceva.

— Te rog, lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să te ajut.

N-am auzit pe nimeni să-l contrazică, dar din nu ştiu ce motiv, din tonul vocii lui se înţelegea că pierdea o dispută.

Şi apoi schelălăitul deveni mai strident, iar Carlisle spuse brusc „mulţumesc" pe o voce agitată, iar dincolo de schelălăit începu să se audă sunetul multor mişcări făcute de multe corpuri. Mulţi paşi grei se apropiau.

Am ascultat cu putere şi am auzit ceva neaşteptat şi imposibil. Pe lângă respiraţia grea — şi nu mai auzisem niciodată pe nimeni din clanul meu respirând aşa — mai erau vreo douăsprezece zgomote ritmice profunde. Aproape ca... nişte bătăi de inimă. Dar cu siguranţă nu erau inimi de oameni. Cunoşteam bine sunetul acela. Am mirosit cu putere, dar vântul sufla din direcţia opusă şi nu reuşeam să simt decât fumul.

Fără vreun sunet de avertisment, ceva mă apucă cu putere de o parte şi de alta a capului.

Ochii mi se deschiseră de panică în timp ce mă zbăteam, încercând să mă eliberez din strânsoarea aceasta

şi am întâlnit imediat privirea prevenitoare a lui Jasper la câţiva milimetri de faţa mea.

— Încetează, se răsti el, trântindu-mă înapoi în fund.

Abia dacă-l auzeam şi mi-am dat seama că mâinile lui încleştate de o parte şi de alta a capului meu îmi acopereau în întregime urechile.

— Închide ochii, mă instrui el din nou, probabil la un volum normal, însă mie mi se păru doar o şoaptă.

M-am străduit să mă calmez şi am închis iar ochii. Erau şi lucruri pe care nu voiau să le aud. Puteam să trăiesc cu asta — dacă asta însemna să rămân în viaţă.

Am văzut pentru o secundă chipul lui Fred în spatele pleoapelor mele. Spusese că va aştepta o zi. M-am întrebat dacă avea să se ţină de cuvânt. Mi-aş fi dorit să-i fi putut spune adevărul cu privire la vampirii cu ochi galbeni şi cât de multe lucruri de care noi nu ştiam păreau să mai existe. Lumea aceasta întreagă, despre care noi de fapt nu aveam deloc habar.

Ar fi interesant să explorez lumea asta. Mai ales cu cineva care m-ar face invizibilă şi m-ar ţine în siguranţă.

Dar Diego nu mai era. Nu avea să vină cu Fred şi cu mine. Lucrul acesta mă făcu să-mi simt viitorul uşor respingător.

Încă mai auzeam câte ceva din ce se întâmpla, dar numai urletele şi câteva voci. Indiferent ce fuseseră sunetele acelea ritmice, erau prea estompate acum ca să le pot examina.

În schimb, am distins cuvintele când, câteva minute mai târziu, Carlisle spuse:

— Voi trebuie să... — vorbi prea încet o secundă și apoi — ... de aici încolo. Dacă am putea să vă ajutăm am face-o, însă nu putem să plecăm.

Urmă un mârâit, care în mod ciudat nu părea amenințător. Schelălăitul deveni un scâncet jos, care dispăru treptat ca și cum s-ar îndepărta de mine.

Timp de câteva minute domni liniștea. Am auzit niște voci scăzute, cele ale lui Carlisle și Esme fiind printre ele, însă mai erau și câteva pe care nu le cunoşteam. Mi-aş fi dorit să simt vreun miros — orbirea combinată cu sunetul estompat mă lăsau să mă chinui să obțin o informație senzorială. Dar nu puteam să simt altceva decât mirosul oribil și dulce de fum.

Era o voce mai clară și mai subțire decât a celorlalți și pe care o puteam auzi mai uşor.

— Încă cinci minute, am auzit spunându-se. Eram sigură că era o fată aceea care vorbea. Și Bella va deschide ochii în treizeci și șapte de secunde. Nu m-ar mira ca ea să ne audă deja de-acum.

Am încercat să pricep ceva din toate astea. Mai era cineva forțat să-și țină ochii închiși ca mine? Sau credea că mă cheamă Bella? Nu spusesem nimănui cum mă cheamă. M-am străduit din nou să miros *ceva*.

Mai urmară niște vorbe ininteligibile. Mi s-a părut că vocea aceea suna stinsă — nu auzeam nici o tonalitate

odată cu ea. Dar nu puteam fi sigură având mâinile lui Jasper atât de strânse peste urechile mele.

— Trei minute, spuse vocea subţire şi clară.

Mâinile lui Jasper îmi eliberară capul.

— Ai face bine să deschizi ochii acum, îmi spuse el de la câtiva paşi depărtare.

Felul în care o spusese mă înspăimântă. M-am uitat repede în jurul meu, căutând pericolul la care făcea aluzie tonul lui.

O mare parte din vedere îmi era neclară din cauza fumului negru. Aproape de mine, Jasper se încrunta. Dinţii îi erau încleştaţi şi se uita la mine cu o expresie care era aproape... speriată. Nu era ca şi cum se temea de mine, ci se temea *din cauza* mea. Mi-am amintit ce spusese mai devreme, că prezenţa mea îi punea în pericol, şi în acest context pomeniseră de Volturi. Mă întrebam ce era aceea Volturi. Nu-mi puteam imagina de ce s-ar putea teme acest vampir periculos, plin de cicatrici.

În spatele lui Jasper se aflau patru vampiri aliniaţi lejer cu spatele la mine. Unul dintre ei era Esme. Mai erau împreună cu ea o femeie înaltă şi blondă, o fată micuţă brunetă şi un vampir brunet atât de mare de mureai de frică numai să te uiţi la el — cel pe care-l văzusem ucigându-l pe Kevin. Mi-am imaginat pentru o clipă cum vampirul acela îi venea de hac lui Raoul. Era ciudat de plăcută imaginea aceea.

Mai erau trei vampiri în spatele celui mare. Nu vedeam exact ce făceau pentru că-mi stătea el în cale. Carlisle stătea în genunchi pe pământ, iar lângă el se afla un vampir bărbat cu părul roșu-închis. Pe pământ stătea întinsă o altă persoană, dar nu reușeam să văd cine știe ce din ea, ci doar că avea blugi și niște ghete mici și maro. Ori era o femeie, ori un băiat. M-am întrebat dacă încercau să refacă vampirul.

Deci erau opt vampiri cu ochi galbeni în total, plus toate urletele alea de mai devreme, cine știe ce specie ciudată de vampiri mai fusese și *aceea;* mai fuseseră implicate cel puțin încă opt voci. Șaisprezece, poate mai mulți. De două ori și ceva mai mulți adversari decât ne prevenise Riley.

M-am trezit dorindu-mi cu putere ca acei vampiri cu mantie neagră să-l prindă pe Riley și să-l facă *să sufere.*

Vampirul de pe pământ începu să se pună încetul cu încetul pe picioare — se mișca ciudat, cam ca un om neîndemânatic.

Briza își schimbă direcția, suflând fumul peste mine și Jasper. Pentru un moment, totul fu invizibil cu excepția lui. Deși nu mai aveam ochii închiși, m-am simțit brusc mult mai neliniștită dintr-un motiv necunoscut mine.

Vântul ușor se îndreptă înapoi în secunda următoare și am putut vedea și mirosi totul.

Jasper șuieră nervos spre mine și mă împinse din poziția în care stăteam înapoi pe pământ.

Era ea — ființa umană pe care o vânam cu doar câteva minute în urmă. Mirosul pe care se concentrase tot trupul meu. Aroma dulce și umedă a celui mai delicios sânge peste care am dat vreodată. Simțeam că-mi ard gâtul și gura.

Am încercat cu putere să-mi păstrez mințile — să mă concentrez pe faptul că Jasper abia aștepta să sar din nou ca să mă ucidă —, dar numai o parte din mine reușea să o facă. Am simțit ca și cum mă rupeam în două încercând să rămân acolo.

Ființa umană pe nume Bella se uită la mine cu niște ochi căprui șocați. Era și mai rău dacă mă uitam la ea. Vedeam sângele curgând prin pielea ei subțire. Am încercat să mă uit în oricare altă parte, însă ochii mei se întorceau mereu la ea.

Roșcatul îi vorbi încet:

— S-a predat. E o chestie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Numai lui Carlisle i-ar fi trecut prin cap să facă așa ceva. Jasper nu e de acord.

Carlisle trebuie să-i fi explicat și lui situația cât am avut urechile acoperite.

Vampirul avea ambele brațe în jurul fetei, iar ea își ținea mâinile lipite de pieptul lui. Gâtul ei era la doar câțiva centimetri de gura lui, însă ea nu părea să se teamă deloc de el. Iar el nu părea pe punctul de a vâna. Am tot încercat să mă obișnuiesc cu ideea că un clan avea un om drept animal de companie, însă situația asta nu era deloc

așa cum mi-o imaginasem. Dacă ea ar fi fost vampir, atunci aș fi presupus că erau împreună.

— Jasper e bine? șopti fata.

— E bine. Îl înțeapă veninul, a spus vampirul.

— A fost mușcat? întrebă ea, părând șocată de idee.

Cine era fata asta? De ce îi permiteau vampirii să fie cu ei? De ce n-o omorâseră încă? De ce părea să se simtă confortabil în preajma lor, ca și cum nu s-ar teme de ei? Părea să facă parte din lumea asta și totuși nu-i înțelegea realitățile. Sigur că Jasper era mușcat. Tocmai se luptase și-mi distrusese tot clanul. Oare fata asta avea măcar habar unde ne aflam?

Ah, mă ardea gâtul de muream! Am încercat să nu mă gândesc să-mi sting setea cu sângele ei, însă vântul îmi sufla mirosul ei fix în față! Era prea târziu să-mi păstrez mințile — simțisem prada pe care o vânam și nimic nu mai putea schimba asta acum.

— Încerca să fie peste tot în același timp. Încerca să se asigure că Alice nu are nimic de-a face cu ce se întâmpla acolo. Își scutură capul în timp ce se uita la fata micuță cu părul negru. Alice n-are nevoie de ajutorul nimănui.

Vampirul pe nume Alice îi aruncă o privire lui Jasper.

— Prostuț exagerat de protector, spuse ea pe vocea ei limpede de soprană.

Jasper îi întâlni privirea mijind un zâmbet și părând să uite pentru o secundă de existența mea.

Abia mă puteam lupta cu instinctul care voia să profite de această neatenţie a lui şi să sar la gâtul fetei. Ar dura mai puţin de o secundă până când sângele ei cald — sânge pe care-l auzeam curgând prin inima ei — mi-ar stinge arsura. Era atât de *aproape*...

Vampirul cu părul roşu-închis se uită în ochii mei cu o privire înfiorătoare de avertisment şi am ştiut că aş muri dacă aş încerca ceva cu fata, însă agonia din gâtul meu mă făcu să simt că aş muri dacă n-aş face-o. Mă durea atât de tare, că am scos un urlet!

Jasper mârâi la mine, iar eu am încercat să stau nemişcată, însă părea că mirosul sângelui era o mână imensă care mă trăgea de jos. Nu încercasem niciodată să mă opresc din hrănit odată ce pornisem la o vânătoare. Mi-am îngropat mâinile în pământ în căutare de ceva de care să mă ţin, însă n-am găsit nimic. Jasper se aplecă gata să sară şi, chiar dacă ştiam că eram la două secunde de moarte, nu-mi puteam concentra gândurile însetate.

Şi apoi mai era şi Carlisle acolo, cu mâna pe braţul lui Jasper. Se uită la mine cu nişte ochi blânzi şi calmi.

— Te-ai răzgândit, tânără fată? mă întrebă el. Nu vrem să te distrugem, dar o vom face dacă nu te poţi controla.

— Cum puteţi să suportaţi? l-am întrebat eu aproape implorându-l. Nu ardea şi el? O *vreau*.

M-am uitat la ea, dorindu-mi cu disperare ca distanța dintre noi să nu existe. Degetele zgâriau inutil pământul pietros.

— Trebuie să suporți, spuse Carlisle solemn. Trebuie să-ți exersezi autocontrolul. Este posibil și este singurul lucru care te va mai salva acum.

Dacă să fiu în stare să o suport pe fata asta în felul în care acești vampiri ciudați o făceau era singura mea cale de supraviețuire, atunci însemna că eram deja condamnată. Nu puteam suporta focul. Și oricum eram nehotărâtă cu privire la supraviețuire. Nu voiam să mor, nu voiam să suport durerea, dar care era rostul? Toată lumea era moartă. Diego era mort de zile întregi.

Numele lui era chiar pe buzele mele. Aproape că l-am șoptit. Mi-am luat în schimb capul în mâini și am încercat să mă gândesc la ceva care nu mă durea. Nu la fată și nici la Diego. Nu a mers prea bine.

— N-ar trebui să plecăm de lângă ea? șopti fata răgușită, întrerupându-mi concentrarea.

Privirea mi s-a îndreptat imediat spre ea. Pielea îi era atât de subțire și moale! Îi vedeam pulsul la gât.

— Trebuie să stăm aici, zise vampirul ce o ținea în brațe. *Ei* vin deja dinspre nord spre capătul poienii.

Ei? M-am uitat spre nord, dar n-am văzut nimic în afară de fum. Oare se referea la Riley și la creatorul meu? M-a încercat din nou un sentiment de panică, urmat de o mică undă de speranță. Nu era posibil ca ea și Riley să

ţină piept atâtor vampiri care omorâseră atâţia din clanul nostru, nu? Chiar şi dacă cei care urlau erau plecaţi, chiar şi Jasper singur putea să se ocupe de amândoi.

Sau se referea la misterioşii Volturi?

Vântul mă tachină iar cu mirosul fetei peste faţa mea şi-mi împrăştie gândurile. M-am uitat cu sete la ea.

Fata îmi întâlni privirea, însă expresia ei era atât de diferită de ce ar fi trebuit să fie! Deşi simţeam că buzele îmi dezveleau dinţii, deşi tremuram în încercarea de a mă stăpâni să nu sar la ea, ea nu părea să se teamă de mine. Părea în schimb fascinată. Părea aproape ca şi cum voia să stea de vorbă cu mine — ca şi cum avea o întrebare la care eu puteam să-i răspund.

Apoi Carlisle şi Jasper au început să se îndepărteze de foc şi de mine, alăturându-se celorlalţi vampiri şi fiinţei umane. Se uitau cu toţii peste mine în fum, deci lucrul de care se temeau era mai aproape de mine decât de ei. M-am înghesuit mai tare în fum, în ciuda flăcărilor din apropiere. Oare să încerc să fug? Oare erau suficient de distraşi ca să evadez? Unde m-aş duce? La Fred? Aş porni de una singură? Să-l găsesc pe Riley şi să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut lui Diego?

În timp ce ezitam, fascinată de acea ultimă idee, momentul trecu. Am auzit mişcare dinspre nord şi am ştiut că eram prinsă între cei galbeni şi ceea ce urma să vină.

— Hmm, spuse o voce moartă din spatele fumului.

Am înțeles din acea sigură silabă despre cine era vorba și, dacă n-aș fi fost împietrită de groază, aș fi sărit.

Erau cei cu mantii negre.

Oare ce însemna asta? Avea să înceapă o nouă bătălie acum? Știam că vampirii cu mantii negre voiau ca totuși creatoarea mea să reușească să-i distrugă pe cei cu ochii galbeni. Creatoarea mea eșuase în mod evident. Oare asta însemna că o vor ucide ei? Sau îi vor ucide în schimb pe Carlisle, pe Esme și pe restul? Dacă ar fi fost după mine, știam pe cine doream distrus și nu era vorba despre cei care mă țineau captivă.

Mantiile negre trecură prin fum și ajunseră față în față cu cei cu ochi galbeni. Nici unul dintre ei nu se uită în direcția mea. Am stat perfect nemișcată.

Erau doar patru ca și data trecută. Dar nu conta că toți cei cu ochi galbeni erau șapte. Îmi dădeam seama că erau la fel de prudenți față de vampirii în mantii negre cum fuseseră Riley și creatoarea mea. Mai era ceva cu ei decât puteam eu vedea, însă cu siguranță o *simțeam*. Ei erau cei care pedepseau, iar ei nu pierdeau niciodată.

— Bine ai venit, Jane, spuse vampirul cu ochi galbeni care ținea fata în brațe.

Se cunoșteau. Dar vocea roșcatului nu era prietenoasă — și nici nu era slabă și dornică să mulțumească așa cum fusese a lui Riley, și nici foarte îngrozită ca a creatoarei mele. Vocea lui era pur și simplu rece și

politicoasă, şi nu trăda deloc surprindere. Deci aceşti vampiri în mantii negre erau acei Volturi?

Vampirul mic care-i conducea pe cei cu mantii negre — Jane se pare că se numea — măsură încet din priviri grupul de şapte vampiri cu ochi galbeni şi fiinţa umană, după care întoarse într-un târziu capul spre mine. I-am zărit faţa pentru prima dată. Era mai tânără decât mine, însă am presupus că era în acelaşi timp şi mai în vârstă. Ochii îi erau de culoarea catifelată a trandafirilor roşu-închis. Ştiind că era prea târziu să mă feresc de privirea ei, am lăsat capul jos, acoperindu-l cu mâinile. Poate dacă aş arăta clar că nu vreau să mă lupt, Jane m-ar trata la fel ca şi Carlisle. Totuşi, nu trăgeam mari speranţe că va fi aşa.

— Nu înţeleg.

Vocea moartă a lui Jane trădă o idee de enervare.

— S-a predat, îi explică roşcatul.

— S-a predat? sări Jane.

Am tras cu ochiul să văd cum cei cu mantiile negre schimbau priviri între ei. Roşcatul spusese că nu mai văzuse pe nimeni să se predea vreodată. Poate că nici cei cu mantiile negre nu văzuseră.

— Carlisle i-a dat posibilitatea asta, spuse roşcatul.

Părea să fie purtătorul de cuvânt al vampirilor cu ochi galbeni, deşi m-am gândit că liderul ar putea fi Carlisle.

— Nu există posibilități pentru cei care încalcă regulile, spuse Jane cu vocea din nou moartă.

Îmi simțeam oasele înghețate, însă nu mai intram așa în panică. Părea totul atât de inevitabil acum!

Carlisle îi răspunse lui Jane pe un ton blând:

— Asta rămâne la latitudinea voastră. Atâta vreme cât a fost dispusă să-și oprească atacul asupra noastră, nu am văzut nici un motiv să o distrug. Nu a fost învățată.

Deși cuvintele lui erau neutre, aproape am simțit că pleda în favoarea mea. Dar, așa cum spusese și el, soarta mea nu depindea de el.

— Irelevant, insistă Jane.

— Cum dorești.

Jane se uita la Carlisle cu o expresie pe jumătate confuză și pe jumătate frustrată. Își scutură capul, iar chipul îi deveni de necitit.

— Aro a sperat că vom ajunge în vest să te vedem, Carlisle, spuse ea. Îți trimite salutări.

— Aș aprecia dacă i le-ai transmite și tu pe ale mele.

Jane zâmbi.

— Sigur.

Apoi se uită la mine din nou, colțul gurii ei încă păstrând un zâmbet.

— Se pare că ați făcut treaba noastră pentru azi... în mare parte. Așa, din curiozitate profesională, câți erau? Au făcut un prăpăd destul de mare în Seattle.

Vorbea de muncă și profesioniști. Deci am avut dreptate când m-am gândit că profesia ei era să pedepsească. Și dacă erau vampiri care pedepseau însemna că trebuiau să existe reguli. Carlisle spusese mai devreme: *Noi ne urmăm regulile,* și încă ceva: *Nu există nici o lege împotriva creării vampirilor, dacă îi controlezi.* Riley și creatoarea mea se temuseră, dar nu fuseseră neapărat surprinși de sosirea acestor vampiri cu mantii negre, acestor Volturi. Știau și ei despre legi și știau că le încălcau. Oare de ce nu ne-au spus? Și erau mai mulți Volturi decât aceștia patru. Cineva pe nume Aro și probabil mult mai mulți. Trebuiau să fie o grămadă de se temea toată lumea de ei.

Carlisle răspunse întrebării lui Jane.

— Optsprezece, inclusiv aceasta.

Urmă un murmur abia auzibil printre vampirii cu mantii negre.

— Optsprezece? repetă Jane cu o notă de surprindere în voce.

Creatoarea noastră nu-i spusese niciodată lui Jane câți crease. Oare Jane era chiar surprinsă sau se prefăcea?

— Toți nou-nouți, spuse Carlisle. Erau nepricepuți.

Nepricepuți și neinformați, mulțumită lui Riley. Începusem să mă prind cum anume ne vedeau acești vampiri mai vechi. *Nou-născută,* mă numise Jasper. Ca pe un copil.

— Toți? sări Jane. Atunci, cine a fost creatorul lor?

De parcă nu făcuseră deja cunoștință. Jane asta era o mincinoasă mai mare ca Riley și se și pricepea mult mai bine ca el.

— Numele ei era Victoria, răspunse roșcatul.

De unde știa el asta din moment ce nici *eu* nu știam? Mi-am adus aminte că Riley a spus că era un cititor de minți în grupul acesta. Oare așa știau ei totul? Sau și asta era doar una dintre minciunile lui Riley?

— Era? întrebă Jane.

Roșcatul își îndreptă capul spre est, ca și cum ar arăta spre ceva. M-am uitat în sus și am văzut un nor gros de fum lila ridicându-se dintr-o parte a muntelui.

Era. Am simțit o plăcere similară cu aceea pe care am simțit-o când am văzut vampirul cel mare mărunțindu-l pe Raoul. Numai că mult, mult mai mare.

— Această Victoria, întrebă Jane încet. Era în plus față de cei optsprezece?

— Da, confirmă roșcatul. Avea doar unul cu ea. Nu era la fel de tânăr ca aceasta de aici, însă nu era mai mare de un an.

Riley. Plăcerea mea puternică se intensifică. Dacă — bine, *când* — voi muri astăzi, cel puțin nu voi lăsa nerezolvată treaba asta. Diego fusese răzbunat. Aproape că am zâmbit.

— Douăzeci, respiră Jane. Fie erau mai mulți decât se așteptase, fie era o actriță de nota zece. Cine s-a ocupat de creatoare?

— Eu, spuse roşcatul cu răceală.

Cine o fi fost vampirul acesta, indiferent dacă ţinea un om pe post de animal de companie sau nu, îmi era prieten. Chiar dacă el ar fi fost cel care m-ar omorî la final, eu tot îi rămâneam datoare.

Jane se întoarse să se uite la mine cu ochii îngustaţi.

— Tu de colo, mârâi ea. Cum te cheamă?

Oricum eram moartă din punctul ei de vedere. Aşa că, de ce să-i dau vampiroaicei ăsteia mincinoase ce dorea? N-am făcut decât să mă uit urât la ea.

Jane îmi zâmbi, afişând zâmbetul bucuros al unui copil inocent şi brusc am luat foc. Era ca şi cum m-aş fi întors în cea mai cumplită noapte a vieţii mele. Focul se afla în fiecare venă din corpul meu, acoperindu-mi fiecare milimetru de piele, mistuindu-mi măduva din fiecare os. Mă simţeam de parcă eram îngropată în mijlocul focului funerar al clanului meu, cu flăcări înconjurându-mă din fiecare parte. Nu exista nici o celulă din corpul meu care să nu ardă; era cea mai îngrozitoare agonie posibilă. Abia mă mai puteam auzi ţipând din cauza durerii din urechi.

— Cum te cheamă, spuse Jane din nou şi, în timp ce vorbi, focul dispăru.

Se făcu nevăzut pur şi simplu, ca şi cum doar mi l-aş fi imaginat.

— Bree, am spus eu cât de repede am putut, încă icnind, deşi durerea dispăruse.

Jane zâmbi din nou și focul mă cuprinse cu totul. Oare de câtă durere era voie ca să mor din cauza ei? Țipetele păreau că nici nu mai vin de la mine. De ce nu-mi smulge cineva capul odată și gata? Carlisle era destul de bun ca să facă asta, nu? Sau cine o fi și cititorul acela de gânduri al lor. Oare el sau ea nu înțelegea ce gândeam ca să *facă totul să se oprească?*

— Îți va spune tot ce vrei să știi, mârâi roșcatul. Nu trebuie să faci asta.

Durerea se evaporă din nou, ca și cum Jane ar fi stins lumina de la întrerupător. M-am trezit cu fața în jos pe pământ, gâfâind de parcă aș fi avut nevoie de aer.

— Oh, știu, am auzit-o pe Jane spunând veselă. Bree?

M-am cutremurat când am auzit-o spunându-mi numele, însă durerea nu a început iar.

— Este adevărată această poveste? mă întrebă ea. Ați fost douăzeci?

Cuvintele mi-au zburat din gură.

— Nouăsprezece sau douăzeci, poate mai mulți, nu știu! Sara și celălalt al cărui nume nu-l știu s-au luat la bătaie pe drum...

Am așteptat ca durerea să mă pedepsească pentru că n-am avut un răspuns mai bun, însă Jane vorbi din nou:

— Și această Victoria — ea te-a creat?

— Nu știu, am recunoscut eu cu teamă. Riley nu i-a spus niciodată numele. Nu am văzut în noaptea aceea... era atât de întuneric și mă durea! Am tresărit. Nu voia să

fim în stare să ne gândim la ea. A spus că gândurile noastre nu sunt la adăpost...

— Spune-mi despre Riley, spuse Jane. De ce v-a adus aici?

Am recitat minciunile lui Riley cât de repede am putut.

— Riley ne-a spus că trebuia să-i distrugem pe ciudaţii cu ochi galbeni de aici. A spus că va fi uşor. Ne-a zis că oraşul era al lor şi că veneau după noi. A spus că, odată dispăruţi, tot sângele va fi al nostru. Ne-a dat mirosul ei. Am arătat spre fiinţa umană. A spus că vom şti că am nimerit grupul pentru că ea va fi cu ei. A spus că indiferent cine ajunge primul la ea poate s-o ia.

— Pare-se că Riley s-a înşelat cu privire la partea uşoară, spuse Jane şăgalnic.

Se pare că Jane a fost mulţumită de povestea mea. Am înţeles pe loc faptul că era uşurată că Riley nu-mi spusese mie sau celorlalţi despre mica ei vizită la creatoarea noastră. Victoria. Aceasta era povestea pe care voia ca toţi cei cu ochi galbeni să o ştie — povestea în care nu era implicată nici Jane şi nici vampirii cu mantii negre numiţi Volturi. Ei bine, puteam să-i fac jocul. Speram ca cititorul de gânduri să afle adevărul din capul meu.

Nu mă puteam răzbuna fizic pe monstrul acesta, dar măcar puteam să spun adevărul celor cu ochi galbeni prin gândurile mele. Cel puţin aşa speram.

Am încuviințat din cap, aprobând mica glumă a lui Jane și m-am ridicat pentru că voiam să atrag atenția cititorului de gânduri, oricare dintre ei ar fi fost acesta. Am continuat cu versiunea poveștii pe care oricare alt membru al clanului ar fi putut-o da. M-am prefăcut că sunt Kevin. Proastă ca o grămadă de pietre și absolut ignorantă.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Partea asta era adevărată. Nenorocirea de pe câmpul de luptă era încă un mister pentru mine. Nu văzusem pe nimeni din grupul lui Kristie. Oare îi prinseseră tainicii vampiri urlători? Aș ține secretul acesta pentru cei cu ochii galbeni. Ne-am despărțit, dar ceilalți nu au mai venit. Și Riley ne-a lăsat și nu a venit să ne ajute așa cum ne-a promis. Apoi totul a fost atât de derutant și toată lumea era ruptă în bucăți. Am tresărit când mi-am amintit de trunchiul peste care am sărit. Mi-a fost frică. Am vrut să fug. Am dat din cap în direcția lui Carlisle. Acela mi-a spus că nu-mi va face rău dacă mă opresc din luptă.

Nu-l trădam pe Carlisle cu asta în nici un fel. Deja-i spusese asta lui Jane.

— Ah, dar nu este darul lui ca să-l poată oferi, tânără fată, spuse Jane. Părea ca și cum se distra. Regulile încălcate atrag după sine consecințe.

Încă mă prefăceam că sunt Kevin, așa că m-am uitat la ea ca și cum aș fi fost prea proastă să înțeleg.

Jane se uită la Carlisle.

— Sunteți siguri că i-ați prins pe toți? Și pe cei care se separaseră de grup?

Carlisle încuviință din cap.

— Și noi ne-am împărțit.

Deci într-adevăr *cei care urlau* i-au venit de hac lui Kristie. Am sperat ca indiferent ce erau cu adevărat cei care urlau să fie foarte, foarte înfricoșători. Kristie merita una ca asta.

— Nu pot să neg că sunt impresionată, zise Jane părând sinceră și m-am gândit că probabil spunea adevărul.

Jane sperase ca armata Victoriei să facă ceva stricăciuni aici, iar noi în mod clar dăduserăm greș.

— Da, au aprobat în liniște cei trei vampiri din spatele lui Jane.

— Nu am mai văzut niciodată ca un grup să scape intact dintr-o ofensivă de asemenea proporții. Știți de la ce a pornit totul? Pare un comportament extrem având în vedere cum trăiți voi aici. Și de ce era fata cheia?

Preț de o clipă o privi pe fată.

— Victoria o ura pe Bella, îi spuse roșcatul.

Deci, în sfârșit, strategia avea logică. Riley nu voia decât să moară fata indiferent câți dintre noi ar fi trebuit să moară ca acest scop să fie atins.

Jane râse fericită.

— Se pare — și zâmbi spre om la fel cum îmi zâmbise mie — că fata asta provoacă reacții puternice tuturor celor ca noi.

Nu se întâmplă nimic cu fata. Poate că nu voia să-i facă rău. Sau poate că talentul ei îngrozitor nu mergea decât cu vampirii.

— Ai vrea, te rog, să nu faci asta? întrebă roșcatul pe o voce controlată, dar furioasă.

Jane râse din nou.

— Verificam doar. Nu am făcut nici un rău, aparent.

Am încercat să păstrez o expresie în genul lui Kevin și să nu-mi trădez interesul. Deci Jane nu putea s-o rănească pe fata asta așa cum mă putea răni pe mine și acesta nu era un lucru normal pentru ea. Deși Jane râdea din cauza asta, mi-am dat seama că faptul o scotea din minți. Oare acesta era motivul pentru care fata era tolerată de cei cu ochi galbeni? Dar dacă era specială în vreun fel, de ce nu o trasnformau pur și simplu în vampir?

— Ei bine, se pare că noi nu avem cine știe ce de făcut, spuse Jane iar cu vocea moartă și monotonă. Ciudat. Nu suntem obișnuiți să fim inutili. Păcat că am pierdut lupta!

Suna ca și cum ar fi fost distractiv de privit.

— Da, îi răspunse roșcatul. Și ați fost atât de aproape! Păcat că nu ați ajuns acum jumătate de oră! Poate că v-ați fi îndeplinit scopul aici.

M-am luptat cu un zâmbet. Deci roşcatul era cititorul de gânduri şi auzise tot ce voiam eu să audă. Jane era demascată.

Jane se uită la cititorul de gânduri cu o expresie seacă.

— Da, ce păcat că au ieşit lucrurile astfel, nu crezi?

Cititorul de gânduri încuviinţă din cap şi m-am întrebat ce auzea în mintea lui Jane.

Jane îşi întoarse chipul impasibil spre mine. Nu era nimic în ochii ei şi mi-am dat seama că îmi ajunsese cuţitul la os. Obţinuse ce voia de la mine. În schimb, nu ştia că-i dădusem şi cititorului de gânduri tot ce putusem. Şi-i protejasem şi secretele clanului. Îi datoram asta. Îi pedepsise pe Riley şi pe Victoria pentru mine.

Am privit spre el cu coada ochiului şi am zis în gând: *Mulţumesc.*

— Felix? spuse ea agale.

— Aşteaptă, spuse cititorul de gânduri cu voce tare.

Se întoarse spre Carlisle şi vorbi repede:

— Am putea să-i explicăm regulile tinerei. Nu pare că n-ar vrea să înveţe. Nu ştia ce făcea.

— Sigur, spuse Carlisle entuziasmat, uitându-se la Jane. Noi am fi cu siguranţă dispuşi să ne asumăm responsabilitatea pentru Bree.

Chipul lui Jane arăta de parcă nu-şi dădea seama *dacă glumeau,* dar dacă glumeau înseamnă că erau mai amuzanţi decât crezuse ea.

În schimb, eu eram impresionată până în măduva oaselor. Acești vampiri erau străini și cu toate astea riscaseră așa mult pentru mine! Știam deja că nu avea să meargă, dar tot conta.

— Nu facem excepții, le spuse Jane amuzată. Și nici nu dăm încă o șansă. Nu dă bine la reputație.

Parcă discuta despre altcineva. Nu-mi păsa dacă vorbea despre uciderea mea. Știam că cei cu ochi galbeni n-o puteau opri. Ea era justițiara vampirilor. Dar chiar dacă poliția vampirilor era coruptă — foarte coruptă —, cel puțin și cei cu ochi galbeni știau asta acum.

— Lucru care-mi amintește... continuă Jane cu ochii fixați asupra fetei din nou și zâmbind. Caius va fi *foarte* interesat să afle că încă ești om, Bella. Poate se hotărăște să vă facă o mică vizită.

Încă om. Deci aveau de gând să o transforme pe fată. Mă întrebam ce mai așteptau.

— Am stabilit data, spuse micul vampir cu păr scurt și negru și voce limpede. Poate vă facem noi o vizită în câteva luni.

Zâmbetul lui Jane dispăru, ca și cum i l-ar fi șters cineva. Ridică din umeri fără să se uite la vampirul cu păr negru și am avut senzația că oricât de mult o ura pe fată, ura acest vampir mic de zece ori mai mult.

Jane se întoarse spre Carlisle cu aceeași expresie seacă de mai devreme.

— Mi-a părut bine să te cunosc — am crezut că Aro exagerează. Ei bine, până când ne vom vedea din nou...

Deci până aici mi-a fost. Încă nu-mi era teamă. Singurul meu regret era că nu puteam să-i spun lui Fred mai multe despre asta. Intra cu ochii total închişi în lumea aceasta plină de politici periculoase, justiţiari corupţi şi clanuri secrete. Dar Fred era deştept, grijuliu şi talentat. Ce ar putea să-i facă dacă nici nu l-ar putea vedea? Poate că toţi cei cu ochi galbeni îl vor întâlni pe Fred într-o zi. *Să fiţi buni cu el, vă rog,* am gândit eu spre cititorul de gânduri.

— Ocupă-te de asta, Felix, spuse Jane indiferentă, arătând spre mine. Vreau să merg acasă.

— Nu te uita, şopti cititorul de gânduri.

Am închis ochii.

MULȚUMIRI

Ca de obicei, sunt foarte recunoscătoare tuturor oamenilor care au făcut posibilă apariția acestei cărți: băieților mei, Gabe, Seth și Eli; soțului meu, Pancho; părinților mei, Stephen și Candy; prietenelor mele care mă susțin mereu Jen H., Jen L. Meghan, Nic și Shelly; agentului meu ninja, Jodi Reamer; celei care mă împinge de la spate, Shannon Hale; tuturor prietenilor și mentorilor mei de la Little, Brown, în special lui David Young, Asya Muchnick, Megan Tingley, Elizabeth Eulberg, Gail Doobinin, Andrew Smith și Tina McIntyre; și, am păstrat ce era mai bun pentru final, cititorilor mei. Sunteți cel mai bun public pe care și l-ar putea dori cineva vreodată. Mulțumesc!